

CARTEA ALBĂ

Această carte este formată dintr-o serie de comunicări
de la entitatea RAMTHA

prin doamna medium american J.K.Knight

(lângă Yelm Washington D.C.)

INTRODUCERE

MÂNTUIREA OMULUI NU POATE FI ALTCEVA DECÂT DESCOPERIREA ESEŢEI SALE DIVINE. ACEASTĂ DESCOPERIRE ESTE ÎN VOI GERMINÂND CHIAR.

Eu sunt Ramtha, o entitate suverană, care a trăit acum foarte multă vreme în urmă, pe acest plan, purtând numele de Terra. La sfârşitul acestei existenţe eu nu am murit de fel, am cunoscut ascensiunea căci am învăţat să supun puterea gândului şi să-mi trimit corpul într-o dimensiune cu viaţă invizibilă. De asemenea, am realizat o existenţă de libertate nelimitată, de forţă de viaţă nelimitată. Alţii au făcut ascensiunea lor de la (pământ) Terra, care au trăit după mine.

În prezent fac parte dintr-o frăţie invizibilă care iubeşte omenirea şi o iubeşte mult. Noi suntem fraţii voştri care vă auzim rugăciunile şi meditaţiile voastre şi care vă observăm mişcările. Ca şi voi, noi am trăit sub formă omenească făcând experienţa disperării, a suferinţei şi a bucuriei. Totuşi, învăţând să stăpânim şi să depăşim experienţa omenească pe acest plan, noi am realizat o stare de existenţă superioară.

În sfârşit, eu am venit să vă învăţ că voi toţi sunteţi foarte importanţi şi preţioşi, deoarece viaţa care curge în voi şi gândirea acordată fiecăruia dintre voi - aşa cum o întrebuinţaţi - este inteligenţa şi forţa vitală pe care voi o numiţi Dumnezeu. Această esenţă ne leagă pe toţi, nu numai de cei ce trăiesc în acest plan, dar şi de cei ce trăiesc în imensele universuri pe care ochii voştri nu ştiu încă să le deosebească.

În sfârşit, sunt aici ca să vă reamintesc moştenirea voastră, uitată de voi de multă vreme, de foarte multă vreme. Am venit să vă înalţ până la o perspectivă ridicată de unde să puteţi deduce şi înţelege că voi sunteţi de fapt nişte entităţi divine şi nemuritoare care dintotdeauna aţi fost iubite şi hrănite de către esenţa numită Dumnezeu. Si mai sunt aici ca să vă ajut să înţelegeţi că numai voi aţi creat toate realităţile vieţii voastre prin sublima voastră inteligenţă şi că este aceeaşi forţă care vă permite să alegeţi pentru crearea şi experienţa din toată realitatea pe care doriţi să o creaţi şi cunoaşte.

Nenumărate entităţi au venit de-a lungul istoriei voastre şi noi toţi am încercat pe nenumărate şi diferite căi să vă reamintim măreţia voastră, puterea voastră şi nemurirea. Noi am fost regi cuceritori, sclavi, eroi, Christii, crucificaţi, profesori, ghizi, prieteni, filozofi - orice stare susceptibilă de a crea conştiinţă. În anumite momente noi am intervenit în treburile voastre ca să vă împiedicăm să vă distrugeţi şi să vă permitem vieţii aici de a continua să ofere suportul necesar experienţelor voastre şi evoluţiei voastre spre fericire. Dar voi aţi persecutat pe cei veniţi să vă ajute sau i-aţi transformat în statui, voi aţi deformat şi schimbat cuvintele lor de aşa manieră ca ele să coincidă cu destinele personale. În loc să aplice învăţăturile lor, numeroşi dintre voi aţi sfârşit prin a adora pe cei ce vă învăţau.

Pentru a evita de a fi adorat, am ales să nu vin în invelişul meu material, aşa că m-am adresat vouă prin intermediul unei entităţi care a fost fiica mea iubită în timpul cât am trăit aici, pe acest plan. Fiica mea care a consimţit cu amabilitate să-i folosesc propriul ei inveliş şi care s-ar putea numi un canal pur având în vedere că sunt esenţă. În momentele în care vă vorbesc, ea nu este în corpul său, sufletul şi spiritul au părăsit-o cu desăvârşire.

Eu am adus cu mine vântul schimbării. Eu însumi şi cei din jurul meu pregătim umanitatea pentru un extraordinar eveniment, de altfel deja schiţat. Noi vom face unirea dintre popoarele din acest plan şi pentru aceasta vom acorda omului posibilitatea de a fi martor a unor lucrări sublime, strălucitoare, care vor produce în el o descriere care va permite conştiinţei şi dragostei să se răspândească.

Pentru care motiv se fac toate acestea? Din dragoste, căci voi sunteți iubiți cu o iubire superioară aceleia pe care o puteți concepe și pentru că a venit timpul să se conducă într-un mod cu adevărat inteligent și nu în modul cum a fost până acum, ca un flagel care l-a cufundat în obscuritate timp de secole, luându-i libertatea, împărțind popoarele, provocând ură între amante și războaie, între națiuni. Timpul a venit pentru ca toate acestea să ia sfârșit. Timpul pentru ca omul să-și dea seama că este divin, nemuritor și să înceteze să se târască pentru a-și asigura supraviețuirea pe acest plan.

Va veni ziua, și este aproape, când cunoașterea va fi abundent răspândită pe acest plan de către uluitoare entități, de fapt frații voștri mult iubiți. Atunci științele vor prospera, ele se vor dezvolta ca niciodată până acum. Această epocă se va numi "Epoca lui Dumnezeu" și se va naște în parte în virtutea unei noțiuni diferite de timp.

În anii următori boala, suferința, ura și războiul vor dispărea. Corpul omenesc nu va mai îmbătrâni și nici nu va muri, viața pe acest plan va fi neîntreruptă. Acestea toate se vor manifesta în viața fiecăruia, grație inteligenței mărite și dragostei mult mai profundă.

Nu este mântuire în om decât în descoperirea esenței divine din el. Această descoperire există în voi germinând (chiar de pe acum). În timp ce voi vă veți descoperi meritele voastre, valoarea voastră și nemurirea vieții voastre, conștiința gândului nelimitat, a libertății nelimitate se va amplifica încetul cu încetul. Atunci, gândurile și descoperirile voastre vor înălța și mări conștiința peste tot în jurul vostru. Trăind aceste lucruri pe care le-ați înțeles pentru binele și întregul vostru beneficiu, veți oferi și altora posibilitatea a fi martorii, prin voi, unui proces superior de gândire, de o inteligență - înțelegere-superioară, a unei existențe mai fericite și mai plină de înțelepciune.

Epoca prezentă este cea mai extraordinară din toată istoria voastră. Cu toate că este presărată cu dificultăți și sfidări, ați înțeles să trăiți din pricina împlinirii pe care o oferă. De multă vreme a fost făcută promisiune oamenilor că-l vor vedea pe Dumnezeu în viață. În timp ce viețile s-au succedat, n-ați reușit să-l descoperiți. În prezent, în schimb, cei mai mulți dintre voi îl vor vedea cu adevărat. O minunată împărăție se va ivi, civilizații vor apărea, a căror existență nici n-ați putut să o banuiți. Dragostea, pacea, bucuria de a trăi, vor onora cu prezența lor acest pământ binecuvântat, nestemata universului vostru și locuința lui Dumnezeu.

Luați aminte la ceea ce vi se va spune. Permiteți acestor cuvinte să pătrundă în voi. Făcând-o din gând în gând, din sentiment în sentiment, din clipă în clipă, veți înțelege din nou material, puterea și slava voastră.

CAPITOLUL 1

**EU SUNT RAMTHA. EU SUNT RAM CUCERITORUL, RAM DUMNEZEUL.
AM FOST UN BARBAR ȘI AM DEVENIT DUMNEZEU. AM DEVENIT GRAȚIE UNUI
MIJLOC ÎN ACELAȘI TIMP FOARTE SIMPLU ȘI FOARTE PROFUND. CEEA CE VĂ
ÎNVĂȚĂ, ESTE EXACT CEEA CE AM ÎNVĂȚAT.**

Eu sunt Ramtha, "Le Ram", în limba foarte veche a timpului meu, aceasta înseamnă Dumnezeu. Eu sunt prea celebrul Ram al poporului hindus, primul om născut din matricea de femeie și din mijloc de om, care a făcut ascensiunea de la acest nivel. Această artă n-am învățat-o de la vreo ființă omenească ci prin mine însumi, înțelegând Dumnezeul viu în toate lucrurile. Mai înainte am fost omul care ura și disprețuia, care ucidea și cucerea ca să domnească.

Eu am fost primul cuceritor pe care acest plan l-a cunoscut. Am întreprins un foarte lung drum, un drum care a durat în total 63 de ani, și prin care am cucerit trei sferturi din lumea cunoscută pe atunci. Totuși, cea mai mare cucerire a mea a fost propria mea cucerire.

Am învățat să mă iubesc și să îmbrățisez totalitatea vieții, după care m-am ridicat cu vântul pentru eternitatea timpurilor.

Ascensiunea mea a avut loc în prezența poporului meu, la nord-estul muntelui numit Indus. Poporul era compus din Lemurieni, din poporul Ioniei și din triburi fugite din Atalia, țara pe care voi o numiți Atlantida. Sunt descendenții poporului meu cei care în zilele voastre formează populația Indiei, Tibetului, Nepalului și a Mongoliei de Nord.

Nu am trăit decât o singură viață pe acest plan, sunt de atunci 350 000 de ani, după felul vostru de a percepe timpul. M-am născut în ignoranță și disperarea extremă a unui popor nenorocit, pelerinii veniți din țările Lemuriei și care trăiau în cartierele mărginașe ale Onai-ului, orașul portuar, cel mai important al Atlantidei, în sfera sa meridională. Aceasta se petrecea în perioada numită "cei ultimii o sută de ani". Acest pământ după aceea s-a desprins și valurile l-au înghițit.

Civilizația Atlantidei era condusă prin intelect. În Atlantida trăiau oameni extrem de dotați pentru științe. Științele lor, de altfel, întreceau pe cele ale lumii moderne, căci Atlanții înțeleseseră principiul luminii și îl puneau în aplicare. Ei știau să transforme lumina în energie pură. Ei posedau chiar și vase acționate prin lumină (știință care le-a fost dezvăluită de entități ce locuiesc în alte sisteme solare cu care aveau legături). Foarte rudimentare aceste vase, evoluau bine în aer. Cum Atlanții erau pasionați de tehnologie, adorația lor mergea spre intelect. Astfel, într-un fel intelectul era religia lor.

Lemurienii erau foarte diferiți. Ei nu aveau tehnologia avansată a atlanților, ei posedau doar o mare înțelegere a lucrurilor spirituale. Măreția strămoșilor mei stătea în înțelegerea valorilor invizibile. Ei adora și visau la ceea ce era dincolo de Lună și de stele. Ei iubeau o esență, o putere pe care au denumit-o Dumnezeu necunoscut. Și cum Lemurienii nu adora decât pe acest Dumnezeu, Atlanții îi disprețuiau așa cum disprețuiau tot ce era "progresist".

În zilele lui Ram, când eram un mic băiețel, viața era dură și excesiv de aspră. În acest moment anume Atlanții pierduseră tehnologia lor, centrele din nord fiind distruse. Călătoriile în spațiu au străpuns stratul cețos care înconjura planeta voastră, asemănător aceluia care înconjoară acum planeta Venus. Stratosfera distrusă, averse de apă cădeau pe pământ, unde s-a resimțit o răcire a atmosferei. Aproape toată Lemuria și întreaga suprafață din nordul Atlantidei a fost acoperită de ape. Locuitorii din nord și poporul Lemurian s-au refugiat atunci în sudul Atlantidei.

După distrugerea tehnologiei din nord, viața a devenit treptat primitivă în sud. În cei 100 de ani care au precedat scufundarea Atlantidei, regiunea meridională a cunoscut decăderea și în curând s-a regăsit în mâna unor tirani care au ținut poporul în plasa unor legi draconice. Sub înfiorătoarea stăpânire a acestor tirani, Lemurienii erau priviți ca bălegarul Pământului, mai puțin decât câinii vagabonzi.

Imaginați-vă un moment că, sunteți scuipați, că se urinează pe voi și nu aveți decât lacrimile pentru a vă spăla. Imaginați-vă că și câinii vagabonzi au hrană mai bună decât a voastră, care mâncați orice pentru a vă potoli durerile din burțile voastre.

Pe străzile Onai-ului frecvent se puteau vedea copii brutalizați și femei bătute și violate. Adesea se observau Atlanți trecând pe lângă un Lemurian pe stradă, un Lemurian înfometat, ducându-și batista la nas (îmbibate cu apă de trandafir sau iasomie), căci noi eram pentru ei infame creaturi rău mirositoare. Noi eram mai puțin decât nimic, deșeuri fără suflet și inteligență deoarece nu cunoșteam științific gazul și lumina. Pentru faptul că noi nu eram înclinați către intelectualitate, ca să zicem așa, am fost reduși la starea de sclavie, numai buni să lucrăm pământul.

Iată deci, ceea ce avea loc în anii în care m-am născut pe acest plan. Iată ce era pe vremea mea. În ce fel de vise eram eu prins? Cel în care venea omul intelectual, arogant și prost.

Nu o condamn pe mama că m-am născut din tată necunoscut. Nu îl condamn pe fratele meu pentru că nu era din același tată cu mine. Tot așa n-o condamn pe mama că eram de o totală sărăcie. Eram încă mic copilându-mă când am văzut-o pe mama scoasă în stradă și batjocorită. După cele întâmplate am văzut cum mamei i se mărea burta și astfel am știut cine este tatăl. Am văzut-o pe mama plângând că a trebuit să mai apară un copil nefericit, care să sufere ca noi în acest "pământ al făgăduinței"!

Mama era foarte slabă. A trebuit să am grijă de ea. Plecam după hrană pe străzi, după câinii vagabonzi sau animale salbatice, mergeam noaptea târziu să fur grâu de la cei ce posedau. E drept că eram foarte iute de picior. O hrăneam pe mama, astfel a putut să alăpteze pe mica mea surioară. Nu o condamn pe mica mea surioară de moartea mamei mele mult iubite, căreia i-a supt și ultima picătură de vlagă. Imediat după aceasta, sora mea a avut diaree; neputând să mai păstreze hrana în ea, viața s-a scurs din ea.

M-am dus să adun câteva scânduri și deasupra am așezat-o pe mama și pe micuța mea soră. Apoi am plecat cu multă precauție noaptea în căutarea focului. Am spus o rugăciune pentru mama și sora mea, amândouă dragi inimii mele. După care am dat foc degrabă scândurilor. Am vrut ca miasma să nu-i incomodeze pe Atlanți, căci dacă ar fi simțit-o, ar fi aruncat corpul degrabă și hienele s-ar fi năpustit și l-ar fi sfârtecat.

În timp ce priveam cum dispăreau mama și sora mea, ura mea pentru Atlanți se îngroșa în mine până la a deveni un puternic venin de viperă - și nu eram decât un copil. În timp ce fumul încărcat cu miros de carne arsă se răspândea prin toată valea, am început să mă gândesc la Dumnezeu Necunoscut al poporului meu. Nu reușeam să înțeleg nedreptatea acestui Dumnezeu și nici de ce a autorizat crearea acelor monștrii ce urau atât de mult poporul meu. Ce-au făcut mama și sora mea ca să merite un sfârșit atât de josnic (nefericit), cum a fost al lor ?

Nu-l dezaprobam pe Dumnezeu Necunoscut pentru lipsa Lui de dragoste pentru mine. Nici de lipsa Lui de dragoste pentru poporul meu. Nu-l dezaprobam pentru nimic - îl uram ! Nu mai aveam pe nimeni, căci fratele meu a fost ridicat de un satrap și dus în stare de sclavie în aceea țară care mai târziu a primit numele de Persia. S-a abuzat de persoana lui pentru plăcerea satrapului, pentru ceea ce se chema satisfacerea șalelor.

Eram pe atunci un băiat de 14 ani, slăbit, având în el o mare amărăciune. De aceea, am hotărât să dau bătălia cu Dumnezeu Necunoscut al strămoșilor mei - era singurul motiv pentru care mi se părea demn de a muri. Eram hotărât să mor cu condiția să o fac cu demnitate; ori în ochii mei moartea primită din mâna omului nu putea fi decât dezonorantă.

Am observat un munte înalt, un loc misterios care se contura exact deasupra orizontului, în depărtare. Mi-am zis că dacă există Dumnezeu, acela nu poate locui decât acolo, adică deasupra noastră, asemenea celor ce guvernau poporul nostru. Dacă m-aș fi urcat pe acest munte, mi-am zis eu, aș putea să-l întâlnesc pe Dumnezeu Necunoscut și să-i declar ura ce mi-o inspira nedreptatea Sa.

Am părăsit cocioaba mea și mergeam zile întregi devorând lăcuste, furnici, rădăcini. La poalele muntelui am început să mă cațăr. După aceea urcam și urcam, până la norii, care în acel moment ascundeau ochilor mei vârful lor albe, în sfârșit voi da bătălia cu Dumnezeu Necunoscut. Strigam către El. Sunt un om! De ce n-aș avea și eu demnitate? Si i-am cerut să-și arate fața, dar el mă nesocoti. Eu am căzut în fund și mi-am dat drumul lacrimilor. Am plâns până ce întinderea albă din jurul meu îngheța din pricina lacrimilor. Când am ridicat ochii, o femeie era în fața mea, minunat de frumoasă, ținea în mână o sabie

imensă. Ea îmi vorbi, spunând: "Ram, Ram tu care ți-ai pierdut curajul, rugăciunile tale au fost ascultate. I-a această sabie și fă propria ta cucerire!" O secundă după aceea, ea a dispărut.

Să mă cuceresc eu însămi ? îmi era imposibil să întorc lama spre mine ca să-mi tai capul; brațele mele prea scurte nu erau nici cât teaca sabiei. Dar această sabie impunătoare mă onora. Deja nu mai tremuram, ba chiar dimpotrivă, mă încălzisem. Si când ochii mei priviră din nou locul unde căzuseră lacrimile mele, o floare creștea, o floare cu un parfum suav și cu o culoare atât de delicată încât am înțeles că însemna speranță.

Cobor din munte ținând în mână sabia enormă. În analele poporului hindus această zi este descrisă ca teribila zi a lui Ram. Un copil s-a urcat pe munte, un om s-a coborât. Trupul meu nu mai era nici slab, nici delicat, am devenit un Ram adevărat în deplină semnificație a acestui cuvânt. Eram un foarte tânăr bărbat cu o strălucire înspăimântătoare în privire și cu o sabie mai mare ca el. Uneori îmi pare că aș fi avut înțelegerea înceată în această existență, căci niciodată n-am înțeles cu adevărat ce făcea sabia ușoară atât încât să o pot duce, ea fiind atât de imensă încât nouă mâini împreună n-o puteau ține în gardă.

Din munte m-am întors la Onai. Pe câmp, în jurul orașului, o femeie ridică capul. Puse mâna ștreasină la ochi și mă privea, în timp ce mă apropiam. Curând toți și-au întrerupt lucrul. Căruțele se opriră. Măgarii zbierau. Poporul se puse să fugă în direcția mea, și atitudinea mea i-a convins căci unul câte unul își adunau uneltele amărâte și m-au urmat până în oraș. Când am cerut Atlanților să-și deschidă grânarele poporului înfometat, ei mă scuipară în ochi. Noi am deschis grânarele și apoi dădurăm foc la Onai. Onai arse până la temelii. Nici un singur moment nu m-am întrebat dacă aș fi în stare să-i răpun pe Atlanți. Puțin îmi păsa dacă voi fi viu sau mort căci nu mai aveam nici un motiv să trăiesc.

Dar, în ciuda masacrului și a incendiului, a rămas în străfundul meu o rană adâncă. Ura mea nu se potolise. Am părăsit orașul mergând spre munte, gândind să mă ascund, dar poporul mă urma. Totuși, blestemam pe toți, le aruncam pietre și pe deasupra și scuipam.

"Ram, Ram", cântau ei, purtând pe umeri ustensilele lor de câmp și baloturi pline cu grâu și conducând în fața lor turme de oi și capre. Le strigam să mă lase în pace, să se întoarcă la ei; degeaba și totuși mă urmau căci ei nu mai aveau în ce locui.

Cum ei insistau să mă urmeze oriunde m-aș fi dus, am adunat toate aceste creature "fără suflet" de diferite denumiri. Au devenit armata mea, poporul meu. această era momentul în care s-a constituit marea armată a lui Ram. La început ea număra aproape 10.000 de oameni. Din acea zi m-am simțit îndemnat să dobor tirania și să mă fac bine respectat. Si după toate asediile, toate bătăliile purtate, numeroase țări biruite, mulțimi eliberate, armata mea puțin câte puțin creștea și devenit celebra, apoi a devenit legenda lui Ram și armata sa.

Următorii 10 ani care au urmat, am rămas o entitate sub influența constrângerii, un barbar disprețuind tirania oamenilor, uram specia umană și nu speram decât un singur lucru: a muri. Spre deosebire de un mare număr din oamenii mei, mie nu-mi era deloc frică de moarte - dorința mea era numai de a muri onorabil. De asemenea, eu nu cunoșteam frica; nu cunoșteam decât ura.

Pentru a susține un atac de unul singur, fără să ai pe nimeni nici la stânga - nici la dreapta, trebuie să fii nebun. Cel care riscă așa ceva este plin de un puternic sentiment pe nume ura. Pentru dușmanii mei, eram desigur un frumos spectacol de nimicire (măcar dacă ar dori să-mi facă onoarea) și ca să primesc moartea am ales cei mai viteji opozanți. Dar vedeți voi, **lipsa fricii întărește voința de a cuceri**. Astfel, am devenit un mare cuceritor. Inainte de mine, nu au existat cuceritori, numai tirani.

Eu am creat războiul. Din toți cuceritorii pe care i-a avut acest pământ (plan), eu am fost primul. Inaintea mea nu s-a format încă niciodată vreun grup de răzvrățiți ca să lupte împotriva aroganței Atlanților; nici unul. în furia mea și în dușmănia mea care mă animau, am

devenit ceea ce voi ați numi o valoroasă entitate. Știți voi ce este un erou ? Ei bine, eu eram într-adevăr. Eroul prezervă viața, el pune capăt relelor vieții, cu toate că acționând în acest fel, el creează fără să-și dea seama un alt rău. Dorința mea era de a combate tirania sub toate aspectele ei și am făcut-o realmente, dar pentru a deveni exact ceea ce disprețuiam.

Eram o entitate ignorantă, un barbar, un imbecil. Si în marșul meu, timp de 10 ani am făcut razboi unor nevinovați și mi-am croit drum printre multe țări cu lovituri de sabie și incendiu - până în ziua în care am fost străpuns la rândul meu de o sabie foarte vitează. Sângeram din abundență. La un moment dat, când priveam cum viața se scurgea din mine pe un teren de marmură albă ca zăpada, aparent fără defect, am văzut cum fluviul roșu a găsit o fisură prin care se scurgea. In timp ce eram aici pe marmura rece, privind cum sângele îmi gâlgâia din trup, se făcu auzită o voce și această voce mi se adresa mie, spunând "în picioare!". Ea spuse: "în picioare!".

Atunci, am ridicat cu greutate capul, am întins mâinile înaintea mea; apoi mi-am adunat genunchii sub mine. Am ridicat fruntea, mi-am redresat și reechilibrat capul pe umeri. după aceea am pus piciorul stâng întărindu-l pe podea. Si, în sfârșit, adunându-mi toate forțele am pus mâna stângă pe genunchiul stâng și mâna dreaptă în rană și dintr-o mișcare bruscă m-am ridicat. Aici în picioare, sângele curgându-mi din gură, am văzut atacatorii rupând-o la fugă. Văzându-mă pe picioare au dobândit convingerea că sunt nemuritor. Soldații au asaltat orașul și au pus foc. Orașul a fost distrus până la temelie. Eu n-am putut uita aceea voce care mi-a ordonat să mă scol și m-a împiedicat de a muri. În anii care au urmat, m-am ocupat ca să-i găsesc chipul.

Oamenii mei m-au încredințat femeilor care ne însoțeau, care m-au îngrijit. A fost la drept vorbind o experiență foarte umilitoare, căci eram forțat să le ascult și să mă las dezbrăcat în fața lor. Nu puteam să-mi fac nevoile singur. Printre altele, trebuia să suport cataplasme rău mirositoare care constau din grăsimi de vulture, aplicate pe piept. (grăsimi de vulture, îmi spuneam eu, nu servește la vindecare ci la menținere în viață; atât de cumplită era aceea miasmă că numai simplul fapt că o respiram păstra în mine un pic de viață).

In timpul acestei convalescențe, mândria și ura mea au trebuit să cedeze din plin din pricina exigențelor supraviețuirii. In timp ce-mi reveneam din cumplita rană, orice activitate îmi era interzisă; așa că am început prin a contempla lumea înconjurătoare. Într-o zi, am observat, așadar, o bătrână femeie pe punctul de a părăsi acest plan, o vedeam cum se agăța cu toate puterile de o pânză. Alungită la lumina Soarelui de amiază, o străbateau frisoane; am văzut gura deschizându-i-se și fața luând o expresie consternată, ochii i-au devenit sticloși și indiferenți la lumină. Nimic nu mișca, în afara brizei și a părului de pe bătrânul ei cap.

Am început să mă gândesc la această femeie și la fiul ei care a pierit și mă gândeam la marea lor inteligență. Apoi atenția mea s-a îndreptat către Soare, care nu pierde niciodată. Este același Soare pe care bătrâna l-a văzut prin crăpăturile acoperișului când s-a născut. Si tot pe el l-a observat în momentul morții. Am privit soarele. Si, vedeți voi, el nu face caz de această moarte. Si am mai privit Soarele când femeia a fost băgată în pământ, sub un plop înalt lângă râu.

In ziua aceea, când el se culca, l-am blestemat. El părea așezat pe mantia munților, asemenea unei imense bijuterii arzătoare cu ochii stacojii. Am parcurs din privirea înălțimile violacee și valea deja învelită în ceață și iată cum țepii de lumină aureau toate cele dând iluzia frumuseții. Am văzut norii mișcându-se și luând tonuri stacojii, roșu aprins și roz.

Soarele încet-încet s-a retras dispărând în spatele muntților și aceștia se ridicau amenințatori deasupra orizontului, ca niște dinți gata să muște. Ultimele raze au dispărut în fața întunericului care avansa. O pasăre țipa deasupra mea. Atunci am ridicat capul spre cer

și am văzut că luna se ridica palidă, în cerul întunecat. Briza începu să sufle: am simțit-o trecând prin părul meu, uscându-mi lacrimile - o greață mă cuprinse.

Eram un luptător desăvârșit, care cu sabia sa putea străpunge un om într-o fracțiune de secundă. Am tăiat capete, am doborât și masacrat oameni. Am sorbit sângele și mirosul cărnii arse. La ce bun, mi-am spus eu, tot acest masacru? Soarele va apune cu aceeași măreție, păsările vor țipa în noapte, luna va răsări.

În aceea noapte, am început să meditez despre Dumnezeu Necunoscut. În adevăr, nu mai doream altceva decât un singur lucru: să înțeleg această esență invizibilă, aparent atât de înspăimântătoare, atât de misterioasă și depărtată. În fond, ce este omul? Da, ce este el? De ce nu este el superior Soarelui? De ce bătrâna femeie nu și-a mai putut continua viața? Pentru care motiv omul este după toate aparențele ființa cea mai vulnerabilă din toate ființele de pe acest plan; el fiind foarte numeros, fiind și forță creatoare. Dacă omul are atâta importanță câtă îi acordă poporul meu, de ce Soarele nu se oprește pentru a plânge moartea unuia dintre ei? De ce Luna nu-și îmbracă culoarea violet? De ce păsările sălbatice nu-și întrerup zborul. Chiar așa se pare, are prea puțină importanță, căci toate își continuau mersul lor, în ciuda pericolului ce-l amenința.

Vroiam să înțeleg. Nimic altceva nu mă mai interesa.

N-am primit învățătura de la nici un om, ca să înțeleg pe Dumnezeu Necunoscut, căci n-aveam încredere în nimeni. Ochii mei au văzut prea mult răutatea lui și perversitatea lui, am suferit prea multe pierderi din cauza lor. Am văzut oameni disprețuindu-și semenii, crezându-i fără suflet. Am văzut nevinovați cu măruntaiele scoase sau arși. Am văzut copii culcați goi pe blocuri pentru sclavi și ființe perverse aplecate peste ei, examinându-i și smulgând părul adolescentin ca să semene aparent cu copii înainte de a-i viola. Am văzut preoți și profeți care, în ura lor de oameni, inventau creaturi oribile capabile de îngrozitoare chinuri, în sfârșit ca să poată governa și reduce la starea de sclavie pe semenii lor.

Nu există om viu pe care să mi-l doresc profesor, căci gândirea tuturor era alterată - ceea ce în realitate era pur inocent, ei l-au alterat din pricina înțelegerii lor limitate. De asemenea, am refuzat să am de-a face cu un Dumnezeu creat din înțelegerea omului, un asemenea Dumnezeu era în ochii mei vulnerabili.

Au fost elementele vieții, cei mai autentici profesori ce pot fi găsiți, care m-au învățat Dumnezeu Necunoscut. Am învățat de la zile, de la nopți, de la viață fragilă și negliabilă, abundența până în fața distrugerii și a morții.

Contemplam Soarele care se ridica cu măreție la orizont. Observam drumul lui spre cer, până în sfera occidentală unde pleca la culcare. Am învățat că oamenii ce se luptau cu vitejie, încetau să se mai lupte la apusul Soarelui.

Am observat Luna care în frumoasa ei lumină palidă parcurgea, dansând, bolta cerească iluminând întunericul în drumuri misterioase și minunate. Focul din tabăra noastră se ridica spre cer noaptea și îl lumina. Ascultam păsările sălbatice atingând apa cu aripile lor, foșnetul păsărilor în cuiburile lor, râsul copiilor. Pândeam stelele căzătoare, observam privighetorile, chiciura scânteind și astfel creând iluzia unei alte lumi. Vedeam frunzele de măsline schimbându-se din verde deschis spre argintiu la adierea vântului.

Urmăream din ochi femeile în picioare lângă râu, care scoteau apa în urne, fuste ridicate și înodate, ele își descopreau genunchii de alabastru. Ascultam vorbăria lor zgomotoasă și râsul lor tachinator. Sorbeam fumul focurilor depărtate și usturoiul și vinul din respirația oamenilor mei.

Dar natura Dumnezeului Necunoscut, ceea ce era cu adevărat, nu am descoperit, decât după ce am observat viața în mersul ei și după ce m-am gândit. Din aceste observații și din aceste reflexii am conchis că Dumnezeu Necunoscut era diferit de zeii creați de gândirea alterată a omului.

Am înțeles că, zeii oamenilor nu erau decât personificarea lucrurilor de temut sau respectate, că adevăratul Dumnezeu este esența care întreține și permite omului să creeze și să joace serios iluziile pe gustul lui, pe care le va regăsi în ziua în care va reveni în această lume pentru o nouă primavară, o nouă viață. Am înțeles că era în puterea forței vitale în indestructibilitatea care se găsea în Dumnezeu Necunoscut.

Si cine era Dumnezeu Necunoscut? Era eu ... dar de asemenea păsările în cuiburile lor de noapte, chiciura pe trestii, cerul de dimineață și cerul de seară. Este Soarele și Luna, răsul copiilor, genunchii de alabastru și apa cristalină, mirosul de usturoi, de pielarie și aramă. Mi-a trebuit timp până am înțeles, cu toate că erau mereu în fața ochilor mei. Dumnezeu Necunoscut nu era, mi-am zis eu, nici dincolo de Soare, nici dincolo de Luna - era peste tot în jurul meu.

La nașterea acestui nou mod de fi, am îmbrățișat viața și mi-a plăcut să o fac, căci descoperisem un ideal. Am înțeles că viața nu este numai moarte și duhoare de război - că ea era cu mult mai mult decât ceea ce percepușem până atunci. Această descoperire este aceea care, în anii următori, mi-a permis să înțeleg de asemenea că omul era creația supremă, căci dacă Soarele își continua drumul său pe firmament, atunci când omul murea, era numai pentru că nici nu se gândea să moară. Soarele nu știa decât un singur lucru - **a fi**.

Ziua în care prin observație și prin gândire am înțeles cine este Dumnezeu Necunoscut, ceea ce EL era, mi-am spus că eu nu vreau să pier și să mor ca bătrâna femeie. Mijlocul exista desigur, mi-am zis eu pentru a ajunge să fii veșnic ca Soarele.

Rana mortală din corpul meu s-a vindecat, nu mai aveam altă treabă decât aceea de a privi, azezați pe un platou, armata mea devenea leneșă și grasă. Într-o zi, când priveam spre orizont și contempnam contururile fantomatice ale munților și văilor neexplorate, am făcut această reflexie. Să fii Dumnezeu Necunoscut, forță Vitală, a ce poate să semene ? Si cum aș putea eu avea parte de această esență care există vesnic?

În acel moment anume vântul își bătu joc de mine și insulta lui depășea limitele suportabilului, îmi ridica mantia lungă, ca a unui rege, până deasupra capului. Era o situație penibilă, nu prea indicată pentru un cuceritor! După aceea, ridica o coloană de praf din pământul alăturat de culoarea sofranului. Ea se ridica exact lângă mine până în înaltul cerului. Apoi fiind un moment distrat, vântul se liniști și făcu să cadă pe mine tot praful.

Vântul se puse din nou să sufle, dar puțin mai departe. L-am auzit mugind prin canion, acolo unde curgea un râu și apoi mai departe în minunații măslini care-și schimbau culoarea de la un verde deschis la argintiu. El ridică fusta unei frumoase tinere fete până la talie și ea începu să chicotească. El smulse pălăria de pe capul unui băiețel și el fugi să-și prindă pălăria.

I-am cerut vântului să revină, dar el s-a abținut, se mulțumea să râdă în rafale prin canion. I-am trimis ordine, până când mi-am învinețit obraji. Degeaba. A revenit doar când mă găseam întins pe spate și îmi mângâia obrazul. Aceasta este libertatea, mi-am zis.

Dacă nu era nimeni să mi se pară demn de a servi de ideal, vântul în schimb mi se părea prin comportamentul lui. Nimeni nu poate vedea vântul, totuși când vine peste tine cu furie, te copleșește. Si oricât ai fi de puternic sau glorios, nu-i poți declara război. Ce îi poți face? Să-l tai cu sabia? Să-l despici cu securea? Să-l scuipi? Va continua să sufle și-ți va trimite scuipatul în obraji.

În afară de vânt, mă gândeam eu, mai poate fi ceva care poate da omului atâta libertate de mișcare, atâta putere care poate în întregime să scape naturii limitate a omului? Cine poate să-i permită acestuia să fie peste tot și în același timp să nu moară niciodată?

În ochii mei, vântul era o ultimă esență, deoarece el subzista mereu, această mișcare fără piedică venind de hac oricui, neavând nici frontieră, nici formă; așadar, iubind explorarea și aventura; în așa fel că el este desigur cel mai asemănător de esența Vieții, de

Dumnezeu. Si vântul nu judeca omul și nici nu-l părăsește. Când îl chemi, el vine la tine, din dragoste. Este ceea ce trebuie să fie un ideal.

Astfel am dorit să devin vântul. Am început să-l contemp lu, să îl observ cu atenție. Era idealul meu. Eu vântul vroiam să fiu. Si toate gândurile mele tindeau spre această devenire. Contemplam vântul, mă fortam să mă acord cu ușurință lui, cu conturile lui insesizabile, cu inconsistența lui.

Am devenit vântul abia după 6 ani. 6 ani s-au scurs de când cu rana mea. Seara, mă duceam să mă asez pe un platou mai lateral, priveam Luna, dulcea sa paloare și eram atent la vânt. Si, veni ziua când m-am regăsit foarte sus la cer, într-un mod cu totul neașteptat. Mi-au trebuit câteva clipe ca să înțeleg că eram afară din corp. Când l-am văzut pe acesta, departe sub mine, pe platou, extrem de mic, frica intră în mine (n-am cunoscut frica din ziua în care un adversar mi-a implantat sabia în corp). Ea a fost cea care m-a făcut să mă reinterez în corp.

Când am deschis ochii o sudoare în același timp rece și caldă picura pe fruntea mea - pentru a înțelege că am fost plecat afară din închisoarea învelișului meu.

Dar foarte curând, frica cedă locul unei exaltări, în fața dovezii că am devenit vântul. M-am ..... Dumnezeu-Izvorul, Puterea, Cauza, Vântul. Nu voi uita niciodată aceste minute extraordinare în care am fost harul și frumusețea și viața abundentă a vântului și am dedus că dacă am putut să devin vântul era numai din motivul hotărârii în privința idealului meu, pentru a fi știut să mențin clarviziunea acestuia în spiritul meu.

Ziua următoare, seara, m-am dus din nou în locul meu solitar, și îmi imaginam devenind vântul cu bucurie și exuberanță, dar nimic nu se produsese. De nenumărate ori mi-am dat osteneala să devin vântul. Stiam sigur că experiența mea n-a fost produsul imaginației mele. Ea mi-a permis să văd lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Am evoluat în cer în felul cum ar face un porumbel, un vulture și mi-am văzut bietul corp culcat sub mine.

Nu mai vroiam nimic, nu mai doream nimic, nu aveam decât un singur gând: să redevin acea libertate pe care am cunoscut-o. Dar, în ciuda tuturor eforturilor mele, în ciuda tuturor transpirațiilor mele ce se revărsau din corp (și de nenumărate înjurături), nu m-am mai dus nicaieri. Am rămas în corpul meu și această îmi păru mai greu ca niciodată căci acum aveam mai bine conștiința greutății lui. Totuși, nu m-am îndepărtat de idealul meu. Si nici nu voi uita ceea ce am resimțit în clipa în care, de acolo de sus, mi-am aruncat ochii asupra bietului meu corp.

N-am mai redevenit vântul decât după multă vreme după aceea - numai după 2 ani, socotind după notiunea voastră de timp. Si de data aceasta nu a fost contemp lând vântul, ci într-un moment în care m-am lăsat într-un somn reparator. Tocmai adusesem laude Soarelui, prafului asemănător cu sofranul, Lunei, stelelor, mirosurilor delicate de iasomie - pe toate acestea le-am lăudat. Si cum am închis ochii, m-am simțit din nou evoluând în cer, ca vântul!

Dupa ce am învățat bine cum să-mi părăsesc corpul, am început să învăț evaluarea distanțelor - lungă ucenicie. Dar veni ziua în care unul din oamenii mei s-a găsit într-o situație periculoasă. El căzu de pe cal și piciorul îi rămăsese în scară. Gândul meu plecă la el și îndată am fost acolo, eliberandu-i călcâiul captiv. M-am ridicat deasupra lui și i-am urât: Noroc. Dar el a crezut că a visat!

Timp de mulți ani am călătorit cu gândul în alte lumi și pe lângă alte entități. Am văzut civilizații (născându-se) în zorii lor și viitorul lor și vieți încă necunoscute de ele. Reusesc să anulez timpul în călătoriile mele, pentru a învăța că entitatea se găsește în locul precis unde gândește. Si ce deveni de atunci strategia cuceririlor? Eram un adversar de temut, căci știind să citesc gândurile inamicilor mei, eu îi invingeam pe toți prin inteligență. Nu mai desfăceam împărățiile, le lăsam să se desfacă singure.

Incetșor, aceasta a durat mai mulți ani, în timp ce gândul la idealul meu deveni forță vie a celulelor învelișului meu, sufletul meu schimbă cu încetul programarea acestuia ridicând intensitatea vibratorie, atât de mare îmi era dorința! De asemenea, mare era și seninătatea în fața vieții de aici înainte. Si aceasta se propaga în întregul meu corp, făcându-l după măsură mai ușor și mai luminos. Oamenii mei văzându-mă, îmi spuneau: “Este o aură în jurul corpului stăpânului nostrum”. Si era adevărat! Vibrațiile corpului s-au accelerat. Corpul meu nu mai vibra ca material ci ca lumină, de unde și aura ce emana din corpul meu.

Cu timpul, corpul meu deveni transparent astfel că într-o seară m-am ridicat până la Lună. Reușind să-mi intensific vibrațiile corpului - această a reușit să vibreze atât de intens cât lumina - am călătorit cu, și numai cu gândul. Eram în culmea bucuriei căci niciodată încă nu s-a auzit vorbind de o asemenea antrepriză! Cu toate acestea am revenit, dorind să verific dacă voi reuși să reproduc experiența. Si am reușit de multiple ori, 63 de ori înainte de ultima mea ascensiune. Actul ascensiunii deveni pentru mine la fel de natural cum este pentru voi respirația.

Devenind vântul, am înțeles în ce măsură am trăit în limitare și cât de libere sunt elementele. Am devenit inima unei puteri în mișcare, unei puteri de neîmblânzit, o mișcare sălbatică și liberă - nesupusă greutateii, măsurii și timpului. Am devenit o forță invizibilă fără formă, lumină pulsând care nu seacă. In această stare puteam să mă mișc în toată libertatea prin văi și vâlcele și șanțuri, pe munți, pe oceane și printre nori fără ca nimeni să mă zărească. Ca și vântul aveam puterea să fac frunzele să se încline spre argintiu, să scutur arborii foarte viguroși, să pătrund în plămâni unui bebeluș, apoi în gura unui îndrăgostit, apoi să mă întorc către nori ca să-i gonesc înaintea mea.

Când am devenit vântul, am înțeles cât era omul de neînsemnat și neputincios în neștiința lui despre el însuși și cât de puternic devine prin cunoaștere.

Am învățat că omul devine ceea ce are în vedere să devină. Dacă își repetă suficient de mult timp că este un mizerabil neputincios, el devine mizerabil și neputincios. Dacă, dimpotrivă, își spune că este stăpânul vântului, el devine stăpânul vântului, cum eu însumi am devenit și dacă își spune să fie Dumnezeu, el va deveni Dumnezeu.

Când am învățat aceste lucruri, am început să-i învăț pe frații mei mult iubiți despre Dumnezeul Necunoscut Izvorul a toată viața. Apoi a sosit timpul când am împlinit tot ceea ce îmi propusesem să împlinesc. Atunci am plecat și am traversat Indusul. Si acolo, pe partea cealaltă a fluviului, la poalele unui munte eu comunicam cu poporul meu și această comunicare s-a prelungit timp de 120 de zile. Îi îndemnam să recunoască adevărul acestor învățăminte, le-am spus că erau de inspirație divină, că izvorul era Dumnezeu, creatorul nostru al tuturor, nu eu însumi. În sfârșit, ca să mă creadă m-am înălțat binișor deasupra lor. Femeile țipau de mirare, soldaților le scăpaseră sabiile din mâini de stupefacție. După aceea i-am îndemnat pentru ultima oară să învețe cum eu am învățat să devin ceea ce eu însumi am devenit, fiecare după calea care îi este proprie. După care, le-am spus, “bun rămas !”, și m-am ridicat la cer.

Meditând asupra elementelor vieții, după mine mai puternice, mai inteligente decât omul, și care coexistau în pace lângă el și în ciuda lui, am descoperit pe Dumnezeul cel Necunoscut.

Dacă-l întrebi pe om “Cum trebuie să arăt?”, “In ce trebuie să cred?”, “Cam cum trebuie să trăiesc?”, dacă o faci vei muri. această este un adevăr. Du-te mai degrabă către vânt și spune-i lui: „Dă-mi cunoașterea. Fă-mă receptiv și învață-mă“ și vântul își va tremura frunza schimbând-o din verde olive la argintiu și te va plimba prin canioane. Va râde cu tine, cu toată libertatea.

Mare a fost norocul meu de a fi învățat de către elementele vieții. Soarele nu m-a blestemat și Luna nu mi-a spus să fiu așa sau pe dincolo. Mai mult, elementele vieții nu-mi

Înapoiau imaginea eșecului. Chiciura și roua, mirosul ierbii, insectele zburând de ici colo, țipătul pițigoii sunt esențe simple care nu m-au dus nicio dată în eroare. Ceea ce era minunat cu ele este că în simplitatea lor și constanța lor n-au avut nici o pretenție de la mine. Soarele nu mă privea cu condescendență spunându-mi „Ramtha dacă vrei să mă cunoști, trebuie să mă admiri“. Nici Luna nu-mi spunea: „E timpul să te trezești ca să-mi admiri frumusețea!“. Soarele și Luna erau acolo de fiecare dată când ridicam capul ca să le privesc.

Am fost învățat ceea ce era constant, fără judecată și ușor de înțeles. Astfel am scăpat de gândul alterat al omului - de ipocrizia lui, de dogmele sale, de superstițiile lui de Dumnezeii lui cu multe fețe pe care trebuia mereu să-i potolești (liniștești). Această este motivul pentru care am învățat fără greutate într-o singură existență pe acest plan ceea ce marea majoritate a oamenilor n-au habar - pentru că încearcă să-l descopere pe Dumnezeu după ceea ce înțeleg alții. Ei îl caută pe Dumnezeu prin autoritatea guvernamentală sau bisericească, sau în istoria pe care nu se știe cine a scris-o, nici de ce a fost scrisă. Credințele, știința, viețile oamenilor sunt bazate pe postulate, care viață după viață apar greșite. Deși cu toată poticneala din pricina gândirii greșite, omul se încăpățânează în ipocrizia ce nu-l poate duce decât la moarte.

Am învățat tot ceea ce am vrut să învăț. Am reușit să înving greutatea corpului și să devin fluiditatea gândirii. Astfel, am cunoscut ce este Dumnezeu în esența lui. Am învățat să mă identific cu puterea și majestatea vântului. Toată inteligența căpătată în exterior o aplicam mie însumi. Atunci viața mea deveni plină, pacea cobora peste mine, am crezut mai tare în inteligență și astfel am putut deveni una cu Dumnezeul Necunoscut.

Să recunosc că nu vântul am devenit, ci idealul pe care îl reprezenta pentru mine. De acum înainte eu sunt stăpânul, eu comand, căci am devenit principiu de libertate, omniprezență și unitate. Devenind acest principiu am putut înțelege Dumnezeul Necunoscut, tot ce este El și de asemenea ceea ce nu este. Voiam să înțeleg și prin voința mea găseam răspunsurile care îmi mărea înțelegerea.

Am fost Ram cuceritorul. Am devenit Ram Dumnezeul. Am fost barbar, am devenit Dumnezeu. Am devenit grație unui lucru în același timp foarte simplu și foarte profund. Ceea ce vă învăț este exact ceea ce am învățat.

CAPITOLUL 2

IN TIMP CE ERAȚI POPORUL MEU.

CEI CE SE DEDAU ADORARII, TREBUIE SĂ ȘTIE CA ASTFEL DECID DE A RENUNTA LA IDENTITATEA LOR SI SE PIERD VIEȚI INTREGI, ÎN CEA A ALTUIA

Pe vremea când o parte din voi făceați parte din poporul meu, este de atunci extrem de multă vreme, am trecut peste continente și am asediat tirani notorii. În timpul asprelor bătălii, a marșurilor lungi în țări necunoscute, traversarea mărilor amenințate cu vânturi biciuitoare, voi toți ați câștigat recompense în numele libertății - căci ați trecut granițele fricii extreme. După pace ați ajuns în țara în care avea să devină pentru voi o nouă patrie, erați foarte curajoși, dar și tot atât de obosiți, încât ați simțit nevoia să vă așezați să însămânțați câmpurile, să recoltați, să creșteți copii și animale. Ați cunoscut pacea, fructul marilor frici cucerite. Lucrurile obținute la sfârșitul acestei lungi călătorii valorau din plin aventura întreprinsă, departe de țara voastră de baștină și o nouă dimensiune a inteligenței.

Când eram pe punctul de a vă părăsi, aduceați pe lume copii, făceați umile bordeie, lucrați pământul, mâncați bine și vă desfățați cu dulceața dimineții și pacea serii. Aceasta era recompensa voastră.

Voi lucrați ca să vă așezați în noua viață în așa chip, încât pentru mine veni timpul să plec spre viața mea. Căci ceea ce era pace pentru voi, nu era în ochii mei decât

mulțumire. Si spre ceea ce plecam, care era casa mea cum am spune, avea pentru mine numele de Dumnezeu Necunoscut. Era Dumnezeu Suprem de neatins, misterul ultim, cauza tuturor lucrurilor.

Mi-am luat ramas bun de la voi într-o splendidă dimineață, după un adio mișcător, dar scurt. Voi trebuia să vă ocupați de copii, de cultivarea pământului, de creșterea animalelor. În timp ce eu mă duceam să mă întâlnesc cu Tatăl, pe care l-am căutat neîncetat și l-am descoperit într-un loc prestigios - acela al cunoașterii. Cu siguranță această era destinul meu, căci n-am avut dorința altui lucru.

Fiecare din voi revine în această lume de nenumărate ori. Si în fiecare viață voi progresați în înțelegerea voastră. În prezent, mulți dintre voi caută cunoașterea. În prezent voi căutați aceasta înțelegere de care mie îmi era atât de foame și pe care mi-am însușit-o. Voi ați avut locuințe. Voi ați transmis în lume prețioasa voastră sămânță. Ați cunoscut totul, ați experimentat totul. În prezent, sunteți gata să învățați ceea ce până acum nu puteați învăța, prioritățile voastre fiind diferite. Astfel, din dragoste pentru voi și pentru întreaga umanitate, am revenit printre voi ca să vă învăț, așa cum v-am promis odinioară. Si vă voi învăța în felul marilor Invățători, dar mă aștept din partea voastră să faceți ceea ce simțiți voi că este drept pentru voi.

Am revenit nu pentru a vă povesti splendoarea din cealaltă dimensiune, ci ca să vă ajut să o deosebiți voi înșivă; nu pentru a vă ține discursuri filozofice, ci pentru a descifra învățăminte ce sunt adevărate și proprii ființei interioare, în așa fel încât sufletele voastre să vă îndemne să redeveniți principiul divin. Ca rasă de entități divine, este absolut necesar ca să luați din nou cunoștință cu natura divină a noastră a tuturor. Prin puterea ființei mele și din dragoste pentru voi, vă voi învăța cum am făcut-o pentru mine însumi, să vă întoarceți la măreția și la Gloria voastră. Si în bucuria voastră voi râde cu voi. Si în lacrimile voastre voi grăbi vântul spre voi spre a usca lacrimile.

Prin învățătura pe care v-o dau veți învăța să redeveniți stăpânii gloriei ce erați la începutul remarcabilei călătorii. Veți învăța să nu ascultați decât de vocea interioră și nu veți mai merge decât pe cărarea bucuriei. Veți învăța să resimțiți lucrurile în profunzime pentru a vă însuși comoara cea mai autentică din acest plan, să cunoașteți emoția. Si s-ar putea ca dragostea în voi să fie atât de mare, încât să-l distingeți pe Dumnezeu în orice persoană, așa cum l-ați deosebit în voi, și că îi veți iubi pe toți așa cum vă iubiți pe voi. Apoi, după ce v-am instruit atât de adânc, veți fi fiecare ca o lumină de mare strălucire pentru ceilalți, din cauza imaginii radioase a dragostei aproapei.

Această învățătură nu a izvorat din înțelegerea lui Dumnezeu în sens religios, căci religiile sunt dogmatice, restrictive și gata de a judeca. Eu nu sunt un instructor religios, căci bisericile sunt cauza multor dezbinări și de mari suferințe pe acest plan. Învățătura mea nu reclădește numai știința, ci implică învățare, experimentare, iubire. Eu vă iubesc și prin dragostea mea vă voi învăța să-l cunoașteți pe Dumnezeu și să deveniți o infinitudine din El.

Învățătura mea este scutită de legi. Nu socotim legi, căci legile sunt limitări și piedici la libertate. Vă voi învăța numai despre Dumnezeu și despre alegeri. Eu sunt în această lume pentru a deschide ușile unei cunoașteri largite, astfel ca voi să vă puteți realiza în alegerea voastră pe acest plan ca să puteți înțelege că viața voastră nu este limitată la acest plan, ea există și pe alte planuri și în numeroase alte locuri.

În sfârșit, eu sunt în această lume pentru a vă ajuta, voi care sunteți sclavii fricii și prinși în capcana fabricată de gândurile voastre, să descoperiți o nouă perspectivă, aceea a gândului iluminat, a destinului nelimitat, a vieții nelimitate. Aceasta vă voi învăța astăzi, în măsura receptivității și în măsura dorinței de a o trăi. Vă voi face să iesiți din EUL vostru îngrădit ca să vă conduc la măreția voastră. În așa fel ca lumina din voi, lampa interioară să strălucească cu mai multă sclipire. Nu vă cer nimic altceva decât să fiți voi înșivă. Dar o mare

majoritate din cei care sunteți aici nu mai știți cine este acel "voi". Vă voi ajuta să-l redescoperiți. Si când veți fi redescoperit acest Sine, nu veți mai vrea niciodată să-l pierdeți. Atunci veți fi stăpâni în adevărul vostru și liberi să trăiți după destinul vostru.

Am hotărât să revin la voi în invelișul unei femei care în timpul dinainte a fost fiica mea iubită. În viața mea de pe acest plan n-am fost căsătorit niciodată, dar în timpul lungului nostru marș, numeroase entități mi-au dăruit copii lor în semn de recunoștință. Ciobanii îmi dăruiau brânza, viticultorii îmi dăruiau vin. Si erau alții pentru care recompensa recompenselor erau darul copiilor, și ei îi ofereau la casa lui Ram. Eu, o entitate care n-am cunoscut niciodată femeie, aveam copii mai mulți decât oricare din cunoștințele mele. Si copiii erau pentru mine mostre de învățătură, căci în inocența și puritatea spiritului lor, trăiau un adevăr de o extremă simplitate.

Fata mea era unul din acești copii. Si-mi era foarte dragă. Copila, ea nu voia să fie ca celelalte fete de vârsta ei, voia să meargă la război. Să fie femeie, să țeasă și să aibă ocupații de femeie, nu o atrăgeau.(cu mult mai târziu ea avea să înțeleagă războiul). Ea mă iubea din toată inima ei și nu voia decât un lucru: să învețe, ceea ce mă facea s-o admir.

În ziua înălțării mele am promis fetei mele că voi reveni. Fiica mea a trăit multe vieți și a pierit și de foc și de sabie, și a trebuit să îndure și foamea; toate acestea din pricina a ceea ce știa ea că este în adevăr. În pofida tuturor acestor vieți, ea se transforma, devenind nobila creatură care în cele din urmă trăi realitatea cu umilință. De altfel, din pricina umilinței ei am putut reveni în această lume și să-i reamintesc moștenirea pe care ea și voi ați uitat-o altădată. Astfel ea servește lumea. Pentru ea, ca și pentru voi toți, promisiunea mea s-a împlinit.

Am venit la fata mea în mijlocul vieții ei, la o vârstă când evenimentele de genul acestuia în general nu se produc. Cum era scrupuloasă, cinstită și inocentă, și nu se aventura în credințe extravagante, am ales-o pentru această misiune și am învățat-o timp de mai mulți ani ceea ce în momentul de față vă învăț pe voi. Această treaba am făcut-o în secret, până ce cunoașterea și înțelegerea ei s-au dezvoltat suficient.

Am hotărât să mă adresez vouă prin ea, aceasta pentru că voi sunteți înclinați să adorați imagini, punându-i pe cei ce le reprezintă deasupra voastră. Pentru cei ce vin să mă asculte, n-am nici corp de adorat, nici picioare de sărutat. Si fata, cu siguranță, nu va admite să i le sărutați pe ale ei, întrucât îi aparțin. Plecând de la idea aceasta, ei nu vor avea nici imagine pentru a-și aminti să o agațe la gât sau pe perete sau să o sculpteze în piatră. În acest loc nu veți învăța să mă adorați, veți învăța să iubiți și să adorați din plin ceea ce voi sunteți și această minunată esență care doarme în voi, pe care o numim Dumnezeu Atotputernicul.

Eu nu sunt diferit de voi. Nimeni, fie din lumea vizibilă sau invizibilă nu vă este superior. Si nimeni nu vă este inferior. În Impărăția lui Dumnezeu toți suntem egali.

Celor dintre voi ce doresc să urmeze pe cineva și să-l adore sau să acționeze mai mult în afara lor, decât înlăuntrul lor, aș vrea să le spun că nu corespund așteptărilor lor. Eu sunt în această lume pentru a vă ajuta pe fiecare să devină stăpân în adevărul său, după a sa înțelegere. Atâta timp cât veți sta să adorați ceva în afara voastră, indiferent ce ar fi, pentru a-l servi și a-i dăruii timpul vostru, nu veți putea exprima sublima frumusețe ce sunteți și nici nu veți putea deveni cu adevărat liberi.

Numai voi singuri puteți fi cel sau cea care vă puteți iubi mai mult. Voi însivă puteți fi cel mai bun prieten și profesor. Niciodată nici o voce nu va putea să vă instruiască mai bine decât a voastră. Ceea ce sunteți astăzi este în măsură să răspundă nevoilor voastre de totdeauna. Dar dacă continuați să căutați în afara voastră să găsiți cărări sau entități de adorat, niciodată nu veți deosebi adevărata slavă a lui Dumnezeu. Nu veți putea realiza divinitatea voastră, iluminarea voastră, dezvoltarea voastră, decât prin voi însivă și dragostea

declarată pentru voi însivă. Nu este decât un drum care duce la pace, la bucurie, la plenitudine, și el constă în a se adora și a se iubi pe sine însuși - căci aceasta înseamnă să-l iubești pe Dumnezeu, și această dragoste trebuie să fie mai mare decât cea pe care o purtați altcuiva, căci numai o astfel de dragoste vă va da perseverența necesară pentru a putea îmbrățișa întreaga omenire.

Astfel, eu, Ramtha, nu pot fi pentru voi un model ideal. Voi nu puteți înțelege misterul ce sunteți voi, prin mine, numai prin știință. Această învățare propune ca voi să vă inoculați atât prin a ști, cât și prin experiență, o cunoaștere atât de puternică să descoperiți Dumnezeul Necunoscut pe care-l căutați, sunteți voi. Aceasta este o călătorie care poate fi întreprinsă numai de voi însivă, căci are legătură numai cu viața voastră. Invățător sunt, dar nu ideal! Dacă veți găsi drumul spre acest învățământ, cu siguranță mi-ar face plăcere, dar nu este vorba de a ne opri asupra acestei descoperiri.

Tot ceea ce este de învățat, tot ceea ce este înțeles se va manifesta în viața voastră, în așa fel încât veți înțelege că nu este vorba despre filozofie, ci de o sublima realitate. Si la fiecare manifestare veți crește și vă veți întări - lumina voastră, calmul vostru, simplitatea voastră vor fi mărite - și în simplitatea voastră veți descoperi vântul, și această puternică esență va fi pentru voi ocazie de elevare.

Voi toți ați fost entități sub tutelă, o tutelă care vă era impusă de frică - tot timpul. Cunoașterea este cea care desființează frica, în așa fel că nimeni nu va mai poate spune și veți fi liberi să trăiți în întregime cum înțelegeți. Cu cunoașterea vine și libertatea - ea vă eliberează pentru totdeauna. Cu cât veți medita mai mult asupra acestor învățăminte, cu cât le veți pune în aplicare și veți face experiența, cu atât mai mare vor fi libertatea și bucuria voastră.

Intr-o zi, în această viață sau într-una viitoare, locul în această viață va părea că nu mai are nimic de oferit, căci când ai gustat tot ce-ți poate oferi, atât încât să simți un mare gol în tine, o chemare imperioasă, o nevoie imperioasă de a deveni toate lucrurile. Atunci, la rândul vostru, veți aștepta clipele când vă veți putea așeza pe un platou, în acel loc unde vântul este asemenea unor degete trecând cu forță prin părul vostru, de unde păsările își iau zborul pentru cuiburi foarte îndepărtate și de unde Soarele proiectează razele sale luminoase către cer. Si când, ca și mine, ați "devenit", căci a deveni va fi pentru voi doar un capitol, vă voi întâmpina în acel loc unde eu însumi m-am dus. Căci ușa libertății ce poartă numele de cunoaștere, este acolo pentru voi care v-ați deschis spiritul și înțelegerea superioară după care ați și trăit-o desigur nu în exteriorul vostru, ci înăuntrul vostru, și această lume va lua sfârșit și veți pleca pentru o aventură minunată - aventurile de dincolo de acest plan sunt mai frumoase, mai spectaculoase decât imaginabilul; atât de maleabil ați devenit în corpul vostru de lumină, că veți putea călători atât în spațiul exterior cât și în spațiul interior în orice loc dorești să te duci.

Vă iubesc cu o dragoste profundă. Dacă nu v-aș iubi așa, nu aș putea veni la voi așa cum o fac. Când veți învăța să vă iubiți cât vă iubesc eu, veți înțelege adevărurile pe care vă învăț; veți înțelege măreția care sunteți într-adevăr. Si va fi o zi mare și glorioasă.

CAPITOLUL 3

DUMNEZEU ESTE. DUMNEZEU VA IUBEȘTE CU O DRAGOSTE FOARTE MARE, O DRAGOSTE DEPASIND INTELEGHERA, CĂCI EL ESTE VIATA CARE SUNTETI, PAMANTUL PE CARE CALCATI, AERUL PE CARE-L RESPIRATI

Frații mei mult iubiți, mulți dintre voi ați învățat de secole că esența numită Dumnezeu este un personaj sever și de temut, gata de a judeca. Dar Dumnezeu cu siguranță nu este nimic din toate acestea. Dumnezeu care judecă, care intimidează, care persecută n-a

existat niciodată, în afară de spiritul și inima omului. Omul a creat un Dumnezeu care condamnă pe unii sau exaltă pe alții. Acest Dumnezeu este de la om, a fost creat de om, voința omului.

Dumnezeul pe care-l cunosc, Dumnezeul pe care-l iubesc, care este forță ce emană din mine și din împărăția ce sunt, este un Dumnezeu al dragostei plenare, scutit de orice judecată. El este numai aceasta. Dumnezeu vă iubește cu o dragoste foarte mare, o dragoste ce depășește înțelegerea, căci El este viața care sunteți, pământul pe care călcați, aerul pe care-l respirați. El este culoarea pielii voastre, frumusețea ochilor voștri, dulceața mâinilor voastre. El este voi înșivă în orice moment al vieții voastre, în toată gândirea, în toată fapta, până la ungherele cele mai ascunse ale sufletului vostru.

Dumnezeu este o forță care consumă totul și este totul. El este vântul ce suflă peste ape, frunzele ce cresc și apoi cad, simplitatea trandafirului, intens prin culoarea sa. Dumnezeu este îndrăgostitul, înlănțuții, copiii care râd, părul cu reflexe de miere. El este Soarele ce răsare, steaua strălucitoare în noapte, Luna care merge pe cer în miezul nopții. Dumnezeu este frumoasa insectă, pasărea umilă în zborul ei, neînsemnată și umila rimă. Dumnezeu este mișcare și culoare, sunet și lumină. Dumnezeu este pasiune. Dumnezeu este dragoste. Dumnezeu este bucurie. Dumnezeu este tristete. Ceea ce este, tot ce este, este și ceea ce numiți voi Dumnezeu Tatăl, totalitatea Vieții, iubitorul de tot ceea ce există Dumnezeu nu este un personaj aparte, așezat pe un tron și care judecă viața întregă. Dumnezeu este viața întregă fiecare moment ce bate. El este ceea ce este continuu, etern.

Credeți voi că viața v-a judecat vreodată? Ea n-a făcut-o niciodată. Căci dacă Dumnezeu, care este ceea ce voi sunteți, v-ar fi judecat pe voi sau pe oricine altcineva, cu siguranță pe El însuși s-ar fi judecat! Si de ce inteligența Supremă ar fi făcut asemenea lucru?

Forța Vitală pe care voi o numiți Tatăl, nu are facultatea de a judeca. Căci viața nu este dotată cu personalitate, cu un egou capabil a percepe o parte din sine ca fiind ceea ce numim bun sau rău, drept sau greșit, perfect sau imperfect.

Dumnezeu, prin El însuși, este complet lipsit de bine sau de rău. El este complet lipsit de aspecte pozitive sau negative. El este total lipsit de perfecțiune, căci imperfecțiunea impune limite Vieții Sale debordante, tot timpul în mișcare, tot timpul în transformare. Dumnezeu este, atât. Multi-iubitul vostru Părinte (Tată) nu este decât un lucru: **este**, ca astfel toate lucrurile să poată exprima viața care este Dumnezeu.

Tatăl nu vede nici răul, nici greșeala: nu se vede decât pe El însuși. Tatăl nu vede eșecul, El vede doar Ființa Sa în mișcare pentru totdeauna. Voi produceți florile Vieții și chiar lucruri care dezonoarează, și Tatăl devine josphic și El devine florile, dar El nu judecă niciodată încercând să înțeleagă ce este inferior și ce este superior. El este și atât. Este bine că este așa, căci dacă ar fi cu adevărat acest Dumnezeu creat de om nimeni n-ar vedea vreodată ceea ce se cheamă „Porțile Raiului”. Nimeni! Căci nimeni nu ar putea vreodată să satisfacă așteptările acestui Dumnezeu creat de om.

Dumnezeul pe care-l cunosc este fără limită. El este Ființa Supremă, totalitatea neîmpărțită a ceea ce este. Si ceea ce este numit Tatăl, sunteți voi și scena Vieții unde vă exprimați Eul divin încarcat de sens. El v-a dăruit un Eu Unic și liber arbitru ca, în fine, să puteți deveni ceea ce doriți să deveniți, ca voi să puteți percepe viața în care Dumnezeu este după propria voastră alegere. Si nimic din ceea ce ați făcut vreodată sau gândit, cât de dezgustător sau jalnic sau minunat ar fi fost percepția voastră, nu a apărut lui Dumnezeu altfel decât în calitatea sa de a fi.

Numai voi, prin atitudinile voastre sau acceptarea atitudinilor altora, voi vă veți fi judecat. Numai voi ați hotărât că acel lucru este bun și celălalt rău, acel lucru drept și celălalt nedrept; căci pentru Tatăl nimic nu este bun sau rău, drept sau nedrept. Orice lucru este parte din „a fi numit Dumnezeu – Atotputernic”. Dumnezeu vă iubește cu o dragoste mare,

profundă, depășind tot ce se poate închipui, căci El v-a acordat să creați viața voastră în funcție de dorințele voastre. Tatăl v-a iubit întotdeauna. El nu vă poate percepe în alt mod, căci ceea ce sunteți voi, aceea este și El.

Dar ce este Dumnezeu în forma Lui Supremă? El este Gândire. Tatăl este, după o înțelegere largită, Gândire, căci gândirea este ultimul creator a tot ceea ce este, ceea ce a fost și care va fi vreodată. Gândirea este substanța din care toate lucrurile sunt create. Căci tot ceea ce există are ca izvor inițial Gândirea, suprema inteligență numită de spirit Dumnezeu.

V-ați întrebat voi vreodată ce asigură coeziunea lucrurilor, fiecare în desenul lui și forma sa unică? Este Gândirea, „lipiciul cosmic” numit iubire. Gândirea este cea care asigură coeziunea materiei. Este dragostea la cel mai înalt nivel (suprem) căci toate lucrurile au fost mai întâi concepute de gândire, care este Dumnezeu, și este Dragostea Tatălui pentru gândire care ține la locul lor toate lucrurile.

Toate lucrurile, înțelegând și corpul vostru, datorează coeziunea lor lui Dumnezeu. Ceea ce asigură coeziunea dintre celulele și moleculele corpului vostru este iubirea admirabilă și minunată a gândirii ce este într-adevăr Dumnezeu. Fără Gândire, corpul vostru nu ar exista, materia n-ar exista - nimic n-ar exista. Gândirea este cea care creează viața.

Credeți voi că Dumnezeu, gândirea care menține împreună și leagă toate - este o entitate severă și înfricoșătoare? Nu, nu este. Tatăl este bucurie plenară, căci nu știe a fi altceva. El este orice formă de viață vibrând în armonie unele cu celelalte, și această vibrație emite un sunet comparabil cu un râs răsunător. Dacă veți asculta intens, veți auzi chiar și muzica Tatălui, râsul tatălui - un râs extrem de voios. Niciodată nu l-am auzit plângând.

În consecință, cine este Dumnezeu, cauza prețioaselor voastre ființe? Uimitoarea forță de Viață, care curge prin mijlocul vostru, care vă leagă și vă unește pe toți, care este promisiunea vieții după această viață și eternitatea înaintea voastră? Este Ființa care este Gândire. Este viața care este continuă. Este Ființa care iubește tot ceea ce este. Este Ființa care din iubire acordă Vieții ființarea (existența). Este Ființa care este bucuria totală și absolută. Iată care este moștenirea voastră și destinul vostru.

Maestre: Ne înveți că Dumnezeu este calitatea de a fi toată viața. În același timp întrebuințezi și alți termeni, în afara termenului de „Dumnezeu” pentru a desemna forța și Viața. Dar de ce folosești cuvântul „El” și „Tata”? Aceste apelări aparent perpetuează noțiunea, nu numai a unei identități, existând în afara noastră, dar și un personaj masculin, ceea ce devine puțin o ofensă pentru anumite femei.

Ramtha: Este necesar pentru educația întregii umanități să folosim diferiți termeni care au servit pentru a-l numi pe Dumnezeu. Altfel spus, trebuie să vorbim de Ființă în termeni pe care să-i înțeleagă toți. Cu toate că Ființa a fost desemnată sub numele de „Tata” și în consecință considerat de genul masculin. „Tatăl” nu este bărbat. **Încă - omul**, adică individul de sex masculin, este Tatăl; dar și femeia este tot atât, căci Tatăl este într-adevăr în același timp bărbat și femeie. Termenul de „Dumnezeu” nu cuprinde apartenența la un sex, înseamnă „Inteligență Supremă”. Cei care nu înțeleg termenul de „Ființă”, au nevoie de cuvântul „Tata”. Cei care nu înțeleg noțiunea de „Inteligență supremă” au nevoie de cuvântul „Dumnezeu”.

Maestre (stăpâne), că Dumnezeu este un tată, este un adevăr pentru cel care susține această teză, ca cele ce spun că Dumnezeu nu este de sex masculin, este un adevăr pentru acele femei în ochii cărora enunțarea contrară este un afront. A-l percepe pe Dumnezeu înseamnă în toate cazurile a-l percepe în ceea ce este. Si această percepție este întotdeauna unică pentru fiecare entitate.

[Adresandu-se celor care vin să-l asculte Ramtha folosește termenul „stăpâne” căci după părerea lui „**fiecare dintre noi este stăpânul destinului sau, autorul vieții sale, stăpânul împărăției sale**”]

Dumnezeu nu este un cuvânt, ci un sentiment care trăiește în fiecare. Si cu cât percepția voastră despre Dumnezeu este mai nelimitată, cu atât ea va fi mai frumoasă și va răspândi mai multă bucurie, căci va fi capabilă de a cuprinde mai bine emoția numită Dumnezeu Atotputernicul.

R (adresându-se unei femei destul de în vârstă, așezată într-un fotoliu cu rotile). Dumneavoastra Doamnă, care vă deplasați pe roți de argint, ce spuneti?

M îl iubesc pe Dumnezeu, dar mi-e frică de moarte.

R De ce?

M Nu știu. Sunt incapabilă să gonesc frica. M-am gândit, m-am gândit mult.

R Credeti în Infern ?

M Da

R De aceea nu vreți să muriți, căci vi se pare că acolo veți merge.

M Pe cinste, nu cred că mă voi duce în Infern. Nu cred că Dumnezeu va consimți. I-am cerut iertare pentru tot răul ce l-am făcut.

R Doamnă! Doamnă! Credeți că Tatăl vă iubește cu o dragoste mai mică decât cea cu care vă iubiți proprii dvs copii ?

M Nu. La drept vorbind uneori am impresia că nu mă iubește. Poate am impresia că nu m-a iertat, cu toate că știu că a făcut-o.

R Ce mare greșeală ai comis?

M Pe cinstea mea ....mai multe.

R Acestea v-au împiedicat să trăiți?

M Nu. M-am forțat să trăiesc și vreau să trăiesc și vreau să am o viață corectă.

R Ce înțelegeți prin asta ?

M Ca diavolul să nu mă înhațe!

R Ah!

M Luminați-mă, vă rog.

R Mă veți crede ?

M Da

R Și dacă vă spun că Iadul nu există!

M Dar am învățat că există!

R Și eu vă învăț că nu există! Mă veți crede tot atât de mult cum ați crezut contrariul ?

M Eh! Bine vă cred.

R În acest caz acceptați că nu există Iad, căci nu este. Știți ce este Infernul? Cuvântul „infern” era întrebuințat în Iudeea pentru a desemna un mormânt deschis și foarte puțin profund. Acolo erau întinse corpurile entităților care nu aveau suficiente drahme pentru a avea un mormânt închis. Si aceste morminte deschise constituiau un blestem, pentru că noaptea veneau hiene și câini vagabonzi și devorau corpurile. Si entitățile credeau că odată învelișul distrus, ele nu vor mai putea progresa spre utopia lor. Iată ce însemna cuvântul „infern” în timpurile primitive, până în ziua în care preoții au hotărât să facă un loc de pedeapsă.

M Eu citesc Biblia cu regularitate și ea vorbește cu insistență despre infern.

R Cine a scris Biblia?

M Ea a fost scrisă de mai mulți.

R Cine sunt acești „mai mulți”. Oamenii?

M Nu știu.

R Sună frumos și bine, oamenii. Am fost până în cele mai mari adâncuri ale lumii voastre, până în centru, crezând că voi descoperi un loc de foc. Nu există. Si m-am dus până în

marginile Universului vostru, gândind că voi găsi un loc de chinuri. Nu există nici atât. Si în aceste locuri am căutat peste tot diavolul, degeaba. Inapoidu-mă pe pământ, l-am găsit în inima celor ce cred în el și în infern. Dar locul numit infern nu există.

M Eh ! Bine sunt fericită că, credeți altfel.

R Nu este vorba că, cred altfel - știu altfel.

M La drept vorbind, pare neverosimil ca Dumnezeu, iubindu-ne atât de mult cât ne iubește, poate la cea mai mică greșeală să ne trimită să trăim în infern în mijlocul flăcărilor.

R Aceasta este foarte adevărat. Tatăl n-a creat un astfel de loc de tortură pentru nimeni, n-ați fost creată de Dumnezeu?

M Ba da.

R În consecință, Dumnezeu nu este în dumneavoastră?

M Ba da, și-l iubesc pe Dumnezeu.

R Nu sunteți parte din Dumnezeu ?

M Oare sunt?

R Cu siguranță !

M Ah, dar asta mă emoționează !

R Doamnă, Dumnezeu este în toate lucrurile, cu ce substanță v-ar fi creat dacă nu cu propria Lui substanță. Dvs sunteți Dumnezeu. În consecință, de ce s-ar duce să se arunce în groapă și să se urască pentru un „rău” când El este parte din viața care este ?

Am să vă relev un mare adevăr: Omul a creat imagini despre Dumnezeu ca să se servească pentru a domina proprii lui frați. Religiiile au fost create ca astfel popoarele și națiunile să poată fi manipulate atunci când armatele nu vor putea să o facă, și frica este arma care menține popoarele și națiile în „ordine”. Omul pe care îl despoi de natura divină - pe care-l despoi de Dumnezeu - este ușor de guvernat și de supus.

Dumnezeu n-a creat nici iadul nici diavolul. Acestea sunt îngrozitoare creații ale omului care servesc să-și chinuiască frații. Ei au fost creați de dogmele religioase în vederea intimidării maselor, pentru a face o colectivitate manipulabilă. această este un mare adevăr.

Dumnezeu Tatăl este orice lucru - cel mai mic fir de nisip în mare, fluturii de primavară, stelele mici și mari în imensitatea cerului vostru. Toate lucrurile sunt Dumnezeu; atât de bine că un loc ca iadul ar fi comparabil cu un cancer în corpul său care încetul cu încetul l-ar măcina.

Niciodată, nimic nu v-ar putea separa de împărăția Cerurilor, căci nimic nu este mai mare decât Dumnezeu și Viața. Dumnezeu Tatăl vă iubește pentru totdeauna, pentru că El este orice direcție pe care ai putea-o lua, orice gând pe care l-ai putea îmbrățișa.

M Dumnezeu ne iubește pe toți - aceasta este pentru mine o certitudine.

R Evident! Evident! dat fiind că este fiecare din noi ! Si în ceea ce privește răul pe care l-ați făcut stimată doamnă, n-ați comis niciunul. Niciunul!

M Mulțumesc !

R Căci viața nu a fost alterată cu nimic din ceea ce ați făcut. Toate lucrurile oricât de îngrozitoare, oricât de cumplite ar fi fost în ochii dvs., au înfrumusețat viața din cauza înțelepciunii câștigate prin ele.

Imi doresc să vă fac să înțelegeți cele ce urmează. Religia voastră și credința voastră au cauzat distrugerea civilizațiilor de-a lungul secolelor. **Mayasii și Aztecii** au dispărut, ei au fost masacrați din cauza dominației Bisericii pentru că credința lor nu era aceeași cu cea a Bisericii. Toate războaiele sfinte, secole de obscurantism, au fost purtate pentru perpetuarea credinței religioase. Si într-o țară pe nume Franța, copii au fost smulși din brațele mamelor lor pentru că acestea aveau credința diferită de cea a Bisericii. Femei au avut ochii scoși și sânii marcați cu fierul roșu, și sângele curgea pe străzi - toate acestea pentru credință !

Apoi protestanții au făcut ceea ce se numea focul iadului, sulful și diavolul și așa s-a născut frica în inima mielului, astfel congregațiile au rămas în stat - învățându-i că faptul de a lipsi de la diverse îndatoriri și de a încălca anumite legi sau reguli obișnuite îi vor arunca în iad pe veci.

M Cam în felul această am fost și eu crescută.

R Doamnă, modul în care ați fost educată este infiorător! V-ați gândit vreodată ce-au devenit toți acei oameni care au trăit înaintea vremurilor biblice?

M Nu. Mă mulțumeam să mă gândesc că infernul i-a distrus!...Oh ! Dar îmi pare foarte rău.

R Nu fiți câtuși de puțin, gândul dvs nu este decât produsul credinței dvs. Acum ați îmbătrânit. Nu mai aveți nici tinerețea, nici energia și vă îngrijorează ideea morții. Iată cum învățămintele amenințătoare, cele ce au fost programate în dvs timp de zeci de ani, încep să apese și vă spuneti „Există iadul?”, „acolo mă voi duce?”. Eu vă spun, nu vă veți duce în iad, căci un astfel de loc nu există. Plecarea corpului dvs va avea loc într-o clipă. Apoi veți fi deasupra lui și veți redeveni entitate de lumină pură. Mari instructori vor veni și vă vor lua într-un loc unde vă veți putea continua ucenicia și vă veți convinge singură că aceste lucruri pe care vi le spun sunt mari adevăruri. Iisus, fiul lui Iosif, Iisus din Nazaret cum îl numiți, este un mare Dumnezeu, ceea ce ești și dumneata. Dar el nu este fiul unic al lui Dumnezeu, doar un fiu printre alții. A fost om și acest om a devenit Dumnezeu, așa cum veți deveni când veți dori cu putere aceasta.

M Credeți că Iisus a fost un fiu al lui Dumnezeu?

R Nu este o credință, ci o cunoaștere! El este fiu al Dumnezeu cum sunteți și dvs fiica lui Dumnezeu.

M Niciodată n-am învățat așa ceva !

R Doamnă, ce ne-a învățat Iisus? El a spus că este fiul lui Dumnezeu, ceea ce este într-adevăr. De asemenea, el a mai proclamat deschis că fiecare om este fiul lui Dumnezeu. Aceasta ne-a învățat. Fiecare om este Dumnezeu exprimându-și perfecțiunea ca om. Ce ar servi Tatălui să aibă un mare număr de copii imbecili și unul singur perfect? Ar fi o imagine de lipsă de valoare despre sămânța Tatălui. Iisus este fratele vostru, nu mântuitorul vostru. Era un om având pe Dumnezeu în el, așa cum și dvs îl aveți în dvs.

Mi-ar place să înțelegeți acestea. Iisus a trăit pe acest plan într-un timp în care oamenii nu se iubeau deloc între ei, unii erau sclavii altora și dragostea puțin prețuită. Iisus era un exemplu de dragoste pentru toți! Este aceeași dragoste care l-a făcut să fie recunoscut ca „Mântuitor al lumii” pentru a fi adus dragostea pe acest plan unde foarte puțini oameni o exprimau și o dădeau cu generozitate. De altfel, a adus această învățătură după care Tatăl nu este Dumnezeu care judecă și pedepsește, ci numai un Dumnezeu al iubirii - de milă, de har și de compasiune.

În decursul istoriei această învățătură din nefericire s-a alterat, în parte din scrierile celor care au înțeles complet greșit învățătura atât de simplă acestui suflet fără păcat. Iisus iubea. Era dragostea, marele și minunatul dar pe care-l făcea omenirii. Si a proclamat deschis că originea acestei iubiri este Tatăl ce trăia în El - același Tată care trăiește în toți oamenii. Ceea ce dădea lui Iisus libertatea și forța de a îmbrățișa întreaga omenire, era cunoașterea unirii sale și identitatea cu Tatăl. El s-a desprins rând pe rând de iluziile care erau cauza unei vieți de ipocrizie; și făcând-o El exprima din plin pe Tatăl trăind în El. Prin aceasta Iisus a devenit un Christ adică un om ce se exprimă complet cum o face Dumnezeu; Dumnezeu se exprimă complet în om. Iată ceea ce înseamnă termenul „Christ”: Dumnezeu - omul, omul - Dumnezeu. Christ este oricine înțelege că este Dumnezeu și după aceea trăiește acest adevăr.

Singura diferență între Iisus și dvs este, iubită doamnă, este că invers decât dvs, Iisus a înțeles principiul Dumnezeuului din om, apoi a trăit în întregime conform acestui principiu. Pentru acest motiv El este într-adevăr o admirabilă entitate. Ca și El, dvs sunteți o admirabilă entitate, dotată cu toată noblețea și cu toată înțelepciunea ca să puteți deveni ceea ce El însuși a devenit.

Iisus nu este responsabil nici de mântuirea dvs și nici a nimănui. El a înțeles că este un Dumnezeu viu pe pământ și astfel a devenit propriul său mântuitor; apoi, el a învățat pe alții să lucreze în ei propria lor mântuire prin Dumnezeu în ei. El spunea fără încetare: „**Ceea ce Eu am făcut, fiecare din voi o poate face căci voi și Tatăl sunteți Una. Împărăția cerurilor este în voi**”. Si El nu vorbea de lad, numai de viață și de frumusețea sa. Femeie mult iubită, iubiți minunata entitate care sunteți și Dumnezeuul ce Sunteți. Recunoașteți că Tatăl trăiește în dvs și că veți trăi vesnic, căci efectiv veți trăi vesnic. Lucrurile sunt atât de simple pe cât se văd. De altfel, ce ar face diavolul cu dvs odată ce ați ajunge în mâinile lui?

M Aș prefera să nu știu! Oricum mulțumesc.

R Doamnă, ce fel de tată poate fi acela capabil să creeze asemenea entitate și asemenea loc și asemenea frică, care în plus vă lasă total neputincioasă în fața acestora toate. Nu este Dumnezeuul ființei mele, eu refuz să-l recunosc. Eu recunosc Viața, calitatea de a fi tot ceea ce este. Dumnezeu este totul, căci dacă ar exista ceva care n-ar fi Dumnezeu, ar trebui să vă întrebați cine le-a creat? Toate lucrurile sunt Tatăl, deoarece toate lucrurile sunt Viață, și Tatăl cunoaște numai dragostea. El n-a judecat niciodată pe nimeni, nici pe dvs și nici pe altcineva. Niciodată! El nu are puterea de a se altera și a deveni mai puțin iubire sau Viață.

M Bine, Dumnezeu este dragoste. Asta, o știam !

R Este El de asemenea și ura?

M Nu, nu cred.

R Cine este ura?

M Trebuie să fie cineva rău, se presupune că o astfel de ființă există.

R Nu, nu există o astfel de ființă.

M Perfect! Atunci cum suntem noi pedepsiți?

R Doamnă, ce nevoie aveți de a fi pedepsită? Dvs ați făcut-o singură toată viața. Faptul de a crede că sunteți vinovată și că veți fi pedepsită din această cauză, v-a făcut să trăiți un infern - pe care vi l-ați creat singură. În împărăția lui Dumnezeu nu există nici temnicer, nici călău. Dacă Dumnezeu este iubire, atunci e foarte clar – iubire - și nu altceva.

M Acela ce a învățat foarte mult timp că diavolul există, cum poate face să simtă invers?

R Am să vă învăț. **Este recunoscând că nu există, adică folosind același proces care s-a folosit învățându-vă că există.**

Frumoasă entitate, vă iubesc mult. Meditați asupra a ceea ce v-am spus. V-ar plăcea să întâlniți pe Tatăl în dvs. Fiți în pace cu dvs înșivă, căci după ce veți părăsi acest plan, veți cunoaște din nou o viață plină de strălucire.

M Amin !

R Așa să fie !

CAPITOLUL 4

PRIVITI-L PE DUMNEZEU DACĂ VRETI SA ȘTIȚI CU CINE SEAMANA DUMNEZEU, MERGETI SI VA PRIVITI ÎN OGLINDA – FATA PE CARE O VEȚI VEDEA ESTE CHIAR CEA A LUI DUMNEZEU.

De secole învățați că Dumnezeu stă deasupra împărăției voastre, undeva în profunzimile spațiului. Mulți dintre voi cred aceasta și o acceptă ca un adevăr. Ori Dumnezeu,

cauza primară a tot ce este viața, n-a trăit niciodată în afara voastră. El este voi, Dumnezeu, minunatele mecanisme ale gândirii, suprema inteligență care, cu toate că este tăcută, este constant prezentă în om.

Ați fost învățați că vă nașteți pentru a trăi numai o parte din timp, că veți îmbătrâni și veți muri. Cum luați aceasta drept adevăr, această a devenit realitate pe acest plan. Dar eu sunt în această lume pentru a vă ajuta să înțelegeți că sunteți într-adevăr esență continuu nemuritoare, care există deja de miliarde de ani - începând din ziua când Dumnezeu Tatăl vostru mult-iubit, totalitatea Gândurilor, se contemplă în strălucitoarea lumină ce fiecare din voi a devenit. Altfel spus, în momentul în care fiecare deveniți ucenic și stăpân pentru totdeauna parte din spiritul lui Dumnezeu.

Ați fost învățați că Dumnezeu era o entitate care cu mâinile sale a plămădit cerul și pământul și ființa cu numele de om. Atunci când voi sunteți entitățile dotate cu inteligență divină și liber arbitru, sunteți eminenti creatori ai întregii vieți. Voi ați creat răsăritul, înserarea, frumusețea tuturor lucrurilor care există. Cu siguranță, voi, luminile ce străluciți în spațiu, care ați creat remarcabila ființă numită om în așa fel încât să puteți face experiența în cele mai minunate forme pe care voi le-ați creat.

lubiții mei frați, înțelegerea prin fiecare de ceea ce este el, este cu adevărat născută de suma iluziilor trăite de el timp de milioane de ani. Voi nu sunteți doar oameni: sunteți mai mult, cu atât mai mult decât ființa limitată numită om. Voi sunteți Dumnezeu. Ați fost întotdeauna și veți fi întotdeauna. Voi ați fost ființele nemuritoare care viață după viață ați revenit în această lume ca să obțineți din nou această minunată cunoaștere care v-a fost luată, dar cu consimțământul vostru.

Fiecare din voi sunteți Dumnezeu, Dumnezeu născut din Dumnezeu. Voi sunteți Dumnezei născuți din prima și unica Ființă direct de la Izvorul Vieții. În cursul aventurii explorării Vieții, voi ați amestecat suprema inteligență cu materia celulară, devenind Dumnezeu-omul: spiritul lui Dumnezeu exprimându-se în forma numită om Dumnezei trăind în farmecul emanat prin creația lor numită Om. Voi bărbații, femeile, omenirea, sunteți Dumnezeu, într-adevăr ascunse în entități limitate și nevoiașe.

Cine sunteți voi? De ce sunteți voi în această lume? Care este sensul vieții voastre, a destinului vostru? Gândiți că sunteți doar jocul întâmplării, născuți pentru a trăi un scurt moment și destinați apoi dispariției? Credeți voi într-adevăr că nu sunteți decât atât? Ce vă face să credeți că n-ați mai trăit? Si de ce sunteți în viață în acest moment? Si de ce tocmai dvs precis?

Ați trăit mii de vieți pe acest plan, ați venit, apoi ați plecat ca un vânt schimbător. Ați îmbrăcat diferite fețe, ați avut toate culorile pielii, ați aderat la diverse credințe și religii. Ați făcut război și vi s-a făcut război. Ați fost rând pe rând rege și servitor, marinar și căpitan. Ați fost învingător și învins. Ați fost toate lucrurile transmise prin istorie. De ce? În sfârșit, de a putea pregăti sensibilitatea voastră, de a putea crește în înțelepciune, de a pătrunde cel mai mare mister al tuturor timpurilor - dumneavoastră!

Ce credeți că ați fost la origine? O ciudată celulă care s-a dezvoltat amărâta masă celulară a corpului dvs? În acest caz, cine este cel cu privirea intensă din spatele propriilor voștri ochi? Care este esența care v-a înzestrat cu trăsături deosebite, personale, care vă dau caracteristicile și veselia, înclinația de a iubi, îmbrățișa, spera, a visa și fantastica putere de a crea? Si unde erau adunate toată inteligența, cunoașterea, toată înțelepciunea de care dădeați dovadă încă de mic? Vă inchipuiți că ați devenit tot ceea ce sunteți, într-o singură viață, o viață care nu este decât o respirație, în comparație cu infinitul?

Ceea ce sunteți, ați devenit de-a lungul timpurilor, trăind viață după viață. În fiecare din aceste experiențe de viață ați recoltat înțelepciune și această înțelepciune v-a ajutat să vă exprimați absoluta originalitate și frumusețe a ceea ce se numește domniile voastre. Sunteți

prea prețioși, prea frumoși pentru a fi creați doar pentru un timp scurt în care să domniți peste eternitatea timpului.

Vă gândiți că sunt părinții voștri care v-au creat? Tatăl și mama voastră sunt doar părinți genetici, dar nu ei v-au creat. După o înțelegere superioară, ei sunt frații voștri iubiți - și voi sunteți desigur de aceeași vârstă cu ei, dar fiind ca toate entitățile au fost create în același moment. Ele toate s-au născut când Dumnezeu, admirabila și minunata Gândire, contemplă strălucitoarea Lumină ce devenise, se desfășura. Atunci a venit ființarea; atunci v-ați născut. Adevăratul vostru părinte este Dumnezeu, Principiul vieții Mamă -Tată.

V-ați gândit vreodată că sunteți corpul? Sunteți mai mult decât corpul. această nu este decât haina vizibilă a esenței invizibile care sunteți și care constituie adevărata voastră identitate; suma atitudinilor emotive - personalitatea care locuiește în învelișul dvs.

Gândiți-vă un moment la aceasta: Ce iubiți dvs într-o altă entitate? Este corpul sau nu, nu este el; este esența pe care o iubiți, invizibila lui personalitate. Ceea ce iubiți în altcineva este invizibila esență, motorul corpului, care dă vioiciunea privirii, dă catifelarea vocii, dă strălucire părului și expresivitate mâinilor.

Corpul este un mecanism subtil, minunat dar care nu este nimic fără dvs care-l acționați. Dvs nu sunteți învelișul. Ceea ce sunteți într-adevăr este tot atât de invizibil ca vântul, deoarece prin esență sunteți un ansamblu de gânduri și de sentimente deosebite, ceea ce se desemnează prin „personalitate”. Ați văzut vreodată gândurile voastre? Sau personalitatea? Si ce se întâmplă cu emoțiile dvs? Ați observat vreodată speranțele sau visele, temerile sau aspirațiile dvs, mândria sau pasiunile? Nu. Așa cum sunteți o enigmă pentru dvs, enigma enigmelor, așa sunt și eu pentru dvs o enigmă.

Ce sunteți dvs în afara pretențiilor, fără masca pe care o îmbrăcați. Fără armura de tărie? În inima dvs sunteți Dumnezeu, într-adevăr Dumnezeu, acest mare mister pentru om nu este în afara dvs. în spatele ochilor, sub frumoasa dvs lenjerie, pe deasupra aparentei dvs fețe, este invizibila Gândire numită Dumnezeu. Dumnezeu este în dvs sublima inteligență ce vă acordă credit și fantastica putere de a crea . Este extraordinara forță de viață care face ca viața dvs să dureze vesnic pentru eternitatea timpurilor.

Corpul - o minunată creație a Dumnezeilor - adică a dvs și a fraților dvs mult iubiți. A fost creat de dvs, esența invizibilă făcută din gând și sensibilitate, să puteți interveni în viața pe care ați creat-o pe acest plan. Ființa numită om este un vehicol, a fost creat numai pentru a se exprima - în așa fel încât creatorii acestor expresii să le poată cunoaște și înțelege (prin simțuri).

Corpul a fost conceput astfel încât să poată ocroti sistemul electric extrem de complex datorat variațiilor de lumină care compune și constituie eul. Ceea ce sunteți într-adevăr, nu este masa corporală. Sunteți un minuscul vârf de ac de lumină. Infima suprafață a ființei voastre este împregnată de tot ceea ce ați fost din ziua în care v-ați născut din Dumnezeu, Tatăl mult iubit.

Dvs principiul-Dumnezeu, nu sunteți o entitate carnală. Sunteți principiul de energie pură de lumină ondulatorie într-un corp, în sfârșit pentru a obține prețiosul dar al creației prin intermediul percepției. Nu sunteți vehicolul pe care-l locuiți, ci percepțiile și emoțiile dvs. Vă cunoașteți prin intermediul emoțiilor și nu al corpului.

Sunteți într-adevăr spirit și suflet, o entitate făcută din lumină și emoție (sensibilitate). Spiritul dvs, minuscul punct de lumină - îmbracă fiecare moleculă a corpului dvs și ocrotește și susține masa învelișului dvs. Sufletul dvs are locuința în această masă a învelișului, aproape de inimă, într-o încăpere situată sub o protecție osoasă unde se găsește energie electrică. Sufletul înregistrează și conservă - sub formă de sentiment - toate gândurile pe care le-ați avut vreodată. Si este în funcție de suma unică a emoțiilor înregistrate în suflet că posedați o identitate, o personalitate unică. Corpul pe care-l locuiți este doar un echipaj, un

vehicol complex ales de dvs și care vă permite să trăiți și să jucați (un rol) în acest plan material. Totuși, din pricina lui vă frământați în iluzia că ar constitui ceea ce sunteți. Ceea ce nu este cazul. Căci așa cum Dumnezeu nu are chip astfel și voi nu aveți chip.

Genial Dumnezeu Creatorul, cine credeti ca a creat viata? Credeti ca vreo ființa sau fortele Supreme exterioare sunt stăpânii vieții voastre ? Adevarul este ca voi insiva purtati intreaga raspundere, de ceea ce ați făcut vreodata sau experimentat. Voi care aveți puterea să creați splendoarea stelelor, ați creat fiecare clipă și fiecare circumstanță a vieții voastre. Sunteți ceea ce ați decis să fiți. Sunteți conform cu imaginea pe care voi însivă ați creat-o. **Trăiți în întregime după cum ați plănuit și stabilit.** Acestea sunt funcțiile și privilegiile, putem spune ale Dumnezeului-Om. Voi vă creați viața în funcție de mecanismele gândirii - de gândurile voastre. Căci ceea ce gândiți este resimțit și ceea ce resimțiți se manifestă, creând condițiile vieții voastre.

Meditați asupra acesteia. Nu este nevoie decât să vă închipuiți o clipă de fericire și corpul se simte plin de bucurie. Nu este nevoie decât de o singură clipă să vă imaginați că sunteți o persoană demnă de milă, fără prieteni, pentru a resimți durere și milă pentru dvs. Este suficient o clipă! De asemenea, este suficient doar o clipă ca să vă opriți din plâns și să râdeți și să fiți vesel. Este suficient un singur moment să încetăm să judecăm și să resimțim pe loc frumusețea lucrurilor. Dar cine comandă toate acestea? Dvs ! Si în timp ce v-a apucat fantezia să creați sentimente în ființa dvs, s-a schimbat ceva în jur? Nu, nimic nu s-a schimbat, dar dvs în schimb v-ați schimbat.

Sunteți foarte exact ca și gândurile dvs. Căci tot ceea ce gândiți deveniți prin sentimentele din voi. Dacă vă imaginați despre actul sexual, veți fi atrași și tentați de acest act. Dacă meditați asupra bucuriei, această bucurie se va materializa, dacă meditați asupra geniului, el se va manifesta.

Cum se face viitorul? Prin gândire. Toate „zilele de mâine” vor lua conturul după gândurile de azi. Orice gând îmbrățișat, orice fantezie concepută, orice așteptare emoțională creează o senzație în corpul dvs, care senzație apoi se înregistrează în suflet. Si acest sentiment creează un precedent pentru ceea ce este condiția vieții voastre căci el atrage la dvs circumstanțe foarte exacte în raport cu el. Să știți că orice vorbă pronunțată fasonază viitorul, deoarece orice cuvânt este un sunet care exprimă un sentiment în sufletul vostru.

Vă gândiți că tot ceea ce vi se întâmplă sunt datorate hazardului? Nu este nici accident, nici coincidență în această împărăție, si – nimeni - nu se poate numi „victimă” din voința sau intenția altcuiva. Ceea ce vi se întâmplă este rezultatul gândurilor și sentimentelor dvs. Fie le-ați imaginat din frica nedeslușită sau teamă, fie că cineva v-a spus că aceste lucruri vi se vor întâmpla și le-ați acceptat ca adevarate. **Evenimetele toate sunt consecințele intențiilor orchestrate de gândurile și emoțiile individuale, toate fără nici o excepție.**

Orice gând îmbrățișat, orice fantezie resimțită, orice vorbă pronunțată, fie s-au și manifestat în viața voastră, fie urmează să se petreacă. Căci gândul este adevăratul autor al vieții și nici moartea, nici distrugerea nu-l poate ajunge; îl întrebuințați în fiecare moment pentru a va crea viața.

De secole și secole, numeroase entități fac eforturi să vă învețe aceste adevăruri - cu ajutorul ghicitorilor, cântecelor, scrierilor - dar majoritatea dintre voi au refuzat să înțeleagă; doar unii au vrut să poarte responsabilitatea vieții pe proprii lor umeri. Acest plan totuși funcționează astfel: orice gând emis, orice atitudine către tine însuți, Tatăl, viața o împlinesc - poate fi lucrul cel mai abject sau cel mai urât cu putință ca și cel mai delicios și minunat, căci numai tu știi să faci deosebirea, Tatăl, El, nu cunoaște decât Viața. Veți obține după vorbele voastre. Voi sunteți ca și gândurile și deciziile voastre.

Cu cât vă veți da mai puțină osteneală, cu atât veți deveni mai puțin. Cu cât vă veți da credit mai mic în materie de inteligență, cu atât mai prost veți deveni. Cu cât te vei gândi că nu ești frumos, cu atât vei deveni mai urât. Cu cât te gândești mai mult la sărăcie, cu atât vei deveni mai sărac - pentru că ai hotărât ca să fie așa. Tineți seama de imensitatea dragostei lui Dumnezeu, care vă permite să fiți și să credeți prin voi înșivă orice vă doriți să fiți și să creați și care, pe deasupra, nici nu vă judecă niciodată. Tineți seama ce dragoste are Dumnezeu Necunoscut pentru voi, o dragoste atât de mare că vă împlinește fiecare gând și fiecare cuvânt. Meditați asupra acestora.

Așadar, cine este creatorul vieții voastre? Dvs! Cine este arhitectul vieții voastre? Dvs! Ceea ce sunteți și ceea ce experimentați este produsul raționamentului Gândirii, care este Dumnezeu. Primiți în viața voastră toate lucrurile pe care cu precizie le doriți să le primiți și faceți experiența vieții conform cu valorile reținute. Voi determinați ceea ce este bine pentru voi, ceea ce trebuie să acceptați, ceea ce veți experimenta. Voi decideți toate acestea, în funcție de gândurile voastre.

Nu sunteți nici sclavul, nici valetul, nici marioneta vreunei zeități care să stea să vă observe în luptele voastre. Trăiți în mijlocul extraordinarei Vieți, într-o delicioasă totală libertate. Fiecare din voi este liber să adune și să aleagă gândurile pe care le vrea și prin această fantastică putere creați voi toate lucrurile. Fiecare gând prelucrează destinul în fața voastră. Fiecare sentiment contribuie să marcheze ceea ce se numește cărarea vieții voastre. Viața voastră va fi după cum ați gândit și resimțit, căci Tatăl spune „după cum este emoția, așa se va întâmpla”.

Cine sunteți dvs? Sunteți Dumnezeu care aveți în liniștea ființei voastre facultatea de a gândi, de a crea, de a deveni exact ceea ce ați dorit să deveniți, căci în acest moment sunteți foarte precis ceea ce ați decis să fiți - nimeni nu v-a reținut sau v-a împiedicat să deveniți. Voi sunteți cei ce decid legile vieților .....supremi ai vieții și circumstanțelor voastre. Sunteți într-adevăr guvernatorul suprem, dotat cu inteligență și înțelepciune nelimitată, dar ați omis să înțelegeți, în această viață și în nenumarate alte vieți.

Cândva, ați știut să creați flori. Dar acum ce creați? Marile voastre creații sunt tristețea, îngrijorarea, autocompătirea, mizeria, ura, disensiuni, autonegarea, îmbătrânirea, boala, moartea. Voi creați pentru voi înșivă o viață limitată, acceptând credințe limitate care apoi devin solide adevăruri în ființele voastre și astfel realitatea vieții voastre. Voi vă împuținați viața judecând lucrurile, oamenii și chiar propriile voastre persoane. Trăiți conform unui cod la modă, numit frumos și vă înconjurați de lucrurile care vă permit să fiți acceptați de conștiința limitată a omului - care nu acceptă nimic decât uneori propriile voastre idealuri inaccesibile. Vă nașteți, creșteți, corpurile își pierd vitalitatea, îmbătrâniți din credință în bătrânețe și până la urmă muriți.

Voi, mari Dumnezeii creatori, care cândva erați suflul libertății, ați devenit niște entități trăind în lume, vă îngrădiți în orașe gigantice și trăiți în frică, după uși zăvorâte. Mai degrabă ați urca pe creste, acolo sus și ați călări vânturile minunate, voi ați construit imobile imense și ați clădit o conștiință a fricii; ați construit o societate care reglementează modul vostru de a gândi, credințele voastre, actele voastre, aparența voastră.

Vă îngrozesc războaiele și zgomotele lor. Vă este frică să vă îmbolnăviți. Vă e frică să nu fiți recunoscuți. Tremurați la gândul să priviți pe cineva în ochi și în același timp vă e foame de afecțiunea numită iubire. Vă întrebați asupra oricărui lucru bun ce vi se întâmplă și vă îndoiiți de repetarea lui. Vă târați în locurile publice căutând succesul și celebritatea, aurul, rupiile, dolarii și francii. Si ca să culegeți ce? Nimic decât un pic de bucurie.

Ați ajuns la disperare numai prin puterea gândului. V-ați văzut reduși la mârșăvie și la mediocritate prin puterea gândului. V-ați îmbolnăvit prin forța gândului bolii. Voi ați murit și mai muriți încă prin forța gândului morții. Este creația voastră. Căci înflăcăratul creator din voi

dotat cu puterea de a stăpâni gândul și de a crea din el un univers, de a aprinde stelele în cer pentru o eternitate - acest creator a căzut în cursa credinței și a dogmei, a modei și a tradiției, alunecând din gând limitat în gând limitat și prin propria voastră necredință v-ați împiedicat să trăiți.

Care este obiectul necredinței voastre? Sunt toate lucrurile pe care simțurile voastre psihice sunt incapabile să le perceapă - ceea ce voi nu puteți vedea, nici auzi, nici atinge, nici gusta, nici simți. Totuși, să mi se arate și mie o credință? Cel ce poate să vină să mi-o pună în mână. Să mi se arate o emoție! Aș vrea să o ating. Să mi se arate un gând! Unde este el? Să mi se arate o atitudine! Cu ce seamănă ea? Arătați-mi o imagine a vântului. Si apoi arătați-mi „ timpul” care v-a răpit prețioase momente din viața voastră.

Voi ați fost increduli în fața celor mai mari daruri ale vieții și în felul această ați permis ca inteligența voastră nelimitată să se reducă. Viață după viață, existență după existență ați lăsat iluziile din acest plan să vă invadeze, în așa măsură că ați uitat extraordinarul foc ce se mișcă în voi. În zece milioane și jumătate de ani pe când erați la începutul entităților suverane și atotputernice, voi v-ați scufundat în materie până a va îngropa cu totul; ați devenit sclavii propriilor voastre creații: dogme, legi, mode, tradiții; v-ați separat în națiuni, religii, bărbați, femei, rase diferite, v-ați înecat în gelozie, amărăciune, vinovăție, frică. V-ați identificat atât de bine cu trupul vostru, că ați căzut în capcana supraviețuirii, uitând adevărata esență invizibilă care sunteți cu adevărat - Dumnezeu din voi care vă permite să vă realizați visele exact după alegerea voastră. Voi ați aruncat nemurirea și aceasta este cauza morții voastre...și de întoarcerea mereu repetată în această lume. Iată-vă încă o dată și asta durează de zece milioane și jumătate de ani! Asta nu vă împiedică să continuați a vă agăța de incredulitatea voastră.

Dumnezeu, totalitatea Gândului, este cu siguranță o extraordinară scenă de teatru. Si el vă permite să scrieți și să jucați propriile voastre piese, act după act. Când cade perdeaua, ultimul cuvânt a fost spus și reverența făcută. Voi muriți. De ce? Din faptul că voi, supremul legislator, credeți că veți muri. Această viață nu este decât un joc, o iluzie, în întregime! Si voi, actorii, ați ajuns să credeți că ea constituie o unică realitate. Totuși, unica realitate care a existat din toate timpurile și va exista întotdeauna este Viața - esența ființei, liberă și existentă pe veci, care vă dăruiește posibilitatea de a crea jocurile voastre, așa cum doriți să le jucați.

Atunci când observați că prin gândul vostru alunecați spre ignoranță, spre boală și moarte, vă dați seama, de asemenea, că aveți puterea de a deveni mai mari, numai prin a va deschide unui flux de gândire mai puțin limitat; să vă măriți creativitatea și de a vă conserva viața pentru totdeauna. Atunci când vă veți da seama că Dumnezeu creator al învelișului este însuși puterea locuind în voi, atunci corpul vostru nu va mai îmbătrâni, nu va mai fi bolnav și nici nu va mai muri. Dar atât timp cât vă veți crampona de credința voastră și pune bariere gândului vostru, voi nu veți putea reface experiența nelimitării care a dat slavă Soarelui și mister cerului nopții.

Ce se petrece la moartea învelișului? El dispare, dar tu, ca el care gândești în liniște în spatele ochilor, tu continui să trăiești. Părăsind acest plan, când ai hotărât că vei muri, adevărul este că nu ești îngropat și dat hrană viermilor și apoi redus la praf și pulbere. Vei continua să trăiești. Te vei duce la locul de origine și acolo vei hotărâ ce vrei să trăiești în viitoarea ta aventură - existența nu este nimic altceva decât o aventură. Și vei reveni în această lume, de atâtea ori de câte ori vei dori, până în ziua în care îți vei revendica originea divină. Atunci vei pleca într-o aventură mai măreață, într-un alt cer și o altă lume.

Ești mai iubit decât ți-ai putut imagina vreodată, căci orice ai face, viața nu îți este luată. Așadar, de ce te necăjești? De ce să fii luptat? De ce să te fi îmbolnăvit? De ce să te fi îngrijorat? De ce să te fi limitat? De ce să nu fi admirat splendoarea răsăritului Soarelui,

libertatea vântului, râsul copilului? De ce mai degrabă ai luptat decât să trăiești? Vei mai trăi încă și încă. Sămânța din care sunteți făcuți este nemuritoare; și este pentru totdeauna. În ciuda incredulității tale, în ciuda tuturor limitărilor și tuturor reducerilor pe care le-ai impus planului vostru, în ciuda tuturor grijilor și disperărilor, este un lucru pe care niciodată nu-l poți distruge: VIAȚA! Oricât de mare este neputința ta și refuzul tpu, viața nu îți este luată și niciodată nu va fi căci ea este valoarea numită Dumnezeu, și care ești chiar tu.

Viața pe care o cunoști în prezent este un vis, un imens vis, o fațadă s-ar putea spune. Ea este rezultatul gândului tău jucându-se cu materia, și acest joc creează profunde realități care leagă emoțiile tale cu acest plan. Si așa va fi până când într-o zi tu, visătorule te vei trezi.

Nu știi cât de mare este frumusețea ta, căci tu nu te-ai privit în oglindă - fața pe care o vei vedea este chiar cea a lui Dumnezeu !

Află că ești valoros. Si această valoare este incalculabilă. Pe scurt, nici o imagine nu-ți poate reda frumusețea și împărăția ta este fără sfârșit.

Cea mai extraordinară predică ținută vreodată, este cea spusă de un mare maestru pe un munte. În picioare în fața lumii venite să-l asculte, el spuse: „Priviți-l pe Dumnezeu”. Aceasta este tot ceea ce era nevoie vreodată de spus: „Priviți-l pe Dumnezeu”. Căci fiecare și-a creat propriile sale limitări, dorințele sale, bolile sale, bogăția și sărăcia sa, viața și moartea sa.

Priviți-l pe Dumnezeu. Amintiți-vă aceasta. Căci voi sunteți ceea ce trăiește în toate. Ziua va veni în care veți vedea pe Dumnezeu. Să intrați în contact cu Sinele, asta este tot ceea ce este de făcut.

CAPITOLUL 5

VIATĂ DUPĂ VIAȚĂ. MOARTEA ESTE O ILUZIE MARE, CĂCI EA NU AFECTEAZA DECÂT CORPUL. PERSONALITATEA CARE TRĂIEȘTE ÎN INTERIORUL PERETILOR DE CARNE ESTE FĂRĂ SFÂRȘIT

Sunteți voi mai puțin decât florile? Florile născute din bobocii plini de viață, care au înflorit, apoi s-au dezvoltat din plin sub efectul razelor de soare. Parfumul lor minunat înmiresmează aerul și toate se bucură atunci în promisiunea vieții noi. Florile pun în valoare păsările zburând pe cer, albinele care adună polenul și nectarul, omul vesel în căutare de dragoste.

Minunata floare face o sămânță ca să poată să renască. Si când petalele cad și fructul se formează, ah ! Acest proces are ca nume „înțelepciune”; este produsul vieții. Si când fructul este consumat și toamna este în grădini și pe câmpuri, arborele se înfiorează la trecerea rafalelor de vânt, minunatele sale frunze cad și într-o zi ne apare într-o completă goliciune.

Când tăcerea albă se așterne și se depune pe crengi zi după zi zăpada strălucitoare și când totul este rece și dezolant, unde este floarea? Ea trpiește în memorie. Ea locuiește în înțelepciune, în viitoarea primăvară va renaște. Căci după plecarea iernii, la schimbarea sezonului, bobocii se formează din nou și va apare o nouă floare.

Dacă viața se continuă și pentru o simplă floare, de ce v-ați gândi a fi mai puțin decât aceasta? Vă gândiți că trebuie să faceți flori primăvara, vara fructe, să pierdeți frunzele toamna și până în cele din urma să muriți iarna? Nu sunteți mai mult decât cea mai frumoasă floare? Viața voastră nu este mai importantă decât a ei? Bineînțeles ca da. Si tot astfel cum florile reînfloresc în fiecare primăvară, astfel și voi trăiți viață după viață.

Propriile voastre flori ar putea desigur să povestească nenumăratele sezoane pe care le-ați cunoscut.

M Mama mea a decedat anul trecut, aş vrea să ştiu dacă continuă să traiască. Si dacă da, aş dori să-mi spuneţi dacă este fericită.

R Maestre, credeţi în moarte?

M Mi se întâmplă. Dar în cea mai mare parte din timp am sentimentul că viaţa continuă.

Am 3 copii şi am putut să observ imediat după naşterea lor că fiecare dintre ei avea o personalitate a lui şi aceasta nu s-a schimbat nici mai târziu. Chiar şi pisicile sau căţei au o personalitate a lor de când sunt mici. Mi se întâmplă să-mi spun că personalitatea lor n-a putut să se formeze într-o singură viaţă şi probabil au mai trăit şi în trecut şi vor mai avea şi altele viitoare.

R Este într-adevăr o observaţie corectă. Am să vă învăţ un mare adevăr, pe care aş dori să nu-l uitaţi niciodată. Viaţa nu are sfârşit. Este adevărat că se poate mutila un corp. I se poate tăia capul, stoarce măruntaiele, să-l faci să suporte cele mai inimaginabile încercări, dar este imposibil să-i distrugi personalitatea care trăieşte în interiorul învelişului. Intreabă-te o clipă dacă există vreun mijloc să distrugi un gând, să-l faci să explodeze, să-l înjunghii, să-i declari război. Nu este! Forţa Vitală a oricărei creaţiuni umane sau animale, este ansamblul invizibil de gânduri şi emoţii, numit personalitate, care trăieşte în spatele măştii corpului.

Ceea ce dă învelişului calitate, vitalitate, caracter este esenţa invizibilă a gândului, care este energie. Fantastica energie este cea care trage toate sforile, ca să zicem așa, care acţionează gura, ochii, membrele. Nimic nu are puterea de a distruge energia. Nimic nu poate lua forţa vitală a cuiva.

Moartea nu este decât o mare iluzie, căci ea nu afectează decât corpul. Esenţa care acţionează corpul, ea nu va întârzia să se amestece cu un alt corp, dacă aceasta îi este dorinţa, căci forţa vitală în interiorul cărnii subzistă. Amintiţi-vă.

Acum lăsaţi-mă să vă spun ce se petrece când o entitate părăseşte acest plan. Când un corp nu mai este în stare să funcţioneze, energia - sufletul - îi este retras prin intermediul spiritului entităţii în cauză; fiecare fiinţă posedând un suflet. Chiar şi animalele posedă un spirit şi un suflet. Dacă n-ar fi avut, le-ar fi lipsit şi energia creatoare a supravieţuirii lor.

Odata ce spiritul a extras şi degajat sufletul din cavitatea sa, totul devine pasnic şi liniştit. Este o vorba care spune: „lată în leagănul lui Dumnezeu nu este nici durere, nici lacrimi, nici suferinţă”. Este foarte adevărat, deoarece momentul în care părăsim acest plan, ne eliberăm de instincte şi senzaţii corporale. Altfel spus, experienţa fricii dispăre, ca de altfel suferinţa fizică, senzaţia de foame, iluzia timpului, toţi aceşti factori de anxietate. Tot ceea ce este în legătură cu corpul fizic, dispăre. sunteţi în ceea ce se cheamă utopie; sunteţi în „leagănul lui Dumnezeu”.

Moartea corpului este comparabilă cu un leşin. Când Spiritul cheamă sufletul, această se urcă prin trup prin centrul energetic numiţi peceţi sau chakre. Sufletul vostru, care este memorie, părăseşte corpul prin ultima din aceste peceţi, a şaptea, care se mai numeşte şi glanda pineală, care are sediul în centrul capului (aici este vorba despre analogia dintre centrul energetic şi glandele endocrine). Aceasta trecere este adeseori resimţită ca o trecere printr-un tunel în mijlocul unui zgomot produs de vânt.

Lumina vazută la ieşirea din tunel este lumina spiritului fiinţei. Când sufletul părăseşte corpul această moare şi redevine un suflet liber. Tot procesul se petrece cât ai clipi din ochi şi fără durere.

În clipa morţii, totul se iluminează şi capătă o strălucire măreaţă. Căci, în momentul părăsirii acestui plan, este o extragere din materia densă şi o întoarcere la o existenţă de lumină. Acolo nu mai este decât spirit şi emoţie puternică şi corpul un corp de lumină a cărui formă electrică variază în funcţie de gândurile acceptate de forma-lumină. De aici se merge la unul din cele 7 ceruri, acest cer depinde de atitudinea emotivă exprimată în planul de aici.

Ce se înțelege prin termenul „cer”? Ei bine, nu este altceva decât viața la diferite niveluri sau planuri. Iisus a vorbit de cele 7 ceruri. Aceasta este exact. Ele sunt efectiv în număr de 7 și sunt adevărate locuri sau planuri de existență. Acest plan de aici este unul dintre ele. Si niciunul din cele 7 planuri nu cuprinde iad, destinat să vă chinuiască sau să pedepsească oameni, omul știe foarte bine sp o facp chiar el. Cel ce-și părăsește învelișul se duce sistematic la cer, la nivelul vibratoriu corespunzator conștiinței și înțelegerii, ansamblul atitudinilor emotive exprimate pe acest plan - aici.

Există 7 planuri de realizare sau nivele de conștiință și înțelegere care sunt: planurile de reproducere și supraviețuire, de fricp și suferință, de putere, de dragoste resimțită, de dragoste exprimată, Dumnezeu văzut în orice viața, Eu sunt Dumnezeu.

Înțelegeți bine aceasta: orice gând considerat și îmbrățișat pentru nevoile înțelegerii, vibrează cu o anumită frecvență și aceste vibrații sunt experimentate ca sentiment. În consecință, cel care încearcă să-și stăpânească durerea, va pune în cumpănă gânduri mai degrabă limitate, asociate durerii, ceea ce va naște în el vibrații de ordin inferior și care vor fi resimțite de el ca durere. Cel care, dimpotrivă, caută să găsească înțelegerea dragostei sau exprimarea ei, va resimți exaltarea produsă de vibrații superioare de gânduri de dragoste exprimate și împărtășite. Cerul în care te vei duce, depinde de planul spre care conștiință ta s-a îndreptat mai mult, căci spiritul ființei va fi atras de vibrațiile acestui plan.

Mama dvs într-adevăr este într-o stare de mare pace și odihnp, starea pe care o dorea intens și de care avea mare nevoie. Ea s-a dus în cerul pe care și l-a atras prin conștiință și înțelegerea pe care a atins-o. Ea era de acum în starea corespunzatoare nivelului căruia îi convenea - la fel ca și dvs care sunteți în acest moment într-o stare din acest plan. Nivelul ei este pentru al 4-lea plan, adică cel în conformitate cu atitudinea emotivă de dragoste resimțită, dar neexprimată. Mama dvs este o entitate foarte sensibilă care adesea nu reușea să-și exprime sentimentele. Dvs și soțul adeseori n-ați înțeles-o, în măsura în care nu era capabilă să comunice majoritatea sentimentelor sale. Mama dvs este de pe acum într-un nivel minunat și va rămâne atâta timp cât va dori.

Ziua în care va întrezări un progres, ea va începe să se desfășoare în alte nivele ale gândului cu mijlocul corpului său de lumină. Sau dacă asta va fi alegerea ei, ea se va întoarce pe acest plan, alegând persoane care îi vor părea mai bine adaptate la exprimarea ei; ea va continua să progreseze pe acest plan material și va parcurge drumul care până în cele din urmă o va conduce la al 7-lea nivel de înțelegere.

Acest plan de aici, sau cer de aici, se numește „planul demonstrației” dat fiind ca aici entitățile pot fi martorii puterii lor creatoare a atitudinilor emotive exprimate. Acest plan este singurul din cele 7 care există, să comporte întuneric și singurul unde nu se poate auzi muzica luminii. Este planul unde se nasc entități de mare cunoaștere, numai pentru a fi programați în conștiința socială și apoi integrată de aceasta. Aceasta se întâmplă aici - ceea ce explica de ce adeseori este extrem de greu să progresezi.

Daca mama dvs se decide să se întoarcă aici, ea poate alege să se nască dintr-unul din copii săi, sau din unul din copiii copilor dvs. dacă ea va reveni în timpul vieții dvs, va fi ca prim copil al fetei dvs. Si o veți recunoaște pe mama dvs dacă vă potriviți, căci privind micul copilăș, veți simți un sentiment profund, nu legat de aparență. În felul această o veți recunoaște - prin sentimente.

Si acum mama dvs știe despre dvs ? Da. Căci părăsind acest plan și învelișul nostru, conștiința noastră se intensifică. Noi avem puterea să ne acordăm la toate nivelele de conștiință, nemaifiind în materie compactă, ci într-un corp ușor cu vibrații superioare. În consecință, noi avem facultatea de a ne pune în raport cu alte nivele vibratorii ce există paralel cu ale noastre și care au aparența de formă-gând, de formă lumină. Tot astfel cum

mama dvs poate perfect să fie constientă de dvs dacă dorește, că și dvs după ce veți părăsi acest plan, veți fi conștientă de cei ce rămân, dacă o doriți.

Este fericita mama dvs? Cel ce nu e fericit în lumea asta, își vede durerea mărindu-se la moarte, căci fiind fără trup se găsește într-o stare de sensibilitate pură ceea ce îi amplifică emoțiile. Dar grație acestei amplificări se poate învăța foarte repede să ne manifestăm orice cunoștință de care avem nevoie, pentru a continua de a mari înțelegerea bucuriei.

Acum vă voi vorbi despre un plan greu de observat. Este un plan unde se găsesc nenumărate entități, care corespund primului și celui de al doilea nivel al conștiinței. Seamănă cu o copie, este un loc corespunzând unui nivel de conștiință. Si ce vedem? Nici munți, nici râuri, nici iarbă, nici flori, nici cer cu forme luminoase. Vedem miliarde de entități în corpul lor de lumină, entități alungite în rânduri fără sfârșit. Ele dorm în iluzia că sunt moarte, căci sunt foarte convinse că viața nu se continuă odată ce corpul lor este mort. Cu toate că gândul lor continuă să fie viu, magnetic obsedant, schimbător și imprevizibil, în energia lui este ca un mort. **Căci amintiți-vă: tot crezând în ceva, până la urmă ne convingem de veridicitatea aceluși gând, ceea ce este adevăr pentru noi se transformă în realitate. Astfel lucrează și voința noastră creatoare.**

Un mare număr de entități au învățat că starea de moarte se va prelungi până la revenirea lui Mesia. Această învățătură au acceptat-o de frică, din ideea că n-ar fi iubiți de Dumnezeu. În consecință, înainte de moarte au crezut că vor merge într-un loc unde vor aștepta învierea. această este motivul pentru care acest nivel este compus din nenumărate rânduri de entități așteptând să fie învățate de către cineva mai sfânt decât ele. Noi am încercat să le trezim, unele de altfel s-au trezit și au înviat, dar cum au fost învățate majoritatea dintre ele că niscavai diavoli le apar pentru a le ispiti cu invierea, ele iau în serios această învățătură. Așadar, oricine ar fi cel ce le pofteste la trezire, refuzp sp-l asculte! S-ar putea sp le trebuiascp mii de ani ca să înțeleagp cp ele sunt vii și pot ieși din somnul lor. Ce regretabilă învățătură!

Acesta este singurul loc de durere ce există - planul în care entitățile au luat drept absolută învățătura lor. Atât de departe cât pot să-ți vadă ochii, poți observa persoane lungite și dormind; toate celelalte sunt locuri de viață minunată.

M Ramtha, este posibil de a-i vedea sau de a intra în legătură cu cei morți ?

R **Doriți** să vă vedeți mama ?

M Da, mult.

R **Așa** să fie. Noi o s-o consultăm să vedem dacă este de acord. Dacă da, vom aranja când. Asta va fi când te vei aștepta mai puțin, în sfârșit ca să nu-ți închipui că ar fi produsul imaginației. Aflați următoarele: faptul că mama îți va apărea sub formă de lumină nu înseamnă că ea înseamnă mai mult decât dvs. Lumina vine de la frecvența mare cu care luminează energia ei. Aceași lumină este și în dvs. când veți distinge lumina entității este pentru că ea vibrează mai intens și este în interacțiune cu un plan inferior.

În acest auditoriu sunt adunate o multime de entități din al 5-lea plan; ele fac parte din auditoriul pe care îl iubesc. Sunt niște luminițe tremurătoare care pot fi observate cu coada ochiului. Dacă privești drept înainte prin locul unde retina are în special conurile, nu le vei vedea, dar totuși ele vor fi de față. Ați învățat ceva ?

M Da, am învățat mult. Multumesc

R Bine. Iată ceva ce e bine să reții: Nu crede niciodată nimic dintr-o dată. Niciodată! Căci prin credință te poți convinge de lucruri care trebuiesc cunoscute și înțelese prin experiență, credința este de altfel, foarte periculoasă, prin ea poți plasa viața, atitudinile și încrederea în ceva care nu este un adevăr pentru ființa interioră. Ceea ce te face foarte vulnerabil și în felul

această poți fi manipulată, blestemându-te, afurisindu-te și astfel să-ți iei viața - toate acestea din pricina credinței.

Înțelege lucrurile pe care dorești să le înțelegi, și acestea pur și simplu, cerând să obții înțelegerea, apoi fiind receptivă la sentimentele ce se conturează în dvs. având încredere în înțelepciunea simțămintelor dvs. Niciodată să nu te opui, dorind să vă forțați a crede ceva, ce simțiți că nu este așa.

Un ultim lucru: învățați să aveți compătimire pentru asasini și criminali căci odată cu timpul .....asupra simțămintelor lor și în multe cazuri aceasta le va lua mii de ani. Victimele lor vor găsi un trup aproape imediat. Criminalul, el nu va putea uita.

M Părăsind această viață terestră, unde vom merge pentru a ne evalua viața noastră și a decide ceea ce vom face în cea viitoare ?

R În planul sau cerul corespunzător ansamblului de atitudini pe care noi încercăm să le înțelegem. De exemplu, dvs entitate, ați învățat să stăpâniți ceea ce se numește „supraviețuire în limitare” prin durere, puterea și dragostea nedecarată; în prezent, vă exprimați pe al 5-lea plan de conștiință, care constă în dragoste conștientă, dragoste declarată, exprimată. Când veți părăsi acest plan, veți merge la al 5-lea plan sau cer, denumit rai care corespunde cu gradul actual de înțelegere.

Cu alte cuvinte maestre, ceea ce ați reușit să înțelegeți este de mare însemnătate. Începeți să descoperiți meritul și valoarea dvs, tot ceea ce prețuiți, caracterul suveran al adevărului dvs și puterea gândului dvs. Incepeți să vedeți frumusețea dvs reflectându-se în viața din jurul dvs și creșteți în milă pentru alții, în respect de orice viață - caracterul prețios al întregii vieți. Dvs exprimați toate aceste adevăruri. Experiența și gândurile ce le-ați meditat, v-au învățat să le îmbrățișați ca niște idealuri de a fi, ca adevăruri de realizat în propria împărăție. Si această expresie arată bine progresul în conștiință și înțelegere. Aflați că vă rămâne să obțineți o inteligență și mai vastă, să descoperiți, să trăiți, să trăiți și să înțelegeți stări mai nelimitate încă. Si aceste idealuri de înțelegere nu vi le puteți însuși decât în ziua în care ați înțeles ceea ce acum exprimați în viața dvs. Înțelepciunea se construiește progresiv, înglobând pe măsură o inteligență din ce în ce mai vastă.

De exemplu, nu puteți distinge cu adevărat și să fiți conștientă de frumusețea oricărei vieți, nici să exprimați dragostea profundă și compătimire pentru alții înainte de a deveni conștientă de sublima frumusețe în dvs și să vă exprimați dragostea și compasiunea pentru dvs înșivă. Ziua în care dragostea pentru dvs va deveni o realitate, veți avea baza în care înțelegerea mărimdu-se, ar îmbrățișa viața exterioară. Și când această înțelegere va fi efectivă, la rândul ei, veți începe să deveniți conștientă că sunteți viața pe care o percepeți exterioră dvs. înțelegeți ?

În consecință, dacă ați părăsit acest plan azi, vă veți duce în planul de conștiință în acord cu gândurile și cu atitudinile emoționale exprimate. Nu veți avea acces la un plan de inteligență mai vast, pentru simplu fapt cp nu-i puteți percepe existența, nefiind pentru dvs o realitate.

M **Viața** noastră este foarte precis reflectarea gândurilor noastre, atât aici cât și dincolo ?

R Absolut. De altfel, această este și motivul pentru care vă învăț să fiți mai puțin limitată în gândurile dvs. căci cu cât gândurile dvs vor fi mai nelimitate, cu atât și viața va fi, și aceasta este valabil pentru toate planurile. Cu cât mai mare vă va fi cerul din această lume, a împărăției gândurilor și al emoțiilor, cu atât mai mare va fi cerul unde vei face experiența la plecare din această lume - sau, dacă veți alege să vă reîntoarceți aici. Cei ale căror gânduri înoată în culpabilitate, judecându-se pe sine și pe alții, în amărăciune și ură pentru frați, odată plecați din acest plan ei vor continua să facă experiența acestor atitudini - până când se vor plictisi și vor înțelege că există și feluri de a fi sublime, ceruri mai fericite, glorioase.

M **Ați** spus că există 7 planuri. Ne puteți face o descriere a celorlalte planuri, în special al celui de-al șaptelea ?

R Planul în care vă găsiți este primul plan, cel al percepției în 3 dimensiuni. Este planul pe care entitățile capătă înțelegerea lui Dumnezeu prin forma numită materie. A trăi în acest plan presupune o mare stăpânire, căci nu putem pătrunde decât prin procesul nașterii și trebuie să supraviețuim cu toate limitările și instinctele cărții.

1. Acest plan cuprinde toate nivelele de conștiință și de înțelegere. Este planul denumit „Dumnezeu exprimat”, planul demonstrațiilor, adică cel unde este posibil a-și manifesta conștiința în forma materială, de a fi martor, în fine de a-și mări inteligența emotivă. Si as dori să înțelegeți că acest loc care este al vostru, numit Terra, nu este decât unul din nenumăratele locuri unde entitățile pot astfel face experiența cu un trup prin care să se exprime.
2. Al doilea plan este acela al celor a căror experiență are ca scop înțelegerea durerii, a remuscării și a vinovăției.
3. Al treilea plan este numit cel al puterii. În această se încearcă a se face stăpân pe alții, unde se vrea să-i facă sclavi, nu printr-un act sexual sau forță fizică, ceea ce aici nu este cu putință, dar prin idei, adică încercând să aduci pe alții să-ți adopte propriul punct de vedere.
4. Al patrulea plan este cel al iubirii. Aici, entitățile sunt o iubire mare, din păcate fără să o poată exprima. Ele cunosc o existență de lumină, ele resimt o dragoste intensă, fără să o poată exprima.
5. Al cincilea plan se numește paradis. Este planul ce cuprinde farmecul „lumina de aur”. Imaginați-vă o lumină asemănătoare cu a Soarelui vostru, doar că este de aur. În al cincilea plan toate sunt învelite în aur, păstrându-și vioiciunea culorilor lor. Si nu există întuneric, numai această lumină aurie. Se poate auzi o muzică extraordinar de frumoasă, căci lumina ce îmbracă toate lucrurile vibrează în armonie cu culorile într-o mișcare minunată. Această mișcare de armonie constituie „suflul vieții” pe acest plan - și nu aerul . Așadar, pe acest plan numit paradis, se respiră sunetul muzicii și se trăiește în lumină.

Pe planul vostru, primul, unii au înțeles și stăpânit forța sexuală, durerea și setea de putere; pentru ei dragostea este realitatea exprimată. Și această împlinire nu le-a dat prea mare bătaie de cap. Stăpânirea celui de-al șaselea și al șaptelea nivel de înțelegere, dimpotrivă nu este ușor de realizat pe planul demonstrației, acest fel de înțelegere fiind imposibil de demonstrat. Dar cei ce trăiesc și sunt capabili de dragoste - care exprimă iubirea lor către persoanele din jurul lor, prin cuvinte și fapte, și prin dorința lor de a trăi în funcție de dragostea lor - aceștia trec în planul al cincilea la sfârșitul existenței lor. Planul numit rai este compus în parte din entități bătrâne de milioane de ani, pentru care raiul este un loc atât de minunat, încât ele uită de existența pe alte planuri mai superioare.

Entitățile din al cincilea plan au puterea să-și exprime și manifeste dragostea lor, de altfel obiectul dorințelor apare odată cu dorința emisă. Astfel, dacă un pescar dorește să-și procure pește, se va duce la lacul din fața lui. Acest lac poate fi înconjurat de cypri înalți, sau de plop ori alți copaci pe care-i iubește. Dacă dorește să vadă acest lac în aspectul de toamnă, plopii vor fi îmbrăcați în galben în timp ce cyprii vor apărea în verdele lor închis obisnuit. Si atunci, așezat pe marginea lacului cu undița deasupra apei, își dorește să simtă mângâierea vântului, se va ridica fără întârziere o dulce briză. Când va arunca firul undiței la capătul căruia atârână un umil vierme și se gândește ce anume pește vrea să prindă, îndată peștele a și mușcat. El va aduce peștii la ei, pești asemănători cu cei de pe pământ și ajungând în casa visurilor lui, îi va consuma. El este fericit căci îi place ceea ce face.

Entitățile din acest plan sunt incapabile să-și imagineze un loc mai minunat. De unde și numele de rai. Dar este un plan greu de cucerit pentru cei ce n-au înțeles și exprimat iubirea.

După ce a stat în acest plan un timp, entitatea începe să se întrebe despre esența luminii care învelește toate lucrurile și de cauza șederii lui în acest loc. (numeroși sunt totuși cei ce nu se întreabă despre meritele lor de a fi în paradis, ei se multumesc să accepte prezența lor acolo).

În cele din urmă entitatea își va spune: „De unde vine această lumină? De unde vine muzica? „Atunci va lua cunoștință de o minunată energie, o forță de viață manifestându-se în același mod în lumină, în floră, pești, lac, ploi. Si atunci va începe să gândească egalitatea în toate acestea. Apoi va observa că ele nu sunt separate unele de celelalte, ci se mișcă într-un flux unic. Când vede toate acestea, când datorită iubirii înțelege și realizează în exprimare, ajunge să vadă unitatea lucrurilor și entităților, atunci ea devine pregătită pentru al șaselea plan de înțelegere.

6. Al șaselea plan este peste orice cuvânt. Acestea sunt inapte în a putea explica cum voi aici, care vă credeți separați de lumea vegetală și de vânt precum și de el așezat lângă voi, voi puteți face una cu ele și toți în același timp să fiți deosebiți. Al șaselea plan e acela unde se cunoaște unirea cu tot ceea ce este viață, este poarta deschisă pentru al șaptelea plan. Căci ceea ce entitatea percepe ca real, deci ea știe că este real, ea devine negreșit și integral. În consecință, cel ce nu vede decât „Dumnezeu în unitatea Sa” și care trăiește în unitate, devine ceea ce vede și ce trăiește. Suprema excelentă a acestei deveniri corespunde celui de-al șaptelea cer și ușa deschisă spre el constă în faptul că suntem Dumnezeu pur, rațiunea pură, viața pură, lumina pură - substanța și fundamentul a tot ceea ce este.
7. Cât despre descrierea celui de al șaptelea cer, imaginați o lumină extraordinar de strălucitoare a cărei inimă nu este numai strălucire, ci însăși izvorul luminii. El este ca străfulgerat de lumini minunate, ca și înconjurat de un ocean în mișcare și expansiune. Si mișcarea lui produce un „foc de artificii” cu totul spectacular care se prelungește până la perimetrul luminii strălucitoare. În timp ce inima luminii continuă să emită lumina de a.....(a existenței). Cineva răsare din această inimă: dvs. Si acest DVS care răsare și care sporește majestatea strălucirii este cineva care a contemplat gândirea inimii și a devenit acea gândire, luând o formă unică și care va fi în continuă mișcare. Dvs care ați contemplat inima și care ați devenit, de asemenea fundamentul întregii vieți, care izvorăște din strălucitoarea lumină emisă de inimă și gândire. Si grație acestei ce ați devenit, după o formă unică și fără sfârșit, hrăniți și dezvoltați conștiința întregii vieți.

Vocabularul meu cu siguranță este foarte sărac, căci viziunea pe care vin s-o descriu se situează deasupra frontierelor spațiului, al timpului, al măsurilor, ea merge dincolo de limitele exprimabilului. Ea se formează în profunzimea emoțiilor. Dar este un lucru despre care pot să vă asigur: Atunci când inteligența, înțelegerea se vor dezvolta și mări, din clipa în clipă, pas cu pas, progresiv, o înțelegere după alta, orizontul vi se va lărgi pe măsură. Atunci va veni ziua când prin emoție veți îngloba tot ceea ce este și această împlinire se va face când veți deveni bucurie. Este al șaptelea plan. Este Dumnezeu. Este aici și în cele din urmă fiecare va ajunge. Aici va ajunge fiecare într-o zi.

M Mi-ar place să-mi raspundeti pentru ce mai revenim pe acest plan, aici.

R Motivele sunt tot atât de numeroase cât și entitățile din acest plan. Totuși, cele mai multe dintre ele se reîntorc deoarece au trăit mai multe vieți, pentru că împrejurările le sunt familiare. Acest plan este pentru ei locuința lor; ele aici au rădăcinile. Si când ele pleacă de aici, ele lasă în urma lor mai multe entități cărora le sunt atașate emoțional - aceste legături

sunt datorate atât culpabilității, cât și urii sau dragostei. Așadar, la despărțire ele rămân legate atât ca loc, cât și de anumite entități și aceasta le crează o legătură de ordin emoțional, care le atrag în această lume, viață după viață.

Apoi este categoria aventurierilor care se duc în alte locuri, apoi se reîntorc în această lume cu înțelegerea dobândită între timp. În sfârșit, mai sunt cei a caror experiență pe acest plan este completă și care nu vor mai reveni niciodată.

M Ați spus că la moartea sa, entitatea se va duce într-un anumit loc, sau cer - ca să reiau terminologia dvs - în funcție de atitudini și ajunsă acolo, se hotărăște dacă va reveni sau nu aici.

R Este absolut așa.

M Cum va fi luată această decizie? Si cine o ia ? Fiecare, individual ?

R Nimeni nu este așezat acolo sus pe un tron, ca să dirijeze fiecare entitate și s-o îndemne să-și caute planul propriu, un loc de a se exprima fără a ține cont de exprimarea sa din viața anterioară.

Ca răspuns la întrebarea dvs, dați-mi voie să vă povestesc istoria unei entități ce a trăit pe planul dvs. Părăsind acest plan a cunoscut putere și suferința, ea le-a înțeles și a exprimat toată dulceața și tandrețea dragostei. Altfel spus, inteligența îi era în acord cu al cincilea plan sau cer. Părăsind acest plan, s-a hotărât să-și ia ceea ce se cheamă o vacanță.

Al cincilea plan este un loc în care entitățile își manifestă prompt gândurile lor - care într-un fel este chiar vocea lor. Ceea ce ele își imaginează sau doresc, se manifestă pe loc. Ele fac experiența culorii, a formei și a iluziei, și a tuturor lucrurilor vieții. Ele pot continua să-și trăiască visele atâta timp cât doresc - până în ziua în care ele se vor întreba dacă nu există un loc cu mai mult. Si este cu adevărat ceva în plus, cele două ceruri. Pentru a le cunoaște ele trebuie să știe să-l distingă pe Dumnezeu în toate lucrurile și să fie precum și El este. Cu toate că și-au exprimat dragostea cu modestie, rămâne să înțeleagă unitatea cu Dumnezeu care este numai viață.

Puțin după ajungerea lui în paradis, acest maestru a început să se întrebe dacă nu există ceva mai mult, încât a cautat un ajutor (și ajutorul este întotdeauna disponibil). Si iată că a apărut în fața lui o entitate absolut uimitoare, a cărui lumina era ca mătasea și care purta o îmbrăcămintă strălucitoare. Maestrul în chestiune spuse entității: „Sunt în încurcătură. Nu-mi lipsește nimic în acest paradis. Se află peștii mărilor, pe care înainte visam să-i prind. Am casa visurilor mele pe care înainte nu o aveam. Profit de flori care nici nu trebuiesc îngrijite. Sunt într-un loc absolut minunat! Iată și aceste haine, niciodată n-am avut ceva așa de frumos. Si cu toate acestea sunt în încurcătură. Am o mulțime de prieteni, dar femeia pe care o iubesc nu este lângă mine. Si această nu este singurul motiv al preocupărilor mele. Mă întreb unde este Dumnezeu. Văd toate aceste minunății, ele sunt ale mele. Dar unde este Dumnezeu?”

Entitatea îi răspunse cu înțelepciune: „Bindecuvântat fii tu, care te-ai delectat cu toate aceste delicii din toate felurile ce există, și totuși te întrebi dacă poate fi ceva mai mult, care întrebi unde este Tatăl care te-a împodobit atât de frumos”. ”Da, aceasta este ceea ce mă preocupa atât de mult. Mi-ar place să-i mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat aceste lucruri extraordinare. Cu toate că întotdeauna mi-a fost puțin frică de El, mi-ar place acum să-i mulțumesc - dacă e posibil !”

Entitatea îi spuse: „Maestre, urmează-mă. Este un loc unde mi-ar place să te duc”.

Intr-o clipă se găsiră amândoi lângă un loc, cu toate că nu s-au deplasat. Înțeleapta entitate spuse: „Maestre, așază-te lângă mine și privește în apă”.

Omul se execută și ce-a văzut? Îi apărură în față ultima sa viață pe acest plan - se vede copilăș sugând la sânul mamei, aceasta îi schimbă apoi lenjeria, își vede picioarele slabe de băiat, și bilele pe care le împrăștie... se vede adolescent, pe punctul de a seduce o

fata „reținută”...se vede bărbat, căsătoria și dragostea eternă...își vede copiii, întâmplările vieții sale, se vede muncind din greu și așa mai departe.

Era uimit ! Niciodată încă nu s-a văzut ca acum. El a fost un om foarte cumsecade în această viață, care credea în Dumnezeu. Era un om puternic dar n-a făcut pe nimeni sclavul său. El și-a iubit soția și copiii, sincera iubire despre care nu a ezitat să vorbească în jurul lui! În această viață și-a însușit reputația prin învățământ, stăpânire și iubire, umilință și puritate spirituală.

Prin lac i se releva viața și contempla toate acestea. La sfârșit, ridică capul spre entitate și zise: „M-am purtat bine”.

Entitatea îi răspunse: „Tu te-ai purtat bine, chiar foarte bine, într-adevăr, în afară de: n-ai căutat niciodată să știi cine este Tatăl și ai despărțit Tata de tine și de viață”.

Cât despre soția ta, să vedem puțin. Dragostea ta pentru ea a constatat în a-i procura lucrurile care-i plăceau. În acest domeniu, totul a fost foarte bine...doar că tu nu te-ai iubit suficient, împiedicând-o astfel să te iubească altfel decât prin lucrurile care i le procurai. Tu nu te-ai apreciat niciodată prin adevărata ta măreție, adică în calitate de autor al tuturor lucrurilor.

Așadar, pentru potolirea oricărei frământări, lasă-mă să te sfătuiesc pentru întoarcerea ta pe acest pământ. Acolo te-ai realizat, acolo ți-ai câștigat victoriile. Dar de această dată va trebui să cucerești iubirea de sine; să exprimi iubire în ființa ta și să-l vezi pe Dumnezeu în frumusețea tuturor lucrurilor.

Dacă dorești această întoarcere, dă-mi voie să-ți sugerez să decizi cu grijă cu cine vei fi, astfel că rolul ce te așteaptă să îți dea ocazia să devii ceea ce vrei pentru a putea înțelege ceea ce îți rămâne de înțeles.

Acum te voi lăsa. Reflectează la ce ți-am spus. Nu te grăbi. După ce ai ales, lasă-mă să știu și-ți voi indica cum să procedezi mai bine.

Omul se așeză și medită. Era un pic plictisit. Aici el avea totul, ceea ce nu era la fel pe pământ. Dacă se va întoarce, va pierde ceea ce are. În același timp, dorește să-l descopere pe Dumnezeu care i-a dat un asemenea paradis. În cele din urmă entitatea își spuse: „Doresc să mă întorc pe pământ ca să-l descopăr pe Dumnezeu. Dar nu prea știu cum să fac”.

Entitatea îi spuse: „Ar fi bine să decizi timpul și locul unde dorești să trăiești, cu toate că la drept vorbind n-are importanță căci prin dorința ta ai pus în mișcare experiențele care îți sunt necesare. În ceea ce privește alegerea familiei, dacă ai dorințe de a-ți regăsi familia de odinioară - ceea ce te sfătuiesc - este să o faci, deoarece cu ea ai învățat cel mai mult până acum”.

Omul se gândi o clipă, apoi zise: „Entitate aș dori să-ți pun o ultimă întrebare: Cum să-l recunosc pe Dumnezeu?. „Odată ce tu te vei cunoaște pe tine însuși, ai să știi să-l recunoști”, se mulțumi să-i răspundă entitatea.

Acest răspuns îl ușură mult pe omul nostru, căci în fine își spuse el: „Voi putea intra în legătură cu Dumnezeu care poate este semenul meu”, încât se grăbi să anunțe entitatea despre dorința de a-și regăsi familia sa de odinioară.

Entitatea îi spuse: „privește în lac și spune-mi ce vezi”. Omul se supuse. Apa îi reflectă degrabă pe fiul său. această crescuse și era acum un bărbat tânăr. Lângă el era o seducătoare și frumoasă fată tânără. Cei doi erau îndrăgostiți unul de celălalt.

Entitatea îi spuse că întoarcerea pe pământ va fi posibilă prin copilul fiului său.

„Cum, strigă omul, voi fi fiul fiului meu? Si el tatăl meu?”

„Desigur! În viața dinaintea ultimei tale vieți a mai fost tatăl tău, procesul nu face decât să se repete”.

Omul reflectă asupra acestei situații și după un moment spuse: „Dar îmi iubesc soția! În consecință cum aș putea să fiu nepotul ei ?”

„Mic copil vei adora pe bunică și când vei fi bărbat, ea va fi deja părăsit pământul. Ceea ce ți-ar fi permis să-ți exprimi dragostea în inima ta, își va fi jucat rolul și timpul va deveni pentru tine să descoperi alte fete ale frumuseții lui Dumnezeu”.

Omul se mai gândi o clipă apoi spuse: „Entitate, tu m-ai ajutat din plin la momentul potrivit. În consecință, doresc să devin copilul fiului meu”.

Entitatea spuse atunci: „Sămânța va fi pe curând acolo. Indată ce o vei vedea, pătrunde în lumina fiului tău”.

„Si cum voi face?” Exclamă omul. Se uită în jurul său, dar iată că entitatea dispăru. În locul ei, îl văzu pe fiul său, căci deja era parte din lumina fiului său. Fiul nu știa de prezența tatălui, dar de câteva zile își amintește cu emoție: „Dacă ar putea să mă vadă Tatăl Acum !” își spuse el.

Veni momentul în care copilul era în burta mamei. Omul, el va lua parte la crearea sa, prin gândurile sale în funcție de ceea ce-și dorește să fie viața lui. El poate alege să ia în posesie corpul de la concepție sau să aștepte până la un an de la naștere.

Omul este în culmea nerăbdării, căci totul îi pare familiar. Astfel, se grabi de a deveni copilul. El se proiectă cu vigoare în acel trup, atât de bine încât cât ai clipi din ochi își uita identitatea. Primul lucru de care luă cunoștință era tusea din gât și de forma aplecată peste el, ștergându-i ochii și înfășurându-l în ceva prea strâmt.

Această poveste este adevărată. Entitatea de mare inteligență și lumină n-a ales o viață în locul aceluia maestru. El n-a făcut decât să îi ajute să descopere modul de a se exprima, ducându-se într-un loc cu un lac magic, unde sufletul se dezgoli și a putut astfel să-și vadă viața anterioară și să decidă în funcție de ea, de ce experiențe va avea nevoie.

De mic copil, acest maestru știa să iubească. Îi rămânea doar să-l găsească pe Dumnezeu în el însuși și să-l devină. I-a reușit de altfel; numele sau era „Budha”. Intotdeauna voi faceți alegerea. Voi aveți voința de a alege. Nimeni nu alege pentru voi.

Dacă omul trăind în paradis n-ar fi făcut de a deveni mai mult și de a-l vedea pe Dumnezeu în frumusețea acestui plan, ar fi în continuare în al cincilea plan și lumea noastră n-ar fi primit binecuvântarea mării sale înțelepciuni și lumini.

CAPITOLUL 6

MOARTE SAU INALTARE. MOARTEA NU ESTE O LEGE INELUCTABILA. ESTE MULT MAI USOR SA PARASESTI LUMEA ACEASTA LUANDU-TI CORPUL CU SINE, ASTFEL NU AVEM NEVOIE DE A NE NASTE PENTRU A REVENI, PUTEM REVENI SI PLECA DUPĂ PLAC

M Mi-am dat seama de curând că sunt însărcinată și mi-ar placea să îmi spuneti mai întâi de ce acest bebeluș a hotărât să vină la mine; apoi aș dori să știu după care criterii se aleg părinții ?

R Cum o entitate în cautarea unui vehicol prin care să se exprime, își alege părinții? Motivele sunt mai multe. Totuși, toate entitățile doritoare să trăiască pe acest plan sunt tributare concepției copiilor. Cele ce au avut vieți anterioare, au la dispoziția lor canavale genetice - așa se numesc părinții - prin care dorim să revenim.

În majoritatea cazurilor, entitatea caută părinți care le sunt cunoscuți, entități care le au fost copiii sau părinți în viețile anterioare. Totuși, sunt entități care - ca și părinți total necunoscuți de ei; îi aleg numai pentru că le pot furniza un vehicol de exprimare. În fine, anumite entități trebuie să aștepte sute de ani înainte de a putea reveni în această lume, pentru că nu găsesc vehicolul potrivit.

Nimeni nu este la drept vorbind tatăl sau mama altuia. Noi suntem toți fii și fiicele Principiului Tata/Mama de viață numit Dumnezeu. Locuitorii acestei lumi sunt toți frați și

surori. Copii voștri sunt în realitate frații și surorile voastre în ceea ce privește partea pe care o au din Spiritul lui Dumnezeu.

Înainte de a fi conceput, fiecare știe că nu revine în această lume pentru a fi nemaipomenit de frumos, nemaipomenit de bogat, nemaipomenit de sarac și nenorocit. Fiecare vine ca să trăiască și să se supună a învăța ce este emoția - pentru a-și însuși cunoașterea emoției pe care o va împlini în ființa sa. Aceasta este adevărata comoară a experiențelor de o viață, atât pe acest plan ca și pe orice alt plan de existență; experiența emotivă este singurul bun pe care-l veți putea păstra pentru totdeauna.

Maestre, entitatea care v-a ales a fost ceea ce se numește tătăl bunicului dvs. Ea revine prin intermediul posterității pe care a întemeiat-o de mai bine de un secol. Dorința de a da naștere unui frate sau unei surori, iată ce-i permite să revină, ceea ce îi procură un vehicol de exprimare. Entitatea este, ca să zicem așa, în așteptare, ea va lua în posesie fructul ce se deschide în dvs. câmpul de lumină a numeroase femei, este astfel ocupat de câte o entitate care își așteaptă reîncarnarea.

M Dacă copilul este tătăl bunicului meu, asta înseamnă că este vorba de un băiat ?

R Da. Consimțiți?

M Bineînțeles. Acum Ramtha, aș dori să vă mai pun o întrebare. Pentru a reveni în această lume este neapărată nevoie să treci printr-o naștere fizică? Nu mai este și alt mijloc?

R Maestre, înainte de a vă răspunde, mi-ar plăcea să înțelegeți că acest plan este al percepției tridimensionale. Este planul în care gândirea se manifestă sub forma a trei dimensiuni numite materie. Gândirea care la origine vibra cu frecvența luminii, și-a încetinit frecvența obișnuită vibratorie, și a devenit electronică, apoi materie brută - acest plan solid. Materia este, în consecință, lumina ale cărei vibrații au scăzut până s-a format materia compactă.

Pentru ca două obiecte să aibă aceeași densitate trebuie să vibreze cu aceeași frecvență. Corpul dvs vibrează cu aceeași frecvență ca și scaunul pe care stați. Mai mult, dacă acest plan există pentru dvs, este pentru că ființa dvs este dăruit cu simțuri și organe care îi permit de a percepe frecvența materiei - frecvența luminoasă cea mai scăzută.

Cum voi sunteți prin esență energie luminoasă vibratorie cu o frecvență mai intensă decât a materiei, vă trebuie un înveliș material fără de care ați trece prin materie.

Pentru a putea face experiența acestui plan, să fiți în interacțiune cu acest plan, trebuie un corp material, să locuiți un corp material. Sunt 2 posibilități de a obține unul: la naștere și la înălțare. Pentru a realiza înălțarea, trebuie să vă mențineți total integritatea și să treziți toate capacitățile creierului. Odată ce creierul funcționează din plin, puteți, prin voință, să comandați corpului să-și ridice frecvența vibratorie până la cea a luminii. Mecanismul înălțării presupune că aduceți întreaga dvs, ființă să existe ca lumina. Moartea este un mijloc sigur de a parveni. Din păcate, ea implică separarea de trup, pierderea acestuia. Prin înălțare, dimpotrivă, îl luați cu dvs.

Cei care s-au ridicat din acest plan, au reușit ultima stăpânire adică cea a morții. Au învățat să ridice, grație puterii gândului, frecvența vibratorie a celulelor lor atât de bine, încât își pot lua corpul în lumină, scăpând astfel pentru totdeauna de moarte.

M Nu sunt sigură că am înțeles bine cum înălțarea permite revenirea pe acest plan.

R Maestre, dacă ți-ai luat corpul, poți să ridici și să cobori după voință frecvența vibratorie. În consecință, dacă ai hotărât să revii, să trăiești în această frecvență, nu va mai fi nevoie să îți regăsești un alt trup. Nu mai e nevoie să te naști aici, pe acest plan de gândire limitată, pentru unicul scop de a suporta programarea conștiinței colective și să lupți pentru exprimare astfel ca să poți înțelege din nou cine esti cu adevărat. Nu va fi necesar să reînvățați că viața pe acest plan material nu este decât iluzie și joc.

Din moment ce stăpânim mecanismul înălțării, corpul va dăinui în veci și vom putea, grație lui, să plecăm și să revenim după voie. Deci, de fiecare dată când dorim să revenim aici, este suficient să coborâm vibrațiile corpului până ele se vor acorda cu frecvența acestui plan.

Toți sunt capabili să se înalțe, căci în spatele acestei cărni se ascunde creatorul tuturor universurilor, prin mijlocirea gândirii nelimitate, oricine poate să provoace manifestare; este suficient pentru aceasta să ne hotărâm. Învățând să nu ne mai judecăm gândurile, să permitem orice gând, ne împuternicim cu forță și cu facultatea de a deveni orice ideal închipuit. Atunci putem realiza orice, devenind totul prin mijlocirea gândului. Putem să ne obținem idealul, concentrându-ne asupra lui și comandând trupului să vibreze mai intens. Si corpul se va ridica spre idealul dorit, cu condiția să-l menținem cu persistență în spirit. Vibrațiile vor fi astfel intensificate în tot corpul. În același timp căldura va crește și va începe să emită lumină. Pe măsură ce aceste vibrații se vor intensifica, materia se va transforma în lumina pură, apoi ceea ce era vizibil nu va mai fi.

M Ascensiunea (sau înălțarea) pare greu de atins.

R Dimpotrivă, maestre, înălțarea este un lucru foarte ușor. Este chiar mai ușor decât moartea. Ceea ce este mai greu este să ajungi să nu-ți mai judeci gândurile. Ceea ce este cu adevărat greu de realizat este să ajungi să stăpânești iluzia timpului, să ai răbdare să o dobândești. Dar stăpânirea câstigată, este suficient un gând pentru ca înălțarea să devină realitate. Atunci îți păstrezi corpul pentru o eternitate și putem călători pe orice plan și oricând.

M Si nu vom mai cunoaște moartea ?

R Nu, niciodată. Cum s-ar putea s-o mai cunoașteți de vreme ce ați transces-o? Știți că moartea este o mare iluzie. Cum toată lumea pe acest plan crede că ea este de neevitat, a devenit o realitate. Unica realitate este Viața, toate celelalte sunt iluzii. Iluziile sunt gânduri....care sunt jocuri....și care devin realități.

Moartea nu este o lege inevitabilă. Este mult mai ușor să-ți iei cu tine trupul, părăsind această lume. Astfel, nu vom mai avea nevoie să ne naștem ca să revenim, putem reveni după dorință. Nu trebuie să ne mai însușim o conștiință care, din păcate, nu-și mai amintește din viețile anterioare.

M Deci moartea nu este o necesitate?

R Nu, nimeni nu este obligat să moară. Nu murim decât dacă credem că vom muri. Corpul în sine nu este destinat morții. Dumnezeu care l-au conceput, nu l-au făcut cu ideea de a fi efemer. L-au conceput să traiească datorită potențialului glandelor sale și nu a organelor. Datorită hormonilor secretați continuu de glande, el poate exista timp de mii de ani, fără să îmbătrânească. În felul această au fost programate celulele. Nu este prea mult de când entitățile acestui plan trăiau timp de mii de ani. Ceea ce micșorează forța vitală și invită corpul la a muri sunt atitudinile mentale ale entității.

Corpul dvs va acționa în funcție de directivele pe care i le dați. Sufletul dvs care are sediul foarte aproape de inimă, guvernează corpul întreg conform emoțiilor simțite. El furnizează corpului hormonii de care are nevoie. Această funcție, sufletul, nu o face de la el, ci conform atitudinilor și gândurilor voastre. Din cauza acestora, hormonii de viață încetează să se mai producă după pubertate. După aceea ei sunt înlocuiți cu hormoni de moarte, atât de tare încât corpul intră în declin, îmbătrânește și în cele din urmă moare. Hormonii de moarte devin activi prin sentimente de culpabilitate, autocondamnare și frica de moarte. În această lume, frumusețea este în întregime asociată tinereții trăsăturilor și nu tinereții spirituale. Omul cheamă la el moartea, semnând polițe de asigurare pentru înmormântare. El semnează polițe de asigurare și de a-și proteja averea în caz de boală. El face tot felul de lucruri care accelerează îmbătrânirea și moartea învelișului său - deoarece este absolut convins că se va produce. Corpul nu este decât un servitor, un instrument al gândului. Este o

splendidă creație, instrumentul cel mai rafinat cu putință. Dar el nu a fost creat cu un spirit independent . El a fost creat numai pentru a vă servi și se va menține în viață atât timp cât îi veți da posibilitatea. Dacă acceptați gânduri de îmbătrânire, așteptându-vă ca el să piară, sau dacă nu-i acordați dragoste, fericire și bucurie, el se va duce spre decrepitudine și moarte.

În acest moment, maestre, vei putea opri timpul și trăi pentru totdeauna în acest prezent - este suficient să te hotărăști. Timpul este o iluzie. Într-adevăr există, să-l fi văzut? Impostura domnește în această lume, oamenii refuză să creadă în invizibil și, totodată, fiind în totală adorație în fața timpului și a servituții pe care o presupune.

Aveți puterea în dvs, chiar în locul în care vă găsiți, să răsturnați mecanismul îmbătrânirii, să regăsiți tinerețea și să trăiți un timp nesfârșit - este suficient să vă schimbați atitudinea. Spuneți-vă : corpul meu va trăi în veci, așa să fie. Aruncați din viața dvs orice lucru care ar recunoaște caracterul muritor al corpului dvs și nu va avea sfârșit. Goniți din vocabularul dvs cuvântul „bătrân”. Puneți în locul acestuia expresia „pentru totdeauna”. Opriti-vă de a sărbători ziua de naștere, căci sprbptorind-o acordați credit mecanismului îmbătrânirii. Dacă găsiți amuzant să recunoașteți faptul nașterii dvs, de ce nu? Atunci numărați anii invers. Când nu credeți în moarte, nici nu o veți cunoaște.

Trăiți mereu numai în prezent. Nu recunoașteți viitorul, cunoașteți numai momentul de față. Acest acum poate dura o vesnicie, este suficient să consimiți. Nu socotiți viața ca având o durată limitată, căci ea nu are sfârșit. Socotiți că, corpul va dura o vesnicie și aceasta va deveni o realitate. Lucrurile sunt simple, cum vă spun.

Iubiti-vă maestre. Bindecuvântați-vă corpul. Vorbite Sufletului vostru, stăpânul ființei dvs și comandați-i lui să fabrice enzimele tinereții. El se va executa. Recunoaște-ți că trupul dvs poate trăi vesnic. Si cum va face să trăiască vesnic? Este suficient ca să îl învățați.

Nu se poate atinge imortalitatea, decât prin eliminarea concepției morții. Această deghizare numită moarte poate fi abandonată de întreaga umanitate; este suficient să înceteze să existe în viitor sau trecut și vie în continuarea prezentului, speranța vieții să înlocuiască perspectiva morții. Astfel moartea va fi definitiv desființată în viitor. Timpul va dispărea și condițiile nemuririi vor deveni o realitate vie pentru fiecare. Moartea va deveni un non-sens.

M Mai am o ultimă întrebare să vă pun în legătură cu înălțarea. Învierea lui Iisus corespunde cu ceea ce numiți Înălțare?

R Chiar prin înviere Iisus s-a înălțat. Este ceea ce eu însuși am făcut. Si Osiris, Omeca, Yuca, Rakabia, și multe alte entități de care n-ați auzit niciodată vorbindu-se.

M Vedeți o mulțime din noi înălțându-se în această viață ?

R Nu, un număr foarte mic dintre voi se vor înălța în această viață, căci foarte puțini vor înțelege cu adevărat și vor prețui ce vă învăț aici. Cei mulți vor muri, acceptând vârsta și deteriorarea fizică, neîngrijindu-și minunatul lor mecanism decât pentru a salva aparențele. Astfel vor îmbătrâni, corpul lor se va degrada, apoi va muri. Spiritul și sufletul se vor elibera de asocierea lor cu trupul. Dar pentru a reveni pe acest plan de materie compactă, le trebuie un vehicol, astfel se nasc maestrul. Cei mai mulți dintre oameni vor muri. Dar asta nu înseamnă că s-a terminat cu ei. Asta înseamnă că masca, adică trupul le-a fost luat și trebuie să-și găsească un altul. Dacă vor alege să revină pe acest plan, vor fi prevăzuți cu o cunoaștere ce-i va ajuta în înălțarea lor, și nu vor întârzia să înțeleagă și să admită realitatea.

M Pot să fac, sau să iau ceva ce ar putea folosi copilului meu ?

R Singurul lucru ce-l puteți face în privința corpului dvs este de a înceta să vă îngrijorați de aparența lui. Recunoașteți-i frumusețea în orice moment, și bebelușul va avea același sentiment. Burta mare nu îl va împiedica să aibă un suflet vesel. Ați învățat ceva?

M Mult, mulțumesc.

R Încă ceva, maestre. În anii care vă veți crește fratele, nu-i spuneți că viața va fi mai dulce când va fi mai mare. Asta ar limita. Faceți în așa fel încât să considere importante toate clipele vieții. Lăsați copilului timpul de creștere, să rămâna copil atât cât va dori. Astfel, vei fi o adevărată binefacere pentru unul din frații mult iubiți și veți avea parte de bucuria lui de a trai pe acest plan. Așa să fie !

CAPITOLUL 7

CREATIE SI EVOLUTIE. SUNTEȚI SINGURA CREATIE CARE VINE DIRECT DE LA DUMNEZEU, TOT RESTUL creației DATOREAZA EXISTENȚA GÂNDURILOR SI SENTIMENTELOR VOASTRE

Cine, după părerea voastră, a făcut luminile din cer? Cine a conceput frumoasele flori, minunații arbori? Si cine a creat această enigmă și acest subiect de minunare care este omul? Nu Dumnezeu, totalitatea Vieții. Ci voi, Dumnezeii, minunate progenituri ale unui Tată plin de iubire, care ați creat aceste lucruri; toate, fără excepție. Voi care sunteți ca să gândiți și să simțiți, cărora vi s-a dăruit Liberul Arbitru divin, voi sunteți suprema creatura.

Dumnezeu este cu adevărat totalitatea gândirii - Izvorul a tot ce este. Dar voi, voi ați mers la Gândul care este Tatăl și ați creat toată splendoarea formelor. Puterea voastră creatoare de a considera cu atenție Gândirea; și grație acestei facultăți, voi ați modelat tot ceea ce este. Opriți-vă o clipă la idee, o idee entuziasmantă, palpitantă. Apoi resimțiți toată emoția pe care o provoacă în dvs. Astfel a fost creat universul dvs. în felul această a fost creat.

Maestri mult iubiți, voi sunteți desigur creatorii întregii vieți. Voi ați creat grandioasele lumini în cer. Voi ați creat culorile, formele, mirosurile. Voi sunteți cu siguranță, minunatele creaturi ale unui admirabil tată. Nu sunteți bastarzii universului - voi sunteți creatorii lui! Voi sunteți suprema inteligență a lui Dumnezeu la treabă în creația voastră - omul - și toată viața este în așteptarea prezenței, gândului vostru și sensibilității voastre.

Voi, stimații mei frați, sunteți eminenții creatori de statură divină, dotați cu puterea de a crea orice - chiar dacă nu sunteți conștienți de aceasta. Voi nu sunteți numai niște ființe din carne; voi sunteți importanți creatori exprimându-se în formă ca, în sfârșit, să perpetuați în voi facultatea creatoare cu care sunteți dotați.

Fără mecanismele gândirii creatoare, fără minunata voastră inteligență, fără puterea profundă a emoției prezentă în sufletele voastre - fără toate aceste elemente invizibile - n-ati fi nimic, nici n-ati exista. Si fără darul vostru creator, viața ar fi inexistentă, căci fără ele Gândul nu s-ar putea desfășura în așa fel încât să facă tangibile forțele vieții și să întrupeze eternitatea în fața voastră.

Fără voi nimic n-ar fi fost recunoscut. La ce ar servi viața sau frumusețea florii dacă n-ar fi existat cine să o aprecieze? Fără voi cu siguranță ea n-ar fi avut rost.

Fără voi această planetă care este a voastră ar fi încă o masă informă ce s-ar scâldea în sămânța creatoare. Fără voi n-ar fi existat anotimpurile, Soarele n-ar fi putut răsări și vântul sufla. Voi ați creat această împărăție conform destinului vostru prevăzut cu simțire, și toate lucrurile s-au născut după bunul vostru plac pentru a slavi pe Dumnezeu ce trăiește în voi.

Cine altul în afara voastră ar fi conceput această minunată planetă, locul pe care trăiți. Voi sunteți ființe dotate cu o inteligență supremă și nu în virtutea unei evoluții. Ați fost întotdeauna astfel !

Sunt printre voi pentru a vă învăța să redeveniți nelimitați. Si pentru început, vă voi învăța tot meritul și toată valoarea voastră. Astfel să puteți înțelege natura voastră divină și fantastica putere cu care sunteți dăruiti ca să vă cunoașteți moștenirea. Este însă

indispensabil să înțelegeți cum la începuturile voastre ați devenit scânteie de Lumina foarte puternice, prin evoluție ați devenit apoi enigma numită om. În consecință am să v-o explic.

În cartea cărților stă scris: „La început a fost cuvântul care cuprindea totul”. Este absolut adevărat! Cuvântul într-adevăr nu înseamnă nimic fără gândire, căci gândul este fundamentul și creatorul este ceea ce este.

La început deci după formularea voastră totul era Gândire infinită. Această Gândire Infinită eu aș numi-o Dumnezeu Tatăl. Ceea ce voi înțelegeți prin Dumnezeu, este Gândire-cauza și fundamentul prim a toată viața. Tot ceea ce este, a fost și va fi derivă din Gândire, Inteligență, Spirit de Dumnezeu.

La început era spațiul infinit al Gândului, și Dumnezeu ar fi rămas mereu fără formă dacă nu s-ar fi contemplat - dacă n-ar fi reflectat Gândirea, care era, întorcând-o asupra Lui Insusi. Contemplând gândirea ce era, s-a extins devenind o formă unică. Căci, de câte ori considerăm un Gând, raționamentul dezvoltă acest gând el devine mai mult, el crește în așa fel încât Tatăl, care până atunci nu dăduse desfășurare Fiintei Sale, se contemplă, se consideră în această dezvoltare, era mai mult.

Ce a făcut să se nască în Tatăl dorințe de a se cuprinde într-o existență mai mare ? Dragostea! Căci esența, chiar rațiunea gândului contemplat, apreciat este dragoste. A fost iubirea lui Dumnezeu pentru Sine, care inspira lui Dumnezeu dorința de a se contempla într-o formă unică dezvoltată.

Din această mișcare de iubire v-ați născut toți. Când Dumnezeu, contemplându-se, se iubi în ceva mai mult, mai mare, voi ați devenit aceia în ceea ce Dumnezeu s-a dezvoltat. Fiecare din voi ați devenit în acea minunată clipă, parte din prima gândire considerată. Fiind prima creație a lui Dumnezeu Tatăl, fiecare ați devenit Dumnezeu din Dumnezeu, fii de Dumnezeu și ați avut parte de inteligență sa - a spiritului lui Dumnezeu. Voi, Dumnezeilor, sunteți singura creație care sunteți perfectă replică a Tatălui, deoarece sunteți în dezvoltarea Sa. Tot ceea ce este Tatăl, este la infinit și compoziția a ceea ce sunt fii săi mult iubiți.

Dumnezeu Tatăl este Gândire verificată, capabilă a se contempla, care este Viata - tot timpul în mișcare, neputându-se imobiliza așa cum nu o pot face gândurile voastre.

Dar pentru ca Gândirea, viața să se dezvolte mereu, îi trebuie o rațiune. Această rațiune sunteți voi. Voi toți ați devenit din Spiritul lui Dumnezeu în sfârșit, ca prin fiecare viață să se continue să se dezvolte în veci. și acest pe veci este în afara timpului, este clipa prezenta. Este un prezent ce se urmărește la infinit.

De așa manieră încât să se poată perpetua, Tatăl a dat fiecăruia din voi singurul lucru ce a fost și va fi întotdeauna - totalitatea Gândirii. Fiecare din voi a primit de la Tatăl, pentru Tatăl, divina sa inteligență și voința creatoare.

Grație lor datorați puterea de a putea avea acces la gândirea care este Tatăl și să vă puteți dezvolta în conformitate cu gândurile pe care le contemplați, pe care le considerați.

Dumnezeu, Spirit Divin, se dezvoltă încontinuu prin fiecare din voi și crește prin voi. Ceea ce voi deveniți prin dezvoltarea voastră, devine și Tatăl. Si ceea ce Tatăl a ajuns - prin devenirea tuturor copiilor mult iubiți - puteți deveni și voi, căci fiecare din copii este permanent în situația de a primi de ceea ce este Tatăl. De asemenea, grație gândurilor considerate, puteți în permanentă să fiți ceea ce este Tatăl - o împărăție extrem de frumoasă, în continuă expansiune.

Când, la începutul vostru, gândirea se contempla ea însăși, ea deveni Principiul Luminii. Lumina a fost prima creație. De fiecare dată când un gând este apreciat (sau considerat) frecvența sa vibratorie scade, ea devine lumină. Moștenirea voastră se ridică la nașterea Luminii, căci fiecare particulă de lumină devine individ, un Dumnezeu.

Astfel, toți ați devenit ceea ce se cheamă ființe de lumină de la nașterea creației.

Voi toți ați început să existați în aceeași clipă. Orice entitate care a existat vreodată sau care va fi, a fost creată de gândirea devenită Lumină în clipa în care Dumnezeu Tatăl se contemplă. Si Lumina emanând din spațiul Gândirii devine parte din Spiritul lui Dumnezeu. ea deveni curentul de gândire numit și „fluviul Gândirii”.

Lumina ce fiecare ați devenit a fost și este mereu inteligență ce sunteți. Această lumină divină, corpul vostru inițial și permanent, constituie spiritul ființei voastre - ceea ce eu numesc Dumnezeul ființei voastre, căci spiritul vostru este Spiritul lui Dumnezeu într-o forma unica. Si acum voi sunteți dotați cu acest spirit, acest corp de lumina ce ați devenit cu toata slava, în clipa în care Gândirea, slavitul vostru Tata mult iubit, se contempla.

La începutul vostru, adică atunci când Gândirea, Dumnezeu, traversa spiritul ființei voastre, s-a produs o emoție. Astfel a fost creat sufletul vostru, prin forță creatoare, ca să poată merge la sursa fluviului dragostei emanat de Dumnezeu Tatăl. El a fost creat în așa fel ca voi să puteți merge la sursa eternului fluviu al Vietii, imobilizându-l sub forma de sentimente, impresii (ceea ce va deveni memoria).

Sufletul vostru este de fapt ceea ce va permite să fii creatori. În sfârșit, ca să puteți crea ce este necesar să știți, să păstrați în spirit imaginea gândului deslușită. Aceasta este imaginea care permite să dezvoltați gândurile și să le dai valoare generatoare de realitate.

De exemplu, ca să creezi o floare, trebuie să ai gândul unei flori noi unice pe cale de a răsări. Gândul la această floare este interceptat de eternul fluviu al gândirii la care spiritul vostru, Lumina ființei voastre are acces. După aceea, ea este păstrată cu claritate în suflet, ca o imagine emoțională. Grație dorinței, veți putea de aici înainte să vă rememorați această imagine - gândul „floare”, să o contemplați și să o dezvoltați, dându-i forma, culoarea, mărimea pe care o doriți. Puteți de acum înainte să creați o floare unică în fiecare moment. Si păstrând gândul în memorie, puteți perfect să-i desenați imaginea.

Fără suflet, n-ați putea da Tatălui o forma, fără ea nu veți putea imobiliza gândurile, apoi contempla, ca apoi să le puteți manifesta.

Ceea ce denumiți creație, este în sfârșit valoarea Vietii, care a fost dintotdeauna. căci creația este fără început și mai mult ca sigur fără sfârșit. Cât despre creatori, sunteți voi toți - voi, entitățile de lumină, Dumnezei. Toate lucrurile au fost create de Dumnezeu, din substanta numită gând care este Tatăl, și tot ceea ce Dumnezeii crează. Tatăl devine - asta constituie ființa în expansiune a Tatălui.

Materia pe care o vedeți în jurul vostru, este Tatăl. Tatăl este materia dat fiind că este orice lucru. Dar creatorii materiei sunteți voi toți - Dumnezeii sunteți niște făuritori desăvârșiți. De la început, într-adevăr, ați fost dotați cu inteligență capabilă de a concretiza în materie idealul pe care vi-l puteți imagina prin intermediul Gândului.

Totul derivă din gândire. Absolut totul! Orice obiect din materie a apărut printr-un ideal de gândire îmbrățișat de emoție. Inainte de orice creație, gândul primului lucru a fost închipuit de suflet ca ideal. Toate lucrurile materiale din lume au la origine un ideal de gândire considerat de unii din Dumnezei și manifestate de ei cu materia care este Tatăl.

Orice porțiune (bucată) de materie este înconjurată de lumină. Oamenii voștri de știință încep să știe. Ei au descoperit că materia grosieră este lumina a cărei frecvență vibratorie a fost încetinită, coborâtă.

De câte ori un gând este cuprins de emoție, acel gând se dezvoltă și devine lumina. Dacă încetinim mișcarea particulelor luminoase, dacă condensăm lumina, se creează ceea ce se cheamă un electron - un câmp electromagnetic cu un pol pozitiv și negativ. Si dacă continuăm să încetinim frecvența luminoasă, atunci se coagulează, formând materie. Apoi materia este structurată sub formă de molecule și de celule. Si forma este datorată coeziunii gândului pe care sufletul a imaginat-o ca ideal de creație.

Maestrii mult iubiti, voi ați creat, prin propriile voastre gânduri, frumusețea, splendoarea a tot ce este. Voi ați creat toate lucrurile, gândindu-le și resimțindu-le-schimbând gândurile în lumina, în electroni, în materie, în forme. Căci voi, adică gândirea coborâtă în Lumină, ați contemplat Lumina ce voi deveniseră-ți și iubind Lumina ce voi erati. Aceasta făcând, lumina s-a coborât și a devenit electron. Si contemplând electronul ce Dumnezeu devenise prin mecanismele voastre de Gândire, electronul a fost coborât devenind materie (grosieră). El a devenit „gândire coagulată”, o gândire vibrând cu o frecvență coborâtă dar rămânând totuși dimensiunea Tatălui - deoarece Tatăl este în orice.

Prima voastră mișcare a constat în a recunoaste „știința gândului în materie”- o știință pe care nimeni nu v-a învățat; ea este rezultatul pur și simplu al inteligenței voastre - ea decurge chiar din procesul vieții în care sunteți angajați. Din această știință, din aceasta inteligență s-a nascut forma creată.

La începutul formei create, Dumnezeii s-au contemplat (Lumina ce erau) creând astfel idealul de lumină în materie - sori, în numar incalculabil. A fost un milion de miliarde ! Si acesti nenumarati sori prin efectul concentrării sau efectul fuziunii de gaz au fost ei înșiși rezultatul coborârii electronilor. Si din acești mari sori, scânteiele centrale de viață, sfere în rotatie – planetele - și puse pe orbite. Si aceste sfere, Dumnezeii le-au amenajat, și asta a luat timp și ia timp. Cine a creat acest univers și toate universurile ce incoanjoară un Soare și mai mare? Voi, desigur. Voi le-ați conceput. Toate lucrurile create de voi, gratie gândului considerat au largit câmpul vostru de experienta. Sentimente s-au ridicat în sufletul vostru, cea mai autentica comoară a gândirii și prin ea a fost creat planul material.

Voi cu sunteți cu siguranță de natură divină, fiind scânteii originare de Lumina. Voi, creatorii, ați creat prin Tatăl în voi, prin mijlocul vointei voastre suverane, tot ceea ce este. Absolut tot !

Nu Dumnezeu a creat universul, căci Dumnezeu este universurile ! Voi le-ați creat prin mijlocirea propriilor voastre gânduri, resimțindu-le în sufletele voastre.

Cei mai mulți dintre voi erați printre Dumnezeii care au ajuns în locul cu numele Terra, este de atunci foarte multă vreme și iar vreme, și care au creat și dezvoltat toata viața de pe ea. Timp de milioane de ani, după concepția voastră despre timp, ați mers la sursa gândirii care este Tatăl, și datorită supremei voastre inteligențe și a puterii voastre creatoare, voi ați conceput idealuri de creație.

Voi, entitățile de Lumina, ați conceput în această lume organisme vii cu bacterii născute din reacția gazului cu apa. Aceasta este plamada (noroiul) care v-a servit să creați viața pe acest pământ. Și la început, creațiile nu erau decât o adunare de materie informă. Creațiile voastre erau foarte sumare, pentru că nu erau decât la începutul uceniciei voastre cu materia și modul de a o modela. V-au trebuit ani și ani pentru a crea plante și animale și toate organismele vii de pe acest plan.

Datorită emoției creatoare, voi ați conceput creaturi, forme de viață dotate cu mobilitate și capacitate de expresie. Un grup de Dumnezei a creat prima floare. Au fost culori și parfumuri, și mai târziu specii diferite de flori.

Intelegeți că aceste creații nu erau greu de realizat, deoarece ca entități de lumină, voi nu aveți trup încă. Când doreați să creați ceva, voi deveneați pur și simplu. Voi dădeați materiei forma, inteligență și trasaturi specifice, devenind parte din ele. Si de îndată ce o creație a luat viață, și ea era dotată cu toată inteligența creatorului ei, voi vă extrăgeați și mergeați către o altă creație și mai frumoasă.

Creațiile acestei lumi n-ar fi așa frumoase, chiar sublime unele, și n-ar fi avut nici un motiv să fie dacă n-ar fi fost animate de „suflu de viață” al creatorului lor. Voi ați insuflat creațiilor voastre inteligența instinctului și memoria genetică. Voi le-ați dăruit mijlocul de a se reproduce prin împărțirea genelor și astfel posibilitatea de a crea specii noi. Si cum voi sunteți

Dumnezeii creatori, ați conceput modele de evoluție, se poate spune ca toatalitatea viului este divin - din cauza Scânteii de viață pe care voi le-ați transmis-o lor.

Dumnezeii n-au decis imediat sa creeze un vehicol de materie prin care totodata să ia contact cu creațiile lor și să continue să-și exprime puterea creatoare (în ei înșiși mai degrabă în cele create); pentru acesta, ei așteptară să se stabilească un lanț de hrănire. Numai atunci și-au pus problema creării unui trup care vă este cunoscut sub numele de „om” sau ființă omenească.

Gândirea, care este o esență, are calitatea de a pătrunde; ea traversează materia. De asemenea, Dumnezeii care erau gândirea sub formă luminoasă, puteau deveni floarea, dar nu îi simțeau parfumul. Ei erau asemenea vântului, care cu toate că sufla printre crengi, nu putea simți și nici cuprinde arborele. Ei treceau prin piatră, dar nu o puteau resimți. Cum gândul nu poate percepe esența unei vibrații inferioare, nu este afectată de materia din care este făcută piatra.

În vederea posibilității de a simți parfumul unei flori, de a atinge floarea, de a cunoaște frumusețea și a face experiența strălucirii ei, Dumnezeii au trebuit să creeze un vehicol de materie, care să vibreze cu aceeași frecvență cu cea a florii. Din acest motiv au creat un înveliș numit „om”. Ei au creat-o ca în fine să poată face experiența lucrurilor create și să-și exprime puterea lor creatoare prin ele.

Omul, în consecință, a fost născut dintr-un ideal de gând, în așa fel ca să poată servi de vehicol explorării Dumnezeilor. Învelișul creat poate totodata să conțină și sufletul Dumnezeului și să fie impregnat de spiritul lui. Grație lui, Dumnezeii devin capabili să atingă florile și să perceapă parfumul lor, și această trăire se imprimă în suflet ca sentimente. De aici înainte, ei puteau contempla arbori, savura parfumul lucrurilor și percepe frumusețea lor. De aici înainte, Dumnezeii puteau să se vadă unii pe alții, să se atingă, să se îmbrățișeze, să vorbească. Ei puteau să se observe unii pe alții, să se cunoască unul prin altul. De acum înainte, Dumnezeii, ca oameni, puteau trăi o aventură complet nouă a materie - din pricina invizibilei esențe numită sentiment.

Astfel, Dumnezeii, ființe de lumină, au creat o densitate în raport cu idealul lor. Densitatea învelișului lor le permitea, într-o realitate în plus, aceea a Gândirii manifestată în materie. Făcând-o, ei deveneau Dumnezeii, gândul că Dumnezeu este, manifestat în inteligență celulară având ca nume om. Ei devin Dumnezeu-om, om-Dumnezeu, Dumnezeu exprimat în minunata formă omenească, omul exprimând Dumnezeu în el, în sfârșit, pentru a perpetua pentru totdeauna dezvoltarea Tatălui.

Primii oameni s-au născut după multiple experiențe făcute de un grup de Dumnezeii. Nu au fost la început decât niște creaturi lipsite aparent de sex, a căror reproducere se făcea în virtutea a ceea ce se numește „cloning”. Învelișurile (trupurile) erau genetic asemănătoare la începutul creației omului. În plus mai erau și niște creaturi mai degrabă simple, care în ochii voștri ar apărea mai curând grotești. Dar pentru Dumnezeii epocii, ele erau foarte frumoase. Din păcate, nu erau prea agile, așa încât serveau ușor ca hrană animalelor. Dumnezeii au perseverat, și tot experimentând și modificând, ei au reușit să ajungă a se mândri cu rezultatul, trupul fiind în fine pus la punct, numeroși Dumnezeii s-au bucurat mult, l-au luat în primire pentru a explora viața într-un fel nou.

După multă vreme, ființa omenească a devenit sexuală, împărțirea genelor a permis crearea de corpuri unice și mai prelucrate. Începând cu aceasta, bărbatul a putut transmite inteligență câștigată prin sămânța sa, în timp ce femeia o transmitea prin ovulele sale. Prin conceperea genelor, și unul și altul se puteau întâlni și forma o entitate mai elaborată încă, grație științei câștigată de unul sau de altul din părinți. Din păcate, acest mecanism a permis producerea corpurilor mai prelucrate dar nu și a spiritelor. Corpul a „evoluat” ca să mă exprim în termenii voștri, proces care s-a desfășurat timp de 10 milioane și

jumătate de ani după felul în care socotiți voi timpul. V-a trebuit tot acest timp pentru a deveni ceea ce sunteți în prezent.

Corpul omenesc este tânăr. Omul în forma lui fizică nu are decât 10 milioane și jumătate de ani, în timp ce ființele de lumină care sunteți, au fost dintotdeauna. Nu poate fi determinată vârsta gândului deoarece la originea lui, timpul nici nu exista. Așa că sunteți bătrâni, infinit de bătrâni. Și timp de miliarde de ani, după concepția măsurării timpului vostru, voi ați creat ceea ce se cheamă electronul. Faptul de a coborâ electronul pentru a forma materia brută, a devenit de atunci o nouă aventură, complet diferită. După miliarde de ani de învățatura și de explorare, omul deveni o creatură vie, ce respira și constituie gândire coagulată din materie vibrantă.

Voi ați creat acest plan în totalitate. În consecință, fără voi toți ar fi fost total inexistent, nu ar fi avut realitate. Animalele sunt iubite deoarece, prin voi, creatorii lor, au primit suflul Vieții. Florile sunt iubite deoarece în ele sunt imprimate canavaua propriei voastre frumuseți, cum de altfel în tot ce e viață. Și dacă este așa, este în întregime prin voi.

Cine sunteți voi? Voi sunteți eminenți Dumnezeii de lumină, eminenți creatori a tot ce e viață. Sunteți extraordinarii Gândirii infinite, măriți apoi coborâți până la a forma materia. Voi sunteți Dumnezeii, eterna Gândire, făcând experiența formei umane. Voi sunteți Dumnezeii manifestați ca oameni, în așa fel ca să puteți urmări pentru totdeauna dezvoltarea Gândirii.

M Trebuie să iau o decizie, aceea de a ști dacă da sau nu, să continui să învăț ceea ce ne învățați. Tot ce ne spuneti îmi place, dar am îndoială neștiind dacă (ceea ce ne spui) este adevărat. Puteți prin cuvinte sau un act să mă convingeți de adevărul spuselor dvs ?

R Nu pot. Dar în schimb, vă voi întreba, ce nu este adevărat ?

M Ceea ce nu este adevărat după părerea mea? Pe cinste! Am în cap înregistrată conversația în care dădeți o frumoasă descriere a creației. Ea este foarte placută și detaliată; în mod special o compar cu alte versiuni auzite ori citite. Mi-ar place să cred că descrierea corespunde punct cu punct realității. Dar nu ajung să mă conving de autenticitatea ei.

R De fapt cum s-a petrecut creația ?

M Nu pot să vă răspund. Sunt doar în căutarea de o mai bună înțelegere a fenomenului.

R Vi s-a explicat în diferite feluri creația. Dintre toate aceste versiuni, pe care o preferați?

M Nu cunosc decât 2 sau 3. Dar o prefer pe a dvs.

R Pentru care motiv ?

M Pentru că este cea mai detaliată.

R Si după părerea dvs, ce o face să fie atât de detaliată? Cum se poate avea o cunoaștere detaliată a lucrurilor de care vorbim ?

M Prin experiență.

R Desigur experiența mea, care m-a învățat cum s-au desfășurat lucrurile, cum sunt ele. Chiar prin ele mi le reamintesc.

M Acum puteți înțelege îndoielile mele?

R Cu siguranță. Ele există pentru că nu v-ați autorizat să vă reamintiți aceste lucruri. Va voi spune acestea. Ascultați din nou ceea ce v-am spus despre creație. Toate celelalte descrieri nu dau nici o explicație, în timp ce la a mea nimic nu lipsește. Totul este descris așa cum s-a produs. Să vă conving? Nici nu încerc, căci n-aș reuși. Numai singură vă puteți convinge.

M Pot pune anumite întrebări, pentru a-mi clarifica ideile ?

R Desigur.

M ați spus că Tatăl s-a desfășurat prin noi? Asta vrea să însemne că Spiritul Tatălui crește prin noi, prin creațiile noastre ?

R Cu siguranță. Căci, la începutul vostru, Tatăl este Vid fără formă, spațiu, fără lumina, și așa ar fi rămas veșnic dacă nu s-ar fi contemplat și dacă n-ar fi îmbrățișat Gândirea, care este. Făcând aceasta, El deveni Lumină - prima dezvoltare a Gândului. Fiecare din noi am devenit această Lumină. Din ce cauză? În sfârșit pentru a urmări dezvoltarea Tatălui pentru totdeauna. În ce fel? Prin același proces pe care l-a folosit Tatăl ca să dea naștere formelor noastre de Lumină.

În splendidul moment în care s-au născut sufletele noastre, fiecare din noi porni procesul de expansiune și de evoluție. Prin sufletele noastre am devenit capabili de a prinde gândul și de a fixa sub forma sentimentelor. Astfel, noi putem reintra, ceea ce a permis florii să fie sămânță în sinele ei, animalelor să vină pe lume.

Gândirea, Tatăl vostru mult iubit, este în sine emoție, cu toate că nu este manifestată. Creația n-a fost dată existenței Lui decât numai după ce s-a manifestat în suflet ca sentiment. Îndată ce un gând a fost îmbrățișat și înregistrat în suflet, el devine realitate; are contururi, posedă structură, e pertinent.

Cine a creat lucrurile pe care le observați în jurul dvs? Nu este Dumnezeu. Sunteți voi, Dumnezeii, care v-ați însușit gândul și ați avut emoția în materie. Ceea ce voi numiți realitate, nu devine decât după ce un gând a fost resimțit în inimă - în sfârșit ca să formeze un ideal de creație - apoi exprimat ca formă manifestată. Acestea sunt emoțiile, sentimentele, formele - ceea ce se numeste realitate - care dă temei gândurilor. Astfel crede Tatăl în fiecare moment.

Formele manifestate provin din transformarea gândurilor în emoții. Această transformare permite crearea în materie. Ea vă permite să creați, să evaluați, să deveniți, să vă exprimați după dorința voastră. Si curentul Vital care vă face să fiți ceea ce sunteți, nu vă judecă căci, fiind ceea ce sunteți, voi vă dezvoltați și dați temei Spiritului lui Dumnezeu.

Tatăl nu lucrează prin voi, El simte prin voi, El este prin voi. Voi sunteți ceea ce este El - și ceea ce El este, este creat și dezvoltat în fiecare clipă din viața voastră. Pentru acest motiv, ceea ce faceți, ceea ce cândva ați făcut, primește sau a primit aprobarea lui Dumnezeu.

Voi ați creat toate lucrurile din această lume. De asemenea, și împărăția Cerurilor, împărăția lui Dumnezeu, a fost dezvoltată de fiii Lui mult iubiți, de voi - El însuși. **În consecință, iubiți ceea ce sunteți, căci voi sunteți foarte frumoasele entități care ați creat toate lucrurile prin bucurie.**

M Multumesc, Ramtha. dar mai am încă o întrebare. Mi-ați spus că omul există în lumea aceasta de 10 milioane și jumătate de ani. Oamenii de știință, dacă nu mă înșel, au dovezi arătând că omul nu este în această lume decât cam de 1 milion de ani, poate două, dar nu mai mult.

R **Înțelegeți** bine acestea. Metoda de datare întrebuițată de oamenii voștri de știință se bazează pe radioactivitate. Ceea ce dă obiectelor radioactivitatea este Soarele. Dar, de fapt lumina Soarelui vostru nu bombardează direct acest plan cu razele lui de atâta timp de când își imaginează ei, căci multă vreme ..... forma oceanelor voastre care la acea vreme, erau suspendate în aer. Când lumina Soarelui vostru atinge apa, ea se difuza, așa încât peste tot era lumină difuză. În consecință, nimic nu era expus direct radiatiilor cum este cazul astăzi. Totuși, oamenii de știință determină vârsta omului în funcție de radioactivitatea prezenta în obiectele pe care le descoperă, crezând că radiațiile solare au avut acces direct în acest plan de mai mult timp decât în realitate.

Dumnezeii, ca oameni, sunt în această lume de 10.000 de milioane de ani și jumătate - învelișul lor schimbându-se de multe ori, pe măsura perfecționării lui. Aceste explicații pe care vi le dau sunt pentru a reflecta la ele, pentru a putea voi înșivă să deduceți ceea ce se impune.

Acum, maestre, spuneți-mi de ce preferați această variantă a istoriei creației, tuturor celorlalte? Cunoașteți motivele alegerii dvs ?

M O prefer pentru că explicațiile pe care mi le-ați dat îmi plac, foarte simplu.

R Dar care sunt motivele alegerii dvs?

M Faptul că spuneți că noi suntem perfecți, că nimeni nu este inferior altuia, că viața este fără sfârșit.

R **Așa** este într-adevăr. Ceea ce înseamnă că, ceea ce religiile voastre vă învață, ar putea fi greșit. Știți ceea ce este minunat în toate acestea ? Poate aceasta: nu există diavol, nici iad, nici păcat, nici ispășire, nici Dumnezeu de temut. Religiile ar putea să greșească. Și ele greșesc !

CAPITOLUL 8 SUPERIOR INGERILOR.

A FACE EXPERIENȚĂ OMENEASCĂ ESTE UN LUCRU SFANT, CĂCI CONDIȚIA OMULUI PERMITE SA FACEM INTREAGA EXPERIENȚĂ A LUI DUMNEZEU

Voi sunteți niște entități, fiecare din voi fiind unic, creatorul este cu siguranță divin. Cu toate că vi s-a spus că sunteți niște creaturi mizerabile, aceasta este fără importanță, ceea ce contează cu adevărat este felul în care vă recunoașteți inteligența numită Viață. Ori, după ea, voi toți sunteți eterna parte a Spiritului lui Dumnezeu. Voi nu înțelegeți încă întregul vostru preț dar nu întârziati să înțelegeți.

Pentru mine frați mulți iubiți - și nu numai pentru mine, dar și pentru toate entitățile din toate universurile și din toate planurile de viață vizibile și invizibile. Noi suntem uniți unii cu ceilalți prin har, inteligență și mai mult încă prin dragostea a ceea ce se numește Dumnezeu - minunata gândire care vă susține și vă păzește întotdeauna, în ciuda tuturor extravaganțelor voastre.

Fiecare din voi este o comoară de o valoare neprețuită. Într-adevăr, unul singur din voi dacă ar fi lipsit, Viața, universurile și structura lor n-ar fi putut să existe. Pentru voi și din pricina voastră, viața s-a putut desfășura din abundență, gândul și inteligența au putut să se desfășoare și să formeze realitatea atât de bogată și frumoasă. Sunteți cu siguranță prețioși, deoarece, în ciuda felului în care vă percepeți, fiecare de partea sa, a ajutat la spectaculoasa desfășurare de Tot – Ceea – ce - Este. Voi sunteți niște entități minunate. De altfel, priviți la toți cei ce formează umanitatea: fețele se aseamănă, cu siguranță, totuși nu sunt două identice. Voi sunteți asemenea florilor unei magnifice grădini, care seamănă polenul, făcând să se nască flori mereu mai frumoase, mereu mai bogate în nuanțe. Fiecare are frumusețea lui, care diferă de a celorlalți: fiecare este Dumnezeu exprimându-se hotărât, urmând propriile și unicele lui destine.

Cândva ați fost gând emițând lumină; Dumnezeu perpetuându-se în eternitatea fără sfârșit. Ca să puteți explora o împărăție mai vastă, ați conceput cu grijă infinită și după multe tentative, corpuri de materie sau dacă preferați gând coagulat. Corpurile v-au permis să vă exprimați pe acest plan de existență în plus și să explorați toate structurile gândului care este Dumnezeu. De asemenea, de-a lungul aventurilor în infinita creativitate, v-ați transformat din lumină fără formă și ați devenit materie celulară, bărbat și femeie. Fiecare a devenit Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie; Spirit de Dumnezeu exprimându-se prin organismul viu care constituie ființa omenească.

Sunteți de o remarcabilă inteligență, căci voi nu numai că ați insuflat suflul vieții celulelor voastre, dar ați transmis suprema voastră inteligență materiei, ca să poată să se înnobileze și să evolueze. Ați conceput o știință a evoluției și ați evoluat prin ea, trecând de la ceea ce se numește omul din Neanderthal la Omul Sapiens. În decursul timpului, grație a

numeroase experiență, a diverse etape de evoluție și prin (mijlocirea) numeroaselor traumatisme, ați devenit entitățile pe care le văd așezate în fața mea, capabile să se țină drept pe picioarele lor. **Toți cei ce trăiesc în această lume de materie, trebuie să demonstreze puterea inteligenței lor la acest nivel deosebit de Viață - un minunat nivel într-adevăr, căci aici gândul, Tatăl vostru cel iubit, există sub toate aspectele, mergând de la lumină la materia compactă.**

Stiați că inteligența se dezvoltă peste tot în univers? Dar în această lume, aceea a planetei Terra, conviețuirea între gând și materie a atins apogeul evoluției.

Voi, bărbați și femei, credeți că ați rămas în urmă? Sunteți inferiori celor din lumea invizibilă? Cu siguranță nu sunteți. Sunteți prinși într-o frumoasă aventură, aceea de a înțelege în totalitate mecanismele Gândului. Ca să puteți înțelege Scopul lui Dumnezeu, a trebuit să fiți Dumnezei sub formă umană. Căci împărăția lui Dumnezeu este în expansiune - din lumină El se transformă în electron și materie. Nimeni nu poate cunoaște și exprima împărăția lui Dumnezeu în totalitatea sa atâta timp cât n-a fost Dumnezeu cu formă omenească.

Devenind numai bărbat sau femeie, putem exprima ceea ce Tatăl este la diferite nivele ale gândirii. Căci fiind Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie, nu sunteți numai gând, emoție și voință în evoluție, ci lumină, electron și materie.

În sfârșit, pentru a înțelege în totalitate mecanismele Gândirii îmbrățișați (sau cuprindeți) în totalitate cel ce sunteți, adică Dumnezeu, a trebuit să fi fost foarte maleabil și să vă iubiți foarte mult, căci altfel n-ar fi putut parcurge drumul spre diferite planuri de existență - până la acest plan, cel prin care obținem informații despre Dumnezeu sub formă materială.

Cei care n-au fost încă Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie, nu pot deține întreaga experiență despre Dumnezeu, din pricină că ei nu posedă nici înțelepciunea, nici inteligența despre totalitatea Vieții. Numai cei veniți în acest plan, care au devenit parte din splendoarea sa, care l-au construit, numai aceia pot înțelege complexitățile iubirii, bucuriei creației. Numai asemenea călători, cum sunteți voi, și-au însușit inteligența eternității și dorința de a perpetua - căci ei singuri crează pentru totdeauna totalitatea Vieții. În sfârșit, atâta timp cât va dăinui acest plan de materie, el va permite vieții să se perpetueze într-o infinită creativitate. De asemenea, a fi bărbat, a fi femeie, este cu siguranță participarea la viața lui Dumnezeu.

Există un termen, acela de înger. Mulți dintre voi își doresc să fie asemenea creaturi divine. Cu toate acestea, starea de a fi înger prezintă un foarte serios inconvenient: acela de a nu avea înțelegerea echilibrată. Ei nu sunt decât energie, Dumnezei ce vor deveni într-o zi Dumnezeu-om. Ei nu simt nici simpatie, nici milă pentru specia umană. De altfel, cum ar putea o ființă din invizibil să vă înțeleagă perfect, dacă n-a fost ca voi? Umanitatea este mult mai avansată decât îngerii, dacă le lipsește înțelegerea despre Dumnezeu sub forma omenească; în consecință, înțelegerea lor despre oameni, în bucuriile și necazurile lor, obligatoriu nu poate fi limitată.

Eu vă spun că având experiența de a fi om, este un lucru sfânt, căci numai așa se poate avea întreaga experiență a lui Dumnezeu. Numai fiind oameni puteți merge până la hotarele Împărăției lui Dumnezeu.

Devenind oameni, voi nu v-ați degradat. Asta trebuie să înțelegeți. **Pentru că dacă n-ați fost oameni, nu puteți intra în împărăția lui Dumnezeu; căci cum s-ar ridica la cer cel care mai înainte n-a coborât în viață ?**

Este demn și merită, este înțelept de a fi om. Căci astfel poate fi înțeles acest foc - sacru în sine, adică Dumnezeu-Atotputernicul. Orice viață este compusă din acest foc; și făcând experiența în inteligența supremă în materie brută, dăruiește o viziune completă despre ceea ce Dumnezeu este. Si ziua în care veți înțelege perfect tot ceea ce este

Dumnezeu - spațiul interior, cât și cel exterior, materie, carne, sânge, dragoste, bucurie, necaz - atunci ați devenit tot ceea ce Tatăl este.

Dacă sunteți pe acest plan, este pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu în corpul material în care trăiți. Ceea ce vă menține în dezvoltarea voastră creatoare, este Viața, aceeași forță care menține și atomii în sfera lor și Pământul pe orbită. Si această forță de viață de un pricipiu universal unic, acela de a evolua fără încetare. Scopul vieții voastre dintotdeauna a fost să faceți experiența vieții și să învățați de la ea, apoi să înobițați toate lucrurile învățate și să le reintegrați în principiul Vieții.

Voi trăiți creația. Voi vă jucați cu gândirea creatoare și o exprimați în materie în așa fel încât să creșteți înțelepciunea și inteligența și să pătrundeți marele mister ce sunteți. Cu toate acestea, acest plan este în întregime iluzoriu. Toată lumea crede că planul tridimensional este real. Efectiv, toate jocurile omului sunt iluzorii, ele sunt comparabile cu niște visuri, această realitate poate dispărea lăsând în loc un vis. Lumea adevărată este lumea interioară, aceea a sentimentelor. Lumea adevărată, se poate spune, nu există decât din punct de vedere al sentimentelor; nu este guvernată de logică ci prin iubire în mișcare.

Această lume, ce pretindem a fi adevărată, n-ar putea exista în absența calității voastre de a cunoaște prin sentimentele prezente în sufletele voastre, căci fără ele n-ar putea exista.

Tot acest paradis material a fost creat cu singurul scop de a putea trezi sentimente în sufletele celor care au luat parte la minunata creație. Din ce motiv? Ca să primească cea mai minunată recompensă a Vieții, să cunoască înțelepciunea. Ori înțelepciunea nu este produsul Intelectului, ea derivă într-adevăr din inteligența emotivă dobândită prin experiență.

Viața, acest extraordinar teatru este împărăția voastră. Este scena pe care vă produceți iluziile, obiectele imaginației și a visurilor voastre. Această scenă minunată vă dă ocazia să visați și astfel să provocați întreaga realitate pe care o doriți. Căci Dumnezeu ce sunteți are întreaga libertate de a face visul oricărui gând să cuprindă sentimentul suscitată de acest gând și astfel să-și manifeste visul, făcându-l real. De asemenea, el poate în fiecare moment să dizolve (distrugă) o realitate creată.

Faptul de a fi Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie, este lăudabil. Căci numai când Dumnezeu a devenit om, viața pe acest plan a putut fi creată și dezvoltată. Voi sunteți niște minunate entități, mult mai puternice decât vă imaginați. Fiecare din gândurile voastre, fiecare din sentimentele voastre, este creator de viață. Vouă vă incumba să dați prezența vieții, să susțineți orice viață în viitor, nu cea a lumilor invizibile.

Cei ce trăiesc în invizibil, au numai inteligența invizibilului. Numai voi singuri aveți puterea să susțineți împărăția lui Dumnezeu, bijuterie în Împărății.

Voi sunteți cei ce dați credit tuturor lucrurilor. Voi îmbogățiți scena spectaculoasă a Vieții. Voi sunteți cei ce ridicați și glorificați această împărăție de Dumnezeu. Dar voi, voi nu știți, crezându-vă inferiori îngerilor. Ceea ce nu este cazul. Voi nu înțelegeți bine lăudabila voastră funcțiune, totuși nu veți întârzia să o înțelegeți. În curând, în sfârșit, viața, curcubeul, culorile, luminile vor deveni puternice instrumente care vă vor aminti ceea ce sunteți cu adevărat? Această eră care se apropie va purta numele de era iluminării. Și cum va fi înțeleasă viața atunci? Ca indispensabilă pentru plinătatea înțelegerii de Dumnezeu. Această inteligență dobândită, ce de aventuri (întâmplări minunate) vă mai așteaptă? Aveți întreaga eternitate pentru a vă juca (a crea). Veți avea la dispoziția voastră o infinitate de gânduri pentru a reevalua și redistribui elementele vieții - timpul, spațiul, materia....și voi.

Sunteți minunați cu siguranță, căci voi ați parcurs îndelung această sferă înainte de a deveni ceea ce sunteți acum. Si acest drum l-ați făcut pentru a-L putea cunoaște pe Dumnezeu în tot ceea ce este, la toate nivelele vieții. Voi toți ați parcurs acest drum lung. Si aceasta a fost un fapt remarcabil, care a necesitat curaj, deoarece era și un oarecare risc. Au

existat mari posibilități ca în cursul transformării din suflete nemuritoare în acest plan material să vă pierdeti identitatea și să o puteți pierde în supraviețuire. Din păcate, ceea ce n-a lipsit să se producă.

Știți de ce ați riscat venind să mă auziți pe mine, enigma ce sunt? Pentru că știți că ceea ce vă spun este adevărat și că sunteți în căutarea drumului, ce vă va duce din nou la cunoașterea primordială punând în funcție întreaga creație. În adâncul sufletelor voastre, voi știți că nu sunteți numai materie, din carne și sânge. Voi știți că sunteți divini. Voi sunteți în această lume pentru a redescoperi, pentru ca să îmbrățișați din nou principiul divin ce sunteți, pentru ca să regăsiți în voi lumina originilor, suflul Gândirii care v-a dat Viața.

Viața există pentru ca voi s-o îmbrățișați. Ea este bogată și abundentă, plină de aventuri și provocări, pasionante. Ea vă deschide din toate părțile, porți și ocazii de a vă angaja în evoluții pentru a deveni. A deveni ce? Dumnezeu suma totală a experiențelor.

Extraordinari maestri, voi ați dat viață vântului. Voi ați dat Soarelui motiv de a fi acolo unde este. Ați dat norilor motiv să își adune forțele; să hrănească pământul și să-i potolească setea. Acestea nu le stiați și considerați că nu sunteți demni de dragostea lui Dumnezeu.

Eu vă vorbesc din plin. Și eu am fost ca voi. Am trăit toate iluziile voastre și toate visele. Si acolo unde m-am dus eu, veți merge și voi la rândul vostru. Dar în prealabil trebuie să îmbrățișați viața și să vă îmbrățișați pe voi înșivă, căci îmbrățișându-vă pe voi, îl îmbrățișați pe Dumnezeu, totodată.

Din străfundul sufletului meu vă salut. Voi sunteți admirabili într-adevăr. Voi sunteți iubiți cu adevărat. Sunteți absolut indispensabili. Sunteți rațiunea de a fi a eternității. Voi sunteți, cu siguranță, rațiunea de a fi a Vieții.

CAPITOLUL 9

DUMNEZEU IDENTIFICABIL. VRAND SA IDENTIFICAM PE DUMNEZEU ÎN LUME, INSEAMNA SA COMITEM O NEDREPTATE NOUA, CĂCI FACAND-O, INCERCAM SA DESCRIEM CEEA CE EMANA DINAUNTRUL NOSTRU CA CEVA DIN AFARA NOASTRA

Fiecare din voi trăiește pe acest plan din diferite motive. Dar motivul cel mai nobil și cel ce este de o importanță capitală, constă în a înțelege și a iubi misterul, punctul numit Sine. Si acest punct îl desemnez cu siguranță prin Dumnezeu, Tatăl în voi, ceea ce a dat credit începutului vostru, acel prin care voi ați creat și evoluți și cândva veți redeveni.

Si dacă sunteți meniți să redeveniți ceea ce Dumnezeu este, să-l exprimați în întregime pe Dumnezeu în voi, mai precis, ce veți deveni? Cine este acest Dumnezeu care trebuie să vă servească de punct de referință?

Dumnezeul pe care-l iubesc, al cărui servitor sunt, prin care se împlinesc toate minunile, este mișcarea vieții în totalitatea și continuitatea sa. În continuitatea împărăției Vieții, în eterna sa existență, numai prezentul există. În acest prezent, această clipă specifică, Dumnezeu sunt toate lucrurile așa cum sunt ele. De asemenea, în acest prezent, Dumnezeu este ființa a tot ceea ce este. Si în prezenturile ce vor veni, Dumnezeu este toată viața care pulsează, se perpetuă de la sine - viața intensă sensibilă, se dezvoltă, evoluând, exprimând ființa sa.

Voi trăiți într-o infimă galaxie. Și cei ce cred că umanitatea constituie singura viață în ea, dau proba de obrăznicie. Calea Lactee însăși are 10 miliarde de sori și fiecare sistem solar cuprinde planete purtătoare de viață.

Nici o cifră nu este capabilă să arate exact numărul sistemelor solare. În mod absolut nu există nici o cifră care să poată exprima numărul tuturor planetelor mari ori mici și a vieților ce le adăpostesc. O asemenea cifră nu există pur și simplu pentru că Dumnezeu

este infinit. Pentru a înțelege infinitatea lui Dumnezeu, percepția voastră trebuie să transceadă timpul, distanța, măsurile, pentru că în realitatea mai vastă asemenea factori nu există.

Dumnezeu este. De când este El? Dintotdeauna, căci El este fără început. El a fost Gândire, spațiul, Vidul care susține „telestarurile” și le dă viață.

Știți ceea ce este un „telestar”? Un „telestar” transformă lumina în materie, pe care o proiectează în univers pentru a crea sisteme stelare. Și ce este la originea ei: Gândirea, Dumnezeu, Spațiul - marele vid? Dacă vreți să-l vedeți pe Dumnezeu în ființa Sa intactă și infinită, vizualizați infinitatea spațiului – spațiul fiind fluviul gândului care înconjoară toate cele văzute, care susține și dă naștere la tot ceea ce este.

Toată lumea vorbește de spațiu ca de neant. Când se întreabă: Cine este această putere prin care toate lucrurile se orânduiesc în sisteme orbitale? Cine susține Pământul în vid? Cine susține calea Lactee și cei 10 miliarde de sori? Cine menține Soarele în poziția lui? Ce este această mare cale pe care vine Lumina? „Neantul”, vi se va răspunde. Neantul? Să mi se arate un neant, un non lucru capabil să țină vii miliarde de sori și planetele lor!

Dumnezeu este ansamblul vieții care pulsează, se desfășoară, evoluează în eternul prezent. El este promisiunea viitorului. El este mișcarea care păstrează Viața, gândirea nelimitată lipsită de scop sau de Ideal, dar creând fără încetare viața. Dumnezeu este tot ce este, o forță care mereu schimbă, mereu creează, mereu se desfășoară și se dezvoltă, mereu este.

Este posibil să identificăm ceea ce este omniprezent, omnipotent, care mereu evoluează, mereu se mișcă, mereu permite, mereu este? Putem spune, „Dumnezeu este acela” atunci când ceea ce este într-un moment specific nu mai este în momentul următor? Putem percepe un univers infinit?

Este evident că este imposibil de identificat ceea ce transcede lumea materiei, timpul, spațiul, măsurabilul cu un spirit finit. Spiritul finit nu poate într-adevăr nici să-l sesizeze, nici să-l descrie.

Termenii de „Dumnezeu” și de „Tată” sunt numai o simplificare; ei servesc numai să desemneze tot ce este, a fost și va fi în veci; ființarea de ceea ce este, fiindul nelimitat al eternității.

În consecință, unde veți găsi punctul de referință care vă va servi să deveniți Dumnezeu? În voi, evident. Căci voi sunteți imaginea lui Dumnezeu, replica a ceea ce Tatăl este. Esența care sunteți și care va dura mereu, evoluează mereu, se schimbă mereu, creează mereu, este mereu. Voi sunteți Gândire, voi sunteți Lumina, voi sunteți electroni, voi sunteți materie și formă. Voi sunteți energie pură, voi sunteți o fantastica putere, emoție care pulsează, gândire sublimă. Ceea ce este inteligență și putere supremă, sunteți voi. Voi sunteți „Dumnezeul neidentificabil”.

Dumnezeu nu poate fi identificat în afara minunatei voastre ființe. Dorind s-o facem, înseamna să comitem o nedreptate împotriva voastră, căci făcând-o, veți căuta să descrieți ceea ce emană dinăuntrul vostru, prin ceva din afara voastră. **Singurul mijloc pe care îl aveți să identificați pe Dumnezeu este să observați ce este Tatăl în voi.** Și aceasta nu este mai degarbă simpatie? Terminați eforturile stresante pentru a înțelege infinita creație! Voi sunteți chiar la sânul propriei voastre vieți, a mecanismelor de gândire a Ființei voastre.

Singurul mod pe care îl aveți de a percepe, de a înțelege și de a cunoaște prin emoție pe Tatăl, este de a înțelege și a cunoaște prin emoție ceea ce voi sunteți; astfel îl veți cunoaște pe Dumnezeu. Astfel puteți spune „**Stiu cine este Tatăl, căci Tatăl și cu mine suntem unul, și știu cine sunt**”.

A fi Tatăl este a fi ce sunteți voi. Când sunteți, pur și simplu voi sunteți infiniți, nelimitați, creatori deschiși alegerii. Voi sunteți permisivi, sunteți mișcare, sunteți pace, sunteți

bucurie. Voi sunteți energie pură, direcție puternică, a toată simțirea, a toată gândirea. A fi voi înșivă și să vă iubiți din toată ființa, din toate puterile voastre, să vă permiteți a fi, să fiți cum Dumnezeu este.

Permiteți-vă să fiți, să fiti, pur și simplu. Fiindcă, sunteți toate lucrurile. A fi Dumnezeu, este a putea spune „Eu sunt”.

CAPITOLUL 10

DARUL IUBIRII. LIBERUL ARBITRU ESTE EXPRESIA PURA A IUBIRII: SI DUMNEZEU L-A DARUIT FIECARUIA DINTRE VOI PENTRU CA AȘA PUTEȚI EXPLORA DIMENSIUNILE GANDIRII SI SA DEZVOLTAȚI SPIRITUL LUI DUMNEZEU

Voința lui Dumnezeu și voința nu sunt distincte - voi sunteți dotați cu voință divină. Dacă Dumnezeu ar fi dorit ca viața să fie exprimată numai în mod singular în această lume, nu v-ar fi dat ființa. Cu atât mai puțin v-ar fi înzestrat cu voință, permițând fiecăruia să se exprime după originalitate plină de simțuri.

Ceea ce se numește în mod obișnuit „voința lui Dumnezeu”, a fost inventată de om ca să-și poată governa frații și să-i supună. Dacă acordați crezare unui asemenea învățământ, înțelegând voința lui Dumnezeu ca distinctă de a voastră, atunci voința voastră personală va fi inevitabil în conflict cu a Sa. Căci dorind să întreprindeți un anumit lucru sau un altul, pe care simțiți că trebuie să fie realizat, Dumnezeu va interveni spunând: „Nu, aceasta nu este voința mea!” Dumnezeu nu este separat de voi. Voi și cu El sunteți unul și același! Voința voastră este voința Sa. Ceea ce se arată prin „divina providență”, voința divină sunt de fapt propriile intenții. Atât de bine că nu sunteți niciodată în contradicție cu soarta. Soarta nu este dinainte prevăzută - este în întregime ordonată de voi. Gândurile voastre creează momente ce vin (viitorul).

Prezentul vostru nu este decât rezultatul gândurilor pe care le-ați avut în momentele trecute. Aceasta este știința lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care-l dorește Tatăl, este ca să faceți experiența totalei Trăiri, care să fie conformă cu sentimentele din sufletul vostru. Si de ce ? Ca să puteți înțelege ce este bucuria și dragostea necondiționată pe care Dumnezeu o are (încearcă) pentru voi și pentru tot ce e viața.

Dacă voi v-ați simți în dezacord cu Dumnezeu, El ar fi de acord ca voi să modificați imaginea ce o aveți despre El, căci eu vă spun, El n-ar merita dragostea voastră dacă ar trebui să vă înconjurați cu El.

La început când Tatăl contempla suprema frumusețe a Sinelui, El deveni Splendoarea luminoasă. Prin această expansiune, prin această lumină prin care fiecare din voi ați devenit Dumnezeu, sub formă de mișcare unică și singulară, încât să urmăriți expansiunea gândului pentru totdeauna.

Pentru ca Dumnezeu să poată rămâne Unic în expansiunea Lui, era absolut indispensabil să dea fiecăruia posibilitatea de a crea într-un fel unic prin propriile sale gânduri. Această capacitate v-a fost acordată prin mijlocirea liberului arbitru. Dumnezeu a dat fiecăruia din voi voință, astfel ca fiecare să poată fi unic și suveran, să poată crea adevărul său, să fie stăpân pe înțelegerea sa.

Voi sunteți de natură divină, prin libertatea voastră de a primi, de a îmbrățișa și de a cunoaște orice gând la alegerea voastră. Si originea acestei libertăți este cu siguranță dragostea. Liberul arbitru este darul dragostei acordat de Dumnezeu, fiecăruia dintre voi.

Dragostea, în expansiunea supremă, este dorința Tatălui ca viața să fie continuă în fiecare din voi. Dragostea, în expansiunea ei cea mai pură, este liberul arbitru pe care vi l-a acordat fiecăruia dintre voi, astfel ca să puteți explora totalitatea Gândirii și să vă dezvoltați, astfel dezvoltând chiar, Spiritul lui Dumnezeu.

Liberul arbitru vă face unici, păstrând în același timp contactul cu Tatăl; și grație completei voastre originalități, că gândurile voastre se pot dezvolta după un curent creator specific. În fiecare moment al creației voastre, prin contemplarea și dezvoltarea propriilor voastre gânduri, acționați exact ca Tatăl, voi vă iubiți cum El s-a iubit în momentul în care v-a dat ființa. Căci creația este actul prin care conduceți dragostea în interiorul vostru să ia o formă unică, creatoare, liberă care va trăi în veci.

Chiar în momentul nașterii voastre, Tatăl a conchis cu voi o alianță, un pact având ca fundament dragostea Sa pură și necondiționată și care se enunță astfel: **Tot ceea ce tu gândești, tot ceea ce tu dorești, Tatăl va deveni.** Prin acest pact (totdeauna în vigoare și care nu se va desface niciodată), fiecare din voi a fost făcut moștenitor de tot ceea ce Tatăl este. De asemenea, Tatăl fără încetare, va face darul de tot ceea ce devine, în așa fel ca voi să ajungeți să cunoașteți și înțelege în întregime viața ce este. El este fundamentul permanent împlinirii viselor noastre. Si cine este făuritorul de vise? Voi. Si care este substanța viselor voastre? Gândirea, Dumnezeu, Viața.

Voi aveți puterea de a folosi totalitatea Gândirii care este Dumnezeu pentru a crea tot adevărul, toate atitudinile, toate dorințele la alegerea voastră. Tot adevărul, toată atitudinea creată prin intermediul mecanismelor de gândire Tatăl, Viața, le împlinesc cu bucurie. Si orice ideal de gândire pe care doriți să-l deveniți, Tatăl îl împlinește prin materia ce este ca în sfârșit voi să puteți face experiența.

Pentru a vă da un exemplu de dragostea lui Dumnezeu pentru voi, să considerăm creatura cu numele de șarpe care a fost creat de un Dumnezeu. Șarpele are un corp lung și subtire, numeroși muschi. El se deplasează cu mare viteză și-și poate folosi colții înfigându-i în carnea voastră. Muscătura lui putând doborî un urias în câteva secunde, dar în schimb omul este capabil să-l tăie în bucăți sau să-l strivească cu ușurință.

Acum, vom considera doi Dumnezei. Primul cu spirit științific, vede în șarpe o minunată creatură, căci el este foarte agil, culorile și decorațiile pielii sale sunt frumoase, scheletul său de asemenea pare a putea oscila oricât. Peste toate acestea, vine al doilea Dumnezeu, care spune invers, că șarpele este o creatură hidoasă și infamă, o creatură răufăcătoare, a cărui mușcătură este periculoasă, care poate aduce moartea.

Pentru Tatăl toate sunt ființe, oricare ar fi starea lor; pentru El, toate lucrurile sunt inocente prin exprimarea lor în viața ce însăși El este. Numai entitățile care prin atitudinile lor le-au făcut ca frumoase ori răufăcătoare. Numai Dumnezeii care prin facultatea lor de a crea, de a folosi gândirea care este Tatăl, sa mediteze asupra creațiilor și să strice, judecând ceea ce de fapt este pur și inocent, să considere altfel decât faptul de a viețui (a fi).

Cât de mare este dragostea lui Dumnezeu (această dragoste care este chiar substanța șarpelui) care să vă dea dreptul vouă, suprema lui creație, de a vă proiecta atitudinea și voința la discreție asupra șarpelui? Dragostea izvorului de viață pentru voi este atât de mare, că El consimte să devină orice lucru doriți voi să devină. Tatăl va deveni orice veți dori să fie. El vă permite să-l denaturați exact după cum vreți. Viața ce este, va deveni infamă ori răufăcătoare, sau va atinge culmile frumuseții sau bunătății; ea va deveni instructivul așa cum doriți să o vedeți.

Si nu este pur și simplu minunat că Tatăl consimte să devină exact cum îl percepeți sau cum îl dorește dorința voastră capricioasă. Aceasta este cu siguranță minunat. Este dragostea la gradul cel mai înalt.

Puteți folosi gândirea cum înțelegeți, căci dragostea Tatălui pentru voi este de nezdruncinat. Puteți întrezări viața ce este Dumnezeu că tot ce poate fi mai infam ori rău, nu contează! Aceasta nu-l va împiedica pe Dumnezeu de a considera a sa, ca fiind a Lui. Ea este Dumnezeul Necunoscut și rămâne neschimbată, căci Tatăl este, în El însuși, total lipsit de atitudine. El este și nimic mai mult.

Dragostea lui Dumnezeu nu este condiționată de nimic. Dacă dintr-un fel sau altul Tatăl ar cenzura gândurile sau ar pune limite experiențelor despre El ca totalitate de viață, atunci ați pierde libertatea pe care o aveți de a continua dezvoltarea Sa pentru totdeauna. Si nu veți mai putea spori în înțelepciune prin aventurile voastre, prin gândire și nici înțelege dragostea și bucuria că Tatăl este cu adevărat în ființa Sa.

Prin dragostea Sa, Dumnezeu vă dăruiește întreaga libertate de a acționa după cum vă place, căci voința voastră este chiar voința Lui. Aceasta este pactul pe care Dumnezeu L-a făcut cu fiii Săi. Orice ați face, gândi, orice ați simți, sunteți iubiți. El vă autorizează să acționați conform dorințelor voastre, știind că voi sunteți fără sfârșit și nimic nu vă va putea despărți de El. Tatăl n-a creat nimic mai puternic decât El ca să vă poată lua Viața. Astfel veți exista vesnic. Si atunci când viața în lumea asta se va termina, o alta va fi înaintea voastră, viață pe care veți fi liberi să o faceți după placul vostru.

Această viață de acum și cea viitoare o veți trăi după voința voastră. Este libertatea ce v-a fost dată de cel ce va iubește pe care-l numim Tatăl, Dumnezeu-Atotputernicul, iubitorul de toate.

Voi sunteți entități libere. Voi sunteți în virtutea Puterii care este a voastră, care are ca nume voința și prin facultatea voastră ce are nume dragoste (sau iubire).

CAPITOLUL 11

NIMIC DECÂT ADEVARUL. ȘTIȚI CARE ESTE „ADEVARUL”? ADEVARUL ESTE CA NU ESTE ADEVĂR. ADEVARUL ESTE CA TOTUL ESTE

M De-a lungul vieții mele am încercat să înțeleg viața și pe Dumnezeu și pentru aceasta am mers din religie în religie și recent din instructor în instructor. Sunt într-adevăr într-o confuzie, Ramtha, pentru că fiecare spune altceva și învățăturile sunt schimbătoare, chiar fiind vorba de probleme identice; ei merg uneori până a se contrazice unii pe alții.

De exemplu, ascultându-vă nu este nici adevăr, nici greșeală. Dumnezeu ne iubește orice am face. Dintr-un anume punct de vedere această învățătură îmi place totuși, constat că este foarte diferită de celelalte. Printre lucrurile învățate, unele sunt foarte „excentrice”, dacă pot spune astfel, și foarte diferite de cele învățate până acum.

Sunt într-o totală confuzie, Ramtha, nu mai știu pe cine să cred. Cum pot determina ceea ce este adevărat - ceea ce este adevărul?

R Maestre, spune-mi mai întâi ce înțelegeți prin „excentric”.

M Înțeleg că trebuie într-adevăr să am un spirit foarte elastic pentru a putea înțelege și accepta anumite lucruri spuse.

R Vreți să spuneți despre infinitate sau despre eternitate că ele sunt „excentrice”?

M Într-un sens, da.

R Ei bine, în acest caz învățăturile mele sunt cu siguranță „excentrice” în sensul că ele vă conduc foarte departe - până la granițele eternității.

M Acum, maestre, spuneți-mi ce nu este adevărat. Sunt de exemplu, ceea ce participa la imaginație, fantezmele - ceea ce este departe de realitate

R Ah ! Dar ce este acea imaginație ori fantezme ?

M Gândurile pe care le întreținem în minte, ceea ce gândul inventează.

R Dar dacă întrețineți asemenea gânduri, nu sunt ele reale? Nu sunt ele reale din punct de vedere al conștiinței?

M Ba da, dar ele pot fi reale doar în spiritul meu. Ele nu corespund neapărat unei realități.

R Maestre, fiecare ar dori să știe ce este adevărul. Dar admitând că un astfel de adevăr ar exista, ce s-ar întâmpla cu celelalte care și ele au realitatea în conștiință?

Știți ce este adevărul ? Adevărul este că nu este adevăr. Adevărul este că totul este.

Totul este adevărat maestre. Nu există nimic care să nu fie adevărat, căci toate lucrurile sunt derivate din Gândire, care este Dumnezeu și Dumnezeu nu este doar un gând, ci realitatea tuturor gândurilor.

Totul este real căci gândul dă credit tuturor lucrurilor, toate au rațiunea lor de a fi. Ceea ce arătați a fi imaginație, ori fantasmă au sigur o realitate deoarece aceasta este formată de gând plin de sens.

M Chiar când acesta este în contradicție cu realitatea exterioară ?

R Lumea exterioară despre care vorbiți că ar fi reală, nu este decât o iluzie, o creație a realității supreme, adică realitatea invizibilă, având ca nume gând și emoție. Cum credeți că lumea exterioară a prins contur? Prin imaginație și fantezie. Odată ce gândul și emoția au luat formă materială, imaginația este din nou stimulată. Una și alta se susțin mutual și una și alta sunt cu siguranță reale. Ceea ce este creat prin gândire, ce există în conștiință, dacă acestea se manifestă sau nu în realitatea materială, sunt adevărate, maestre.

M Oricât ar părea de bizar ?

R Desigur, entitate, căci ceea ce determină a fi bizar sunt numai atitudinile. Orice gând întreținut în spirit este adevărat, căci e viu în conștiință, de asemenea, ea face parte din realitatea supremă, spiritul lui Dumnezeu, fundamentul întregii vieți.

Acum, maestre, vom face tot posibilul să vă scoatem puțin din încurcătură.

Dumnezeu Tatăl este Gândul - adevărul oricărui Gând. Ceea ce este minunat cu Dumnezeu, este desigur că în El nu există legi. Căci orice lege pentru El ar fi o limitare. Ori Tatăl este infinit și el fiind fără limite, a acordat facultatea de a alege a fiecăruia. El v-a dat liberul arbitru, încât prin el puteți accepta și crea cu Gândul, indiferent ce adevăr, care servește personalitatea voastră. Voi puteți percepe adevărul după voința voastră, după nevoia voastră de a progresa în înțelepciune. Și orice adevăr ce puteți crea în gând, Tatăl, viața îl împlinește în așa fel încât voi să înțelegeți adevărul, toată dimensiunea Gândirii numită Dumnezeu.

Adevărurile sunt în funcție de percepție. Ele decurg din păreri, atitudini, credințe devenite absolute pentru gândire. Părerea cuiva în legătură cu un lucru poate fi diferită de cea pe care o are un altul - adesea total - căci și unul și celalalt își formează părerea pe baza unei experiențe unice a acestei chestiuni, dintr-o înțelegere emotivă unică a sufletului lor, dobândite nu numai în această viață, dar și în decursul vieților anterioare. Așa încât ceva poate fi un adevăr pentru o entitate, iar pentru o alta un fals. Unul cu celalalt nu ajung să se înțeleagă pentru că fiecare a avut experiențe emotive diferite.

Care din cele două adevăruri este cel mai bun? Ele sunt bune amândouă. Ambele entități au pe deplin dreptate, căci ambele au perceput adevărul în raport cu experiența și posibilitatea lor de înțelegere a lucrurilor. **Cel ce consideră că numai adevărul lui este cel bun, dă dovadă de o inteligență limitată.**

Fiecare entitate acceptă și crează adevărurile de care are nevoie pentru împlinirea sa, și pe care dorește să-l experimenteze în vederea progresului în înțelepciune. Si pentru nevoile acestei experiențe, fiecare din ele caută adevărurile capabile să-i creeze condițiile cele mai potrivite în ceea ce vrea să creadă. Așadar, ansamblul adevărurilor pe acest plan este tot atât de numeros cât și numărul Dumnezeilor care-l locuiesc, întrucât fiecare entitate are voință, dreptul și nevoia să-și creeze diferit adevărul său.

În consecință, ceea ce poți auzi de la un instructor sau să auzi din gura lui, adevăr perceput de el - în felul acesta îl vede el, l-a învățat, l-a creat și a făcut experiența. În concluzie, dacă învățați cu 10 instructori diferiți, confuzia dvs nu va putea fi decât foarte mare, fiecare învățând adevărul său și el fiind diferit de al celuilalt. O percepție sau alta a adevărului poate fi potrivită cu nevoia dvs de moment. Dar dacă veți căuta să deosebiți care instructor spune adevărul, dacă cercetați toate adevărurile, veți descoperi că toate sunt bune. Trebuie

numai să vă hotărâți până în ce grad doriți să deveniți un adevăr. Oricare va fi cel ales, el va deveni realitate în viața dvs.

Sunt mari instructori pe planul vostru, maestre, un fel de magicieni care au puterea de a face minuni. Nu contează că ei cred în moarte...așa încât vor muri. Cu toate că ei au progresat mult în inteligență, ei rămân în limitele morții și ale muritului, ei nu au înțeles încă, că viața este cu adevărat un continuum de a fi. Deci, admitând că dvs acceptați adevărurile lor ca adevărate, veți deveni la rândul dvs magician. Dar aceasta nu vă împiedică să muriți.

Adevărul este că în orice înțelegere, maestre, totuși, trebuie să deosebim că orice adevăr este susceptibil de afânare, căci fiecare clipă afânează adevărul. Este motivul pentru care Dumnezeu nu este într-o stare de perfecțiune, ci mai degrabă de devenire. Fiecare entitate progresează continuu în înțelegerea sa, înglobând adevăruri din ce în ce mai nelimitate. Dar oricare ar fi înțelegerea, inteligența lucrurilor, din clipă în clipă, nu va fi decât adevărul așa cum este perceput de ele.

Să luăm exemplul unei flori. Este adevărat că floarea este un boboc? Desigur. Dar odată înflorită, când ea nu mai este boboc, este ea mincinoasă? Nu, cu siguranță. Ea se găsește într-o stare de adevăr progresiv. De asemenea, când petalele i-au căzut, floarea este mincinoasă? Ce să mai spunem? Ea se găsește încă într-o altă stare a adevărului său.

Orice învățătură - că este orală, ori scrisă, care vorbește de lege sau care limitează omul, sau care desparte Ceea ce este în bine sau rău, sau cine pretinde că Dumnezeu este o entitate singulară mai degrabă decât ființa a tot ce exista - orice învățătură de acest gen vine de la entități care foarte simplu au acceptat aceste lucruri ca adevărurile lor și se simt obligate să le răspândească în lume. Sunt adevărurile lor, maestre, și n-au nici o vină. Dar există un adevăr încă mai mare, încă mai rafinat, a ști dacă cel ce învață că viața este limitată într-un fel sau altul, n-a progresat în inteligența sa în măsura în care au făcut-o și alții. Dumnezeu poate fi limitat? Dacă ar fi, viața n-ar mai continua și dvs n-ați avea posibilitatea confuziei.

Ceea ce eu va învăț nu poate fi decât un mare adevăr, căci cine îndrăznește să spună de Dumnezeu că este fără de lege? Fiind fără lege, nu se poate servi nimeni de El pentru a-i constrânge pe ceilalți și a-i reduce la sclavie. Ori Tatăl, conștiință supremă, este cu adevărat fără limitarea care sunt legile și judecățile înguste. Dacă veți progresa în adevăr și veți îmbrățișa inteligența nelimitată a Tatălui, atunci veți cunoaște și veți înțelege cu adevărat dragostea, bucuria și continuitatea ce este Tatăl.

Fiecare, nu cunoaște decât ceea ce dorește să cunoască. Si cunoașterea pe planul vostru se bazează pe frică, constrângeri asupra supraviețuirii și gândirea dualistă. Ea este construită pe judecata separării. Ea este construită pe noțiunea de „cădere” după care omul este o creatură decăzută, separat de Dumnezeu. A limita omul înseamnă a-L limita pe Dumnezeu. Luându-i omului natura sa divină, este a-i lua divinitatea lui Dumnezeu.

Dacă ceea ce citiți de la un instructor sau îl auziți vorbind limitează dezvoltarea gândirii voastre, acesta limitează cu siguranță de asemenea dezvoltarea Gândirii Tatălui. Fiți atenți la ceea ce vi se spune și la felul în care vi se spune. Dacă ceea ce se spune limitează, separă, împarte, atunci este exprimarea unei adevărate limitări, provenind de la o entitate care n-a atins încă inteligența nelimitată.

Ceea ce veți învăța inevitabil de la toți acești instructori, maestre, este că dvs vă sunteți cel mai bun instructor, căci cine poate ști mai bine ceea ce vi se potrivește decât dvs înșivă. Cum ar putea altul să știe ceea ce vi se potrivește, când fiecare este ocupat să-și trăiască propria viață și să-și aprecieze adevărul punctului lui de vedere? Numai dvs singur puteți determina experiența necesară a împlinirii dvs. Singur dvs puteți fi autorul adevărului vostru, căci adevărul este găsit și stabilit prin cunoaștere științifică sau intelectuală, el poate fi descoperit mai degrabă printr-o cunoaștere emoțională, adevărul fiind de ordinul percepției a

cunoașterii profunde nu numai intelectuală. A-ți cunoaște adevărul, înseamnă să-l cunoști prin sentiment.

M Dar cum poate fi simțit ceva ca adevărat în cazul în care el se confruntă cu faptele sau dacă el este contrar descoperirilor științifice?

R Maestre, nimic nu poate fi dovedit prin ceea ce dvs numiti fapte, deoarece faptele se schimbă pe măsură ce evoluează și se schimbă inteligența oamenilor. Totul este conjunctură, realitatea evoluează și este creată constant de gândire și prin emoție. Faptele nu sunt decât manifestarea concretă a conștiinței colective a unei clipe din istorie. Altfel spus, gândurile pe care totalitatea umanității o cuprinde în acel moment. Dovada, maestre, este dată de sentiment, de emoție, căci sentimentul este cel care dă mai înainte realitatea unui fapt.

Ce este acea realitate absolută? Adevărul absolut? Cu siguranță nu faptele. Sunt sentimentele încercate atunci când acceptați un fapt ca realitate, ca adevăr în spiritul dvs. Sentimentul este realitatea supremă, în el rezidă adevărul.

Realitatea, maestre, este conformă cu alegerea dvs. Nu mai alegeți de aici înainte decât ceea ce va convine, ceea ce doriți să credeți.

M Dar, Ramtha, eu nu înțeleg cum pot lucrurile să fie așa cum le descrii. Căci, în timpul când majoritatea oamenilor credeau că pământul este plat, ce se întâmpla cu marinarii pe mare, aceia care credeau că pământul este plat?

R Cei care credeau că e plat, s-au trezit aruncați în mare. Cei care au crezut că pământul este rotund, și-au continuat călătoria lor. Înțelegeți?

Cei care gândeau cu tărie că pământul este plat, nu se aventurau în acele regiuni unde ar fi putut descoperi contrariul, și cei ce erau convinși de sfericitatea pământului, au făcut înconjurul. Ei nu știau că nu era chiar rotund, ci mai degrabă turtit. El este umflat în centru, turtit la poli și găunos. Dar cei ce cred cu tărie că el este solid, nu vor cunoaște că el este scobit, căci niciodată nu le va trece prin cap asemenea lucru. Inteligența lor este limitată. Totuși, cu toată limitarea ei, are și un adevăr.

Adevărul dvs, maestre, să fie nelimitat. Recunoașteți că lumea dvs este rotundă. Si ca să fiți mai nelimitați în adevărul dvs, recunoașteți de asemenea că este turtit la poli. Si pentru a fi și mai nelimitați în adevăr recunoașteți în plus că este scobit. Si ca să fiți și mai nelimitați în adevărul dvs, înțelegeți că acest centru al pământului este locuit, chiar foarte. Dar mergeți și spuneți aceasta oamenilor dvs de știință.

Dacă dvs întrețineți o credință de tip limitat, acesta este adevărul și e drept. Dacă întrețineți o credință de tip nelimitat această este adevărul dvs și este drept. Dar, la drept vorbind, merită mai mult să credeți în dvs înșivă, căci nimic - nici o entitate, nici un lucru, nici o realitate - nu este superioară dvs. Dvs sunteți autorul întregului adevăr, creatorul realității, cel ce se dispensează de orice lege în împărăția dvs.

Ceea ce voi spune tuturor entităților, oricare ar fi ele, este aceasta: Mergeți și învățați de la instructorii voștri sau de la religiile voastre până la plictiseală sau până când lucrurile învățate vă par lipsite de sens. Ajunși la acest punct mergeți și căutați răspunsurile ce vă vor satisface sufletul. **Sufletul vostru cunoaște adevărul care vi se potrivește și el o să vi-l comunice prin sentimente. Când un adevăr sună cum trebuie, sufletul se bucură.**

Adevărul este o iluminare, maestre. A spune despre un lucru că este adevărat, presupune că există un altul care nu este. Ori, după o înțelegere mai largă, nu există nici adevăr și nici neadevăr, nu există decât viață în continuă evoluție. Viața este unica realitate de la care pornește întregul adevăr, dat fiind că adevărul este creat și evoluează cu fiecare moment prin gândiri. De asemenea, puteți în fiecare moment să vă schimbați părerea și să gândiți diferit, fără ca să înceteze a fi adevărat ce gândeați înainte. Si un gând și celalalt sunt alegeri făcute în vederea unei înțelegeri prin emoție.

Nu este altă realitate decât viața și alegerile. Ziua în care veți înțelege că toate sunt în același timp și adevărate și neadevărate, că lucrurile sunt, atunci veți percepe adevărul sub toate fețele pe care ați decis să le îmbrace pentru nevoile experienței dvs. Si un adevăr nu rămâne absolut decât atâta timp cât îl vedeți ca atare. Din momentul în care nu-l veți mai recunoaște și încetați de a-i mai acorda crezare, pierde orice realitate. Pentru acest motiv, acest plan poartă numele de „planul realităților creatoare”.

Orice adevăr pe care l-ați creat în viața dvs, este susceptibil de a fi modificat. Trebuie să o aflați. Ceea ce vă face suverani este de a cunoaște că este posibil să gândim ceea ce vrem să gândim, cum este posibil să ne schimbăm părerea în orice moment.

După cât timp se poate deveni fericit? Nu este necesar decât timpul de a gândi bucurie. După cât timp te apuca disperarea? Este suficient de a gândi disperare. Care este adevărul subînțeles acestor stări de fapte? Ca să puteți alege să deveniți fericit sau disperat în orice moment și ca să puteți alege să schimbați exprimarea în orice moment - este suficient un gând. Aceasta este libertatea pe care Tatăl se bucură să vă vadă manifestând-o . Ziua în care veți cunoaște acest adevăr în voi, veți depăși limitarea, veți redeveni Dumnezeui. Si în timp ce alții vor fi încă la stadiul de a se lăsa guvernați de legi și de coduri morale, voi veți fi în întregime liberi, căci nu veți avea alt adevăr decât cel al dvs propriu.

Totuși, este un punct care trebuie semnalat. Când ne gândim că un lucru este, atunci el este cu adevărat. Atunci când întretinăm o credință, ea devine adevărată prin emoție. Ceea ce explică că fiecare crede că deține adevărul suprem. Orice realitate creată este unică, în așa fel încât dacă cineva nu o înțelege pe a dvs este pentru că este prea profund implicat în a sa.

În ziua în care veți înțelege că adevărul poate fi și este efectiv orice lucru, atunci nu veți mai fi supuși limitării și fără greutate puteți participa la orice experiență și să învățați de la ea. Atunci veți fi liber, căci nemişcându-vă jugul conceptelor și al științei intelectuale, care are tendința să vă facă să spuneți „Cutare lucru este așa și nu altfel”, atunci când în realitate acest lucru poate fi indiferent ce, care poate fi definit prin mijlocirea gândului.

Acest adevăr ce sunt pe cale a vă învăța, maestre, vă va permite să fiți mai nelimitat, căci el îmbrățișează adevărurile tuturor și permite ansamblului de adevăruri să coexiste între ele în armonie. Când veți înțelege aceasta, veți putea spune: „Eu sunt cu multe fețe în adevărul meu. Eu sunt nu numai un adevăr, ci toate adevărurile”. Atunci, curentul creației va putea aluneca în dvs fără piedică și nu vă veți lăsa închis într-o lume de ființă exclusivă.

Fiți cine sunteți - și nu sub conducerea lui Ramtha, a lui Budha sau a lui Iisus, sub a indiferent ce alt instructor, căci în ultimă instanță, nimeni nu vă poate învăța despre Sinele vostru divin. Nimeni în afară de dvs. În fine, pentru a vă împlini destinul, trebuie să deveniți acela sau aceea care dvs sunteți. Dacă veți încerca să trăiți conform planului de viață recomandat de oricine altcineva, nu veți deveni niciodată. Singura cale prin care puteți înțelege cine sunteți și focul sacru din voi, constă în a asculta adevărata învățătură prin emoțiile voastre.

Iubiți ceea ce sunteți din tot sufletul. Si ascultați pe Dumnezeul din voi, el vă vorbește prin accente foarte subtile care se numesc sentimente. Sentimentele, dacă le ascultați, vă vor vorbi de adevăr și de calea iluminării voastre.

Trăiți adevărul pe care îl resimțiți în ființa voastră. Trăiți-l și manifestați-l de așa fel încât să fie mărturia slavei voastre. Făcând-o, evaluați, trăiți și înțelegeți viața din punctul vostru de vedere și oricare ar fi percepția voastră, aflați că ea este bună. Fiți propriul vostru învățător, propriul vostru mântuitor, propriul vostru stăpân, propriul vostru Dumnezeu.

Meditați la lucrurile simple care vi s-au spus, căci prin ele veți avea latitudinea să înțelegeți, în așa fel că nu veți mai cădea în capcana de a dori să determinați ce este drept și ce nu este, ce este adevărat și ce este iluzoriu. Când vă veți desprinde de legile dogmei și a

credințelor religioase și veți înceta să vreți conform adevărului cuiva, veți deveni liberi să vă exprimați, veți deveni liberi să cunoașteți toate aceste lucruri pe care sufletul voastru vă va îndemna să faceți experiența în vederea desăvârșirii înțelegerii voastre. Prin emoție și prin experiență veți deveni Dumnezeu, moment după moment, în ritmul vostru. Astfel veți fi continuu eterni; nu veți avea niciodată sfârșit.

Când veți înțelege că în fiecare clipă a vieții voastre contribuiți la rafinarea ființei voastre și că vă permiteți fără a vă simți vinovați, fără să vă judecați, atunci va veni ziua când veți deveni adevărul oricărui gând - fundamentul întregii vieți. Pentru aceasta este necesar să vă asigurați un recul (o dare înapoi) în raport cu conștiința colectivă - a idealurilor ei, a identității ei și să vă lăsați a fi adevărul vostru, EUL vostru încărcat de sens.

Timp de secole omul a trăit despărțit de natura sa divină; el a gonit din el facultatea de a alege și a înlocuit-o cu legile. Dar iată, vântul schimbărilor suflă pe acest plan, incitând pe fiecare la noutăți, să-și facă bilanțul, să distrugă absoluturile. Sunt fericit că ei parte la schimbările în curs. Incepând de azi, existența dvs va fi mai veselă. Căci de acum înainte, cui îi vei da socoteală? Nimănui altuia decât dumitale, și care va fi adevărul? Adevărul va fi ceea ce vei decreta că este. Căci lucrurile sunt după credința dvs și veți deveni după credința dvs. Înțelegeți și veți învăța numeroase persoane, numai prin felul în care veți trăi. Nu căutați niciodată adevărul. Fiți, pur și simplu. Fiind, veți fi una cu infinite universuri.

M Este material de meditație !

R Desigur, maestre. Acesta care este. Amin!

M Practic astrologia de mai mulți ani, dacă-mi puteți comunica informații care să-mi mărească eficacitatea pe lângă clienții mei.

R Maestre, mai întâi să-mi spuneți de ce vă delectați cu practicarea astrologiei?

M Cred că stelele și planetele au o influență asupra vieților noastre și prin a le studia ne permite să înțelegem mai bine și destinul, de asemenea.

R Maestre, omul este în căutarea patriei sale. De aceea, el scrutează misterul atât de profund al stelelor ce strălucesc pe firmament. El știe instinctiv că locul său de origine este mult mai vast decât măsura nașterii sale, când omul de odinioară a început să scruteze luminile nopții, a observat cu mirare că se mișcau și acea mișcare era în concordanță cu schimbarea sezoanelor și când a observat că există în ele o putere necontrolabilă, el a considerat că mișcărilor lor erau răspunzătoare de soarta bună sau rea ce survenea în împărăția oamenilor.

Nu numai un „înțelept” sau un „profet” a întrebuițat puternica credință în stele pentru a governa imperii și să domnească peste ele. Si când profețiile se realizau, asupra cui cădea răspunderea? Desigur nu asupra clarvăzătorilor. Nu puteau fi decât „stele aducătoare de necaz”. Stelele în liniștea lor nu s-au putut niciodată apăra și proclama în inocența lor.

Maestre, am învățat următoarele: în această lume fiecare este un Dumnezeu dotat cu liber arbitru. Si la începuturile voastre, voi, ființe de lumină, entități suverane, ați întrebuițat liberul arbitru în crearea stelelor, a planetelor și a tuturor universurilor, atât vizibile cât și invizibile. Mai târziu, ați creat trupurile voastre, atât de bine încât sunteți mult superiori oricărui ansamblu de stele sau planete. Si rămâneți până în ziua de azi dotați cu acea puternică putere creatoare de la începuturile voastre. Si de-a lungul timpurilor niciodată n-ați creat ceva care să vă domine - un lucru - nu va domina decât dacă credeți că va domina. Si chiar așa, rămâneți stăpân pe viața dvs, deoarece dvs ați acceptat să credeți că un lucru exterior ființei dvs vă domină, permițând destinului să fie altfel.

O mulțime de lume are încredere în astrologie. Si astrologia are cu siguranță adevărul său mai bine spus aceasta este credința lor. Dar faceți un pas în plus și întrebați-vă cine este autorul acestui adevăr și cum ar putea fi mai puternice stelele și planetele în mișcărilor lor, decât cine le-a creat. Voi nu puteți descoperi cine sunteți prin intermediul

astrelor. Să știți că ele nu sunt cele ce decid destinul vostru. Căci dacă ar avea puterea, ce ar deveni facultatea de a visa, imagina și crea?

În fiecare din viețile voastre în acest plan v-ați născut sub un număr infinit de stele. În consecință a spune că destinul vostru este guvernat sau influențat de stele, este nu numai lipsit de sens dar și contrar libertății voastre de exprimare.

Dumnezeii au creat numeroase jocuri în astrologie. Si acum se face că acest joc al astrologiei devine periculos. Căci poate inspira entitatea la frică de viitor și să-l facă să creadă că determină zilele viitoare ale emoțiilor sale. Cei care cred că astrologii au toată înțelepciunea și toată cunoașterea, punându-și apreciablele lor vieți în mâna altora, ei bine cu aceasta eu nu sunt de acord.

Astrologia nu este decât un joc, așa cum este dogma religioasă, sau politica sau piața publică. Tot astfel cum sunt toate aceste lucruri care vă subjugă făcându-vă să vă jucați de-a supraviețuirea. Practicanții astrologi sunt desigur laudabili în grija lor pentru alții, în dorința lor de a le veni în ajutor. Mai mult, studiul stelelor este un lucru foarte frumos din pricina frumuseții mișcării lor și a misterului încântător. În schimb, a-ți fundamenta viața pe ele, maestre, înseamnă a vă reduce rangul suveran la nivelul gazului din care sunt făcute.

Astrologia nu este decât un instrument, un joc. Adevărul adevărat iese din gura astrologului care spune: „Am reușit să vad ce vă asteaptă în viitor”, deoarece el a captat anumite energii în câmpul emotiv, câmpul electromagnetic al clientului său. Dacă ați spus lucruri identice și în alte circumstanțe, persoana va fi cu siguranță foarte mirată, dar mai puțin intrigată ca în fața acestei revelații că vina este datorată cutărei stele. Dvs participați la un fel de plan cosmic. Ceea ce făceau, de asemenea, înțelepții din antichitate, care scrutau flăcările, o suprafață de apă, care provocau explozii, care beau vin sau elixiruri - toate aveau ca obiectiv să facă mai acceptabile anumite adevăruri.

Din toate timpurile, omul a căutat în afară de el însuși răspunsuri și raționamente asupra destinului său. Intotdeauna a fost mai reconfortant să dea vina pe tăcutele stele, pe regi și conducerea lor, pe „voința lui Dumnezeu”, decât să caute în el, creatorul universului. Intotdeauna a fost mai ușor să se meargă și să se cerșească sfat preoților și profeților, decât să admită că este autorul propriului său destin.

Atâta timp cât veți căuta în afară mobilurile destinului vostru, nu veți auzi vocea interioară - cea a autorului tuturor adevărilor și creatorul a tot ceea ce este. Veți sta la latitudinea credințelor superstițioase și a judecăților extravagante, și acestea vă vor împiedica să descoperiți fantastica putere și infinita inteligență care sunt cu adevărat ale voastre.

Dvs, maestre, sunteți o entitate suverană, capabilă să captați și să creați adevăruri după alegerea dvs. puteți deveni stăpân pe împărăția dvs dar și sclavul ei - totul depinde de dorința dvs. Atunci când vă veți da seama că fiecare entitate crează și guvernează cu adevărat viața sa, că ea poate transforma destinul, această descoperire vă va permite să creați pentru dvs o viață mai nelimitată.

Judecând jocurile dvs, amintiți-vă cine le-a creat. Mai mult, amintiți-vă că acest creator susceptibil de a fi vulnerabil, poate într-o clipă să modifice ceea ce nu-i place și să reia conducerea vieții sale.

În timpul lecturii unei teme, maestre, mi-ar place să procedezi astfel: La sfârșitul calculelor și previziunilor, odată cu lectura temei terminată, spuneți clientului că universurile nu sunt nimic fără el, că fără ei nici stelele, nici planetele n-ar exista. El nu va uita aceste cuvinte. Ele îl vor face să se gândească și îl vor inspira.

Sunt bucuros că ați venit. În această adunare veți dobândi cunoștințe profunde. Din toți cei veniți aici, un anumit număr nu vor asimila adevărurile nelimitate pe care vă învăț. Nu toți doresc să obțină libertatea, ceea ce aduce suferința, durerea, disperarea, să știe că sunt totuși iubiți, că sunt totuși în adevăr, că sunt totuși Dumnezeu - creatorul tuturor realităților.

CAPITOLUL 12

VIATA ESTE SCUTITA DE LEGI. ZIUA în CARE OMUL SE VA ELIBERA DE CONȘTIINȚA CE REDUCE CU LEGILE SALE, CU REGULILE SI OBIECTIVELE SALE, VA DESCOPERI BUCURIA SI PACEA. ACEASTA BUCURIE SI PACE ÎI VA FACE SA SE IUBEASCA SI SA IUBEASCA UMANITATEA ÎN INTREGIME

M Aș dori să știu cum să ne conformăm planului lui Dumnezeu?

R Planul lui Dumnezeu? Ce vă face să credeți că Dumnezeu nutrește un plan?

M Este cu siguranță un motiv care să facă lucrurile să fie așa cum sunt.

R Tatăl nu cunoaște decât un țel: a fi astfel ca toate lucrurile să poată să-și exprime viața pe care o are. Dacă ar fi avut un plan, voi n-ați avea libertatea să-l exprimați pe Dumnezeu în voi. Altfel spus ați fi fost privați de totala originalitate și aptitudinile de a evolua și de a dezvolta principiul de viață numit Dumnezeu.

Unicul „țel” al lui Dumnezeu este de a fi ceea ce este. El este toate lucrurile, vibrând la unison cu ele înșile, după o notă ce își are fundamentul în gândire, apoi răspândindu-se în masă vibrând, ajutând conștiința și luând de la ea, exprimând un moment în plus de la viață. Toate lucrurile se exprimă de acord cu toate celelalte în momentul următor al eternității. Dacă Dumnezeu ar avea un plan, el ar limita viitorul.

Acest covor de păr pe care stați dvs, pentru ce motiv este aici? Pentru că este pur și simplu. El este în conformitate cu intenția lui Dumnezeu, în raport cu tot restul. Pentru ce motiv acest iubit maestru ce este în acest loc? Pentru că este. Si acel iubit maestru de acolo, cum se găsește el în acord cu intenția lui Dumnezeu? Fiind exact ca și dvs . Si cum eu însumi sunt eu în acord cu intenția lui Dumnezeu? Sunt entitate. Sunt cum este și covorul de păr de pe jos. Cum eu însumi mă voi adapta intenției lui Dumnezeu? Iubindu-vă. Vă iubesc cu o iubire foarte mare, atât de mare pe cât este posibil, căci am această capacitate. Eu nu mă preocup să știu dacă iubirea mea este conformă vreunei intenții iluzorii a lui Dumnezeu.

Cum pot eu să ajut la existența globală a vieții? Ajutându-vă să înțelegeți ceea ce Tatăl este cu adevărat și de ce vă iubește, indiferent de ceea ce sunteți. Si poate dându-vă o imagine mai clară la îmbinarea lucrurilor între ele, astfel ca voi să înțelegeți că motivul lor de a exista este numai exprimarea, nu conform vreunui plan, vreunui motiv viitor, dar din simplu motiv că ele sunt în viață.

Aceasta este important. Căci, înțelegând că viața este, fără nimic altceva, voi aveți puterea să creați pe a voastră cel mai bine cu putință. Si puteți fi siguri de aceasta: orice ați face într-un moment, veți vibra în mijlocul întregii vieți și veți continua să o faceți și în momentul următor și în toate momentele viitoare.

Viața este fără plan, maestru. Ea este, fără nimic altceva. Ființa este suprema ei expresie. Ceea ce este important entitate, ca dvs să existați; restul este fără importanță.

M În consecință, nu există nici o cale specifică după care să trăim. Putem fi și să facem ce vrem „toate lucrurile merg” ca să spunem așa.

R Bineînțeles ! Aceasta este dragostea pe care Tatăl v-o poartă.

M Dar în acest caz, care este sensul vieții?

R Sensul vieții, maestru, este de a exprima pe scena vieții gândurile pe care le nutriți în dvs și oricare ar fi exprimarea la care vă duce aflați că acestea sunt invariabil în armonie cu viața care întodeauna este.

Obiectivul vieții este de a face din ea, de a fi creatorul, de a fi lumina. Nu există altă soartă decât aceea constând în a trăi și a vă permite de a fi conform cu dorințele voastre în timp ce viața se desfășoară în voi, moment după moment să știți că sunteți înzestrați cu o libertate nelimitată. Puteți fi, face și deveni tot ce doriți.

M Dar în acest caz, anumite acte nu sunt în contradicție cu legea lui Dumnezeu despre care se vorbește în Biblie?

R Minunată entitate, Tatăl vostru mult iubit n-a creat nici o lege, afară de una, aceea de a vă cere să exprimați viața conform cu voința voastră suverană, căci numai prin exercitarea voinței veți putea dezvolta conștiința a toată viața - ceea ce Tatăl este. Dacă Tatăl ar fi fost o entitate creatoare de legi, ar fi negat libertatea voastră de exprimare și a sa prin care viața evoluează și se perpetuează. Ar fi o sursă limitată, având un sfârșit; ori Dumnezeu nu are sfârșit.

Legea Unicului pe care v-o învăț implică că Dumnezeu, sursa oricărei vieți, va permite tuturor să vă exprimați prin Ființa Sa, așa cum doriți, în virtutea libertății voastre; căci numai prin libertate veți putea ajunge să cunoașteți pe Tatăl și să vă uniți din nou cu El.

Si ziua în care v-ați întors la Tatăl și el va contempla reîntoarcerea la El însuși, va fi desigur o zi mare, căci veți deveni la fel cum și Tatăl este, adică dragoste nelimitată. Dumnezeu Tatăl este fără lege. Omul și nu Dumnezeu, a creat legea. Tatăl a dat omului liberul arbitru ca, în sfârșit, să poată crea cu gândul orice credință, orice adevăr, orice atitudine pertinentă unei mai bune înțelegeri a ansamblului vieții. Omul a folosit aceasta libertate pentru a crea legi pe care el le-a judecat necesare vieții sociale. Din nenorocire, majoritatea legilor au fost făcute fără milă, numai cu scopul de a intimida și de a reduce la sclavie lumea. Ele au fost stabilite cu intenție de a limita libertatea, nu de a o exalta. Dacă omul nu poate trăi fără lege, este pentru că el trăiește în teroarea lui însuși și deci se gândește că legile sunt indispensabile ca să-l guverneze. Singura rațiune că el a pierdut simțul naturii sale divine și a nemuririi sale.

M Dar în absența legilor, Ramtha, cum ar fi posibil să împiedicăm pe un oarecare să exprime răul în el - de a comite acte reprobabile?

R Permiteți-mi să vă spun acestea, maestre: în aranjamentul cosmic toate lucrurile sunt și nu există lucruri ca răul. Cu toate că s-a scris că omul este rău în sufletul său, aceasta nu este adevărat, el este divin în sufletul lui. Căci sufletul său și tot ceea ce este, sunt de la Dumnezeu; ele nu pot avea altă ordine.

Nimic nu este în afara judecății Tatălui, a Ființei. Absolut nimic ! Orice gând, orice act judecat ca nociv de către unii, ca nefast sau greșit, există în conștiința acestor persoane, așa încât gândul menționat face parte din Spiritul lui Dumnezeu. Si în măsura în care toate lucrurile fac parte din Dumnezeu, a spune despre un lucru că este rău, ar însemna de asemenea că Dumnezeu este rău, ceea ce cu siguranță nu este. Nici că Dumnezeu este bun, căci El nu poate fi bun decât în raport cu răul.

De fapt, Dumnezeu nu este nici bun, nici rău: El nu este mai degrabă răul decât binele. Si nici că nu este perfect. Tatăl este calitatea de a fi toată viața, momentul eternității care se scurge în bucurie, pentru bucuria de a cunoaște. Forța vieții nu are capacitatea de a denatura, de a ieși din starea de a fi, judecând o parte din ea ca bună sau ca rea, diabolică sau divină, perfectă sau imperfectă.

Stiți ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu ar spune cuiva: „Ceea ce faci e rău”? Conștiința entității care exprimă un lucru pe care are nevoie să-l exprime, va fi în întregime lipsită de viață. Si dacă un asemenea lucru s-ar putea petrece, atunci viața ar înceta să existe căci liberul arbitru, care face posibilă creația, ar înceta să existe. Dar Dumnezeu este integrat nelimitat, el este totalitatea neîmpărțită a Ființei. Dumnezeu nu se poate privi cu ochii limitării, ai restricției. dacă ar putea, voi n-ați fi în această lume, să exprimați facultatea de a vă judeca, sau de a judeca pe frații voștri.

Nu există nici bine, nici rău, maestre: nu există decât a fi, și în a fi toate lucrurile se măsoară numai .....împlinirii. Ceea ce ai făcut într-o zi, fie frumos, fie abject, l-ai făcut din nevoile cunoașterii.

Sufletul tău te îndeamnă să înveți prin această experiență și să progresezi în înțelepciune. Ceea ce nu este nici rău, nici pervers, ci este prețul ce trebuie plătit pentru a deveni Dumnezeu. **Omul este cel ce judecă omul, și nu Dumnezeu.** Omul în creativitatea sa a inventat balanța binelui și a răului, în fine, ca să retragă fraților săi libertatea de exprimare. Frica de pedeapsă, în caz de nerespectarea dogmelor religioase sau a legilor unei țări, este sabia care a reacționat și a constrâns națiunile timp de milenii. Si dacă ar putea exista ceea ce voi numiți un lucru „rău”, ar fi aceea constând în a ridica unei entități libertatea de a exprima pe Dumnezeu în el. Pe scurt, de câte ori cineva face așa ceva semenului lui, o face de asemenea și împotriva lui însuși și într-o formă mai puternică încă. **De câte ori impuneți cuiva o pedeapsă sau o limitare aceasta devine în propria dvs conștiință, și chiar în virtutea acestei legi vă veți limita și vă veți judeca.**

Omul nu este rău în sufletul său. Cu toate că trăiește sub auspiciul răului, după o înțelegere superioară, un astfel de rău nu există. Există numai teatrul vieții care acordă la fiecare dreptul să creeze cu gândul său și după alegearea sa. Aceasta este unica realitate care este. În această realitate Dumnezeu permite să fie creată iluzia răului prin superstiție, credințele dogmatice și atitudinile foarte limitate de închidere a omului în general. Tot mereu observând și tot judecând credința în rău, răul sfârșește prin a exista cu adevărat în realitatea cuiva - dar numai în realitatea acestei persoane. Singurele legi care au o existență, sunt acelea pe care le hotărâști și le faci efective în viața dvs. Dacă ați hotărât să credeți în bine și în rău, atunci această credință devine o realitate pentru dvs și nu ați greșit câtuși de puțin. Dar amintiți-vă că aceasta este doar realitatea dvs nu a mea și nici a altcuiva. Este a dvs conform unui gând, unei credințe, unei păreri.

Atâta timp cât veți păstra această părere, ea va avea cu siguranță o realitate. În ziua în care nu îi veți mai acorda (energie) crezare, ea va înceta de a mai fi o realitate. Lucrurile sunt deci foarte simple. Acum maestre, spuneți-mi, ce este pentru dvs răul. Cum înțelegeți răul ?

M Ei bine, așa spune că este opusul binelui. Dar pentru mine, răul, înainte de toate implică a face un neajuns cuiva.

R Adevărat? Si pentru ce aceasta ar fi rău ?

M Deoarece, și ca să dau un exemplu, dacă cineva ar vătăma pe fata mea, ar fi un rău. Să spunem că ar fi pentru ea riscul de a muri.

R Aceasta ar fi judecata dvs despre rău. Ce rău este în a muri?

M Vă gândiți că crima chiar nu este un rău ?

R Așa este. Nu cred că crima este un rău, pentru că eu nu mă limitez, crezând că orice ar fi poate lua sfârșit pentru mine, nimic nu este distrus vreodată. Absolut niciodată! Tatăl care este Ființa și viața odată pentru totdeauna, n-a creat nimic care să fie superior Lui și care ar putea contracara garanția vieții. Ceea ce Tatăl a creat, maestre, nimeni nu-l poate supune; acestea vor trăi etern. În consecință, copilul dvs nu va fi distrus, deoarece nimic nu poate distruge viața lui Dumnezeu.

M Deci, după dvs crima, ea însăși, nu este un rău, nici un prejudiciu ?

R Așa este. Nu cred că crima este un rău, pentru că eu nu mă limitez, crezând că orice ar fi poate lua sfârșit pentru mine, nimic nu este distrus vreodată. absolut niciodată ! Tatăl care este Ființa și viața odată pentru totdeauna, n-a creat nimic care sa fie superior Lui și care ar putea contracara garanția vieții. Ceea ce Tatăl a creat, maestre, nimeni nu-l poate supune; acestea vor trăi etern. În consecință, copilul dvs nu va fi distrus, deoarece nimic nu poate distruge viața lui Dumnezeu.

M Deci, după dvs crima, ea însăși, nu este un rău, nici un prejudiciu ?

R Așa este, maestre vă spun că viața este fără sfârșit. Da este încă și întotdeauna. Si din clipă în clipă, fiecare entitate se exprimă pe scena Vieții, fiecare are nenumărate ocazii să

se împlinescă în fericire. Dar felul în care el va decide să împlinescă fiecare clipă va depinde întotdeauna de voința sa și de dorințele sale și de tot ceea ce va simți că este bine pentru el. Aceasta este alegerea lui. Aceasta este adevărata forță care guvernează omul - gândurile și emoțiile care îl însuflețesc din străfunduri.

Conducerea și religiile voastre pot încerca să contrazică masele prin legi, reguli și regulamente, dar niciodată nu vor ajunge să conducă voința secretă a entității, pusă în acțiune de gând; numai entitatea o poate face. Si dacă voința incită o entitate să omoare pe cineva, real sau numai în suflet prin gândire (amândouă sunt egale, căci ceea ce este făcut în gând este ca și cum ar fi făcut concret - și nu există nici o singură entitate care să nu fi spintecat pe cineva în gând) această entitate deci are nevoie de a face o asemenea experiență. Aceasta are rațiunea de a exista. Si mi-ar place să înțelegeți că entitatea care ia parte la această exprimare a crimei nu este victima a celui din urmă. Căci poate s-a gândit la posibilitatea de a fi ars, sfârtecat sau brutalizat. Si pentru faptul că a avut în vedere asemenea lucruri de care se teme, l-a atras până aproape în pragul casei sale. De asemenea, și unul și celălalt, unul având nevoie să omoare și celălalt având nevoie să fie omorat - pentru faptul că era necesar să înțeleagă ce înseamnă să te lași omorât - se atrăgeau mutual, pentru nevoia experienței.

Un mare număr de oameni vor fi îngroziți de un asemenea act. Ei vor judeca și blestema criminalul. Dar eu iubesc entitatea care a omorât. Dar cum aș putea să mă împiedic? Ar fi în afara destinului, a Vieții, a minunilor lui Dumnezeu? Nu, deloc, maestre.

Victima va renaște, încă și încă, căci viața este perpetuă și continuă. Este singurul lucru perpetuu. Dacă aș detesta actul și aș judeca pe ucigaș, pe mine însumi m-as judeca și viața mea ar fi afectată de această judecată, pot să vă asigur. Căci Eu SUNT-ul ar fi luat parte din Sine și l-ar fi separat de ființa sa în consecință, mi-aș fi pierdut integritatea. Înțelegeți? Criminalul, încă dinainte și-a pronunțat propria lui sentință, căci va fi la discreția atitudinilor în fața actului său, va trebui să și le asume în împărția gândurilor sale și a emoțiilor sale în eternitatea clipelor ce vor urma.

Eu nu detest actul. Eu l-am supus rațiunii mele. Eu îl înțeleg. Eu nu mă opresc la el.

În inteligența numită Dumnezeu, nimic nu este rău. Totul este experiență procurând înțelepciune, iată răspunsul pe care vi-l dau. Și în ziua în care omul nu va mai fi condamnat de frații săi și când vor observa că el nu este rău în ființa sa, că este Dumnezeu în ființa sa, în care va înțelege ca este total iubit și susținut de forța vieții numită Dumnezeu, în ziua aceea se va stinge nevoia lui de a experimenta războiul sau violul sau crima, sau oricare situație de acest gen, în așa fel încât să poată să înțeleagă meritul sau, puterea de a fi și imortalitatea lui. Si când omul se va elibera de această conștiință limitată, cu legile și cu regulile ei, el va descoperi bucuria și pacea de a fi, grație cărora el se va putea iubi și pe el și întreaga umanitate și ce va permite ca toți să trăiască în libertate, fiecare după propriile lui destine, încărcate de sens. El va iubi așa cum iubește Dumnezeu. Atunci va fi cum Dumnezeu este; el va fi fundamentul care hrănește și care păzește toată viața. Amin.

M Două persoane au intrat recent în viața mea și aș dori să știu pe deoparte de ce, pe de altă parte dacă am mai fost reuniți și în alte vieți anterioare?

R Dacă sunt în viața dvs entitate, înseamnă că îi doriți și ei de asemenea. Poate exista un motiv mai important?

M Dar eu nu sunt sigură că vreau ca ele să fie în viața mea. Am presupus că prezența lor înseamnă poate o legătură karmică între noi și că trebuie să învățăm unii de la alții.

R Vedeți maestre, când legăturile nu sunt satisfăcătoare, ideea romantică ne face să presupunem că poate am fost deja împreună în viețile anterioare dându-le o latura fascinantă care le lipsea. Ceea ce se numește „legătură karmică” se justifică printr-o legătură excesiv de simplă: nevoia. Aveți nevoie să vă întâlniți cu o mulțime de lume de-a lungul vieților voastre,

interminabilele dvs vieti, apreciați toată această companie și îi doriți prezența. Dar dacă ar trebui să trăiți cu aceeași prieteni, viață după viața, după un anumit timp ați găsi aceasta monoton și plicticos. Dacă astăzi îi regăsiți, singura lecție ce vă rămâne de conchis poate, este că noua întâlnire nu are alt sens decât acela de a învăța să vă despărțiți de ei.

M Bine, cred că înțeleg ce vreți să spuneți. Dar aș dori să vă pun o a doua întrebare despre karmă. Mi s-a spus că evenimente ca crime, furturi sau accidente pot fi atribuite karmei, că ele ar restabili un echilibru cu evenimente dintr-o viață trecută. Mi-ar place să îmi spuneti ce părere aveți despre karmă.

R Ceea ce numiți voi „karmă”, nu este legea lui Dumnezeu, ci a celor care cred în ea. Din nenorocire, ca aceștia din urmă sunt legiuni, care luptă cu ardoare să atingă o cunoaștere iluzorie cu numele perfecțiune. Ei cred că trebuie să se reîncarneze și să plătească în viața viitoare pentru acțiunile și această viață. Ei atribuie evenimentele vieții lor oricare ar fi ele, karmei ! Ce nefericită explicație a vieții, maestre, viața merită cu mult mai mult.

Legile karmice la drept vorbind sunt o realitate, dar numai pentru cei care cred. Singurele legi existente sunt acelea cărora fiecare le permite acțiunea în imperiul lor. Adevăratul legislator este entitatea suverană. Fiecare entitate este dotată cu un EU, care acceptă adevărurile, și pentru acest eu viața va fi ceea ce el va numi adevăr, după legile pe care le va stabili. De asemenea, este și prin credința unei înțelegeri greșite din care mulți oameni au stabilit de la ei putere legi de echilibrare și idealul numit perfecțiune.

Dacă veți decide să credeți în karmă, veți fi cu siguranță la discreția propriei dvs creații, deoarece ați dat autoritate acestei credințe. În acest caz, karma se va produce (va fi eficientă) în viața dvs. În acest caz puteți fi sigură că veți renaște aici mereu și mereu în așa fel încât veți anula sau veți exalta efectele actelor voastre dintr-o viață anterioară.

Eu nu recunosc nici karma, nici perfecțiunea, care în ochii mei reprezintă limitarea și nu transcederea limitării. Cei care luptă pentru perfecțiune printre restricțiile karmei, nu vor realiza niciodată pentru ceea ce luptă. O karmă fiind realizată, apare o alta: niciodată nu vor atinge ființa, starea lui Dumnezeu, căci vor fi continuu în situația de ascultare și nu de încasator. Perfecțiunea nu există; nu este decât ființa, iar ființa voastră se schimbă, evoluează în fiecare moment, atât de mult încât este imposibil să se stabilească la starea de perfecțiune.

Eu nu recunosc decât ființa, în întregime exceptată de legi și de idealuri, căci legile și idealurile împiedică devenirea Sinelui, Dumnezeu. În optica ființei, nu este nimic de făcut în viață decât ceea ce vrei să faci. Dacă hotărăști să accepți învățăturile karmei, karma va fi creată prin această alegere pentru nevoile experienței dvs. Dar înțelegeți că veți crea în același timp și iluziile puterii limitate și a plății. Astfel va fi cazul dvs și veți fi prizonierul propriului gând limitat.

Sunteți liberă. Sunteți liberă de a crea într-o clipă adevărul, realitatea, iluzia alegerii dvs. În orice clipă de asemenea puteți reveni asupra deciziei precedente deoarece sunteți dotați cu putere nelimitată.

Karma nu are existență, numai nevoia are. Ori nevoia este extrem de inconștientă, ea poate dispărea chiar în momentul în care ați resimțit-o.

Crimele, accidentele și furtunile nu pot fi considerate ca pedepse, ca plată în schimbul actelor comise în trecut. Sunt creația voastră, rezultatul gândurilor și experiențelor ce le-ați avut în vedere. Nici ele nu sunt stări sau circumstanțe menite să dureze o veșnicie. după o înțelegere lărgită nu pot fi considerate drept fenomene înspăimântătoare. Dintr-un punct de vedere retrospectiv, ele sunt de fapt excelenți (profesori) instructori.

Să presupunem că asistați la masacrul a 10.000 de inocenți. Atunci va veți spune: „Ce nenorocire! Si gândiți-vă că îngerii din cer nu plâng în fața unei asemenea atrocități. Ei continuă să cânte gloria lui Dumnezeu!”. Ah, da bine, ei nu plâng ! Motivul este că ei nu sunt supuși unei credințe limitate care să-i facă să se gândească că viața ar putea vreodată să

sfârșească. Ei știu că cei care sunt omorâți, sunt imediat ridicați la cer, cum spuneți dvs în vederea (unui nou) întreprinderi, unei noi ucenicii superioare de a face alte experiențe - și pentru ceea ce eu numesc, pentru alte aventuri. Si cu toate că sunt înmormântați și plânși, cele 10.000 de corpuri, Dumnezeu El nu plânge. Din acest motiv ziua de mâine vă este asigurată.

Cine după părerea dvs a creat destinul? Multă lume crede într-un suveran care manipulează pe toată lumea și ar fi cauza tuturor lucrurilor, descărcându-se astfel de responsabilitatea propriilor vietii. Dar eu vă spun că dvs singură sunteți stăpânul destinului dvs. sunteți creatorul tuturor momentelor vieții dvs, prin gândurile și emoțiile întreținute. Nu este decât un singur lucru pe care trebuie să îl învățați, să știți că această clipă, acest prezent durează cu siguranță pentru totdeauna acestui prezent fiecare clipă este în întregime nouă. În întregime nouă maestre. Nu este prizonierul de ieri; el este prezentul pe care l-ați creat așa fel încât să puteți da realitate viitorului dvs. În consecință, sunteți liberă de a face ceea ce doriți să faceți în această clipă. Tatăl v-a acordat libertatea și puterea de a crea din nou fiecare clipă. Aceasta este dragostea Lui pentru dvs.

Nimeni nu este condus de trecutul său. Orice ați putut face fie că a trecut doar o clipă sau o mie, n-aveți nici o datorie de plătit. În clipa comiterii actului dvs ați dobândit o oarecare înțelegere și astfel ați putut descoperi că era bun și plin de sens pentru a-l întreprinde.

Trecutul nu este decât o clipă prezentă a cărei experiență am făcut-o și care nu mai este. Ați învățat de la el tot ceea ce trebuia învățat - această cunoaștere este singura incidență cu prezentul dvs. Prin această cunoaștere, dvs ați obținut înțelepciunea de a crea acest moment - acum – pentru cele mai bune din aptitudinile dvs.

Trecutul nu mai este terminat, el nu mai este. Trecutul nu trăiește în dvs. în acest prezent decât sub formă de înțelepciune. Prin el ați câștigat în înțelepciune. De asemenea, în acest prezent - acum sunteți mai mare ca oricând. În el cunoașterea este superioară prezentului de ieri. Sunteți în acest moment suma totală a cunoștințelor dvs. în fiecare moment din exprimările dvs creați ceva nou - o nouă aventură în emoție - în așa fel încât să mai creșteți în înțelepciune.

Singurul lucru care există, este prezentul. Ceea ce contează este prezentul. Dvs sunteți produsul prezentului. Viața întreagă se trăiește în prezent. Viitorul este creat în prezent. A trăi cu adevărat această clipă, a fi în această clipă asta înseamnă a trăi în marginea legilor și a regulilor. În ființă, contează să trăiești în prezent, și nu în trecut sau în viitor, căci în prezent trăiește Dumnezeu care este ființa.

Când descoperim că prezentul este tot ceea ce este, hotărâm să ducem o viață de așa fel încât în orice clipă să trăim aventura dictată de sentimente, să facem experiențele inedite care vor rezulta într-o înțelepciune crescută.

Daca ați revenit pe acest plan, nu este pentru a vă achita de datorii, de care nici măcar nu vă amintiți, nici pentru a împlini lucruri socotite a le împlini, dar pentru care nimeni nu vă poate spune despre ce este vorba. Si totusi, vi se spune: „Incercați să atingeți perfecțiunea!”. Cum ați putea atinge ceva, orice ar fi, în mijlocul confuziei? **Ați venit în această lume numai în virtutea unei alegeri, grație unui corp pe care l-ați ales. Cu ajutorul unui ovul și al unui spermatozoid, corpul dvs s-a creat în așa fel încât să vă puteți exprima din nou pe acest plan de iluzii creatoare. N-ați revenit în această lume pentru a lichida o karma, ci mai degraba pentru a împlini niște emoții.**

Sunteți în această lume pentru a învăța că oriunde ați fi, vă găsiți numai pentru că ați dorit, că aceasta a fost voința dvs. Sunteți aici pentru a spicui înțelepciune și a o pune la treabă pe scena Vieții. Sunteți aici pentru această viață - și pentru tot atâtea câte doriți - în fine de a juca serios această iluzie și de a face experiența de toate lucrurile de care are

nevoie sufletul dvs pentru a se împlini în înțelepciune. Ziua în care veți cunoaște întreaga bogăție și subtilitățile emoției, nu veți mai avea nevoie și nici poftă de a vă reîntoarce aici; dar numai dvs singură veți decide de moment.

Maestre, sunteți în această lume pentru a deveni Dumnezeu. Ori pentru a deveni Dumnezeu este necesar să dezrădăcinezi în tine toate legile, toate credințele dogmatice, toate practicile rituale și să fii nelimitat în gândire. Dacă doriți să posedați libertatea de exprimare nelimitată, un corp nemuritor, pace și bucurie, înțelegeți că viața dvs este absolut fără granițe. Înțelegând, ea va deveni, căci tot ceea ce vă doriți să deveniți devenind într-adevăr în ființa dvs pe care o recunoașteți ca adevăr, va deveni efectiv. Astfel este singura lege ce trebuie acceptată în împărăția dvs.

Întelegeți că n-aveți vreo datorie, în virtutea vreunui act sau gând, că ar fi vorba de viața aceasta sau de una anterioară, în măsura în care v-ați iertat pentru acest act sau gând. **Iertarea de Sine este actul care șterge din inima dvs orice urmă de culpabilitate sau de condamnare; culpabilitatea sau condamnarea împiedicându-vă de a exprima din plin Dumnezeul ce sunteți. Acordându-vă iertarea, recunoașteți că această viață și toate cele ce vor mai veni fac parte din prezent, care este viitorul de tot ceea ce este.**

Întelegeți că veți trăi pe vecie, că niciodată n-ați fost pe punctul de a greși și că unica vină a fost de a crede că ați făcut rău.

Lubiți-vă maestre. Si ascultați ce vă spune sufletul, ceea ce are nevoie să afle, să resimtă, dăruiește-i din toata inima, până când vă veți sătura. **Plictiseala este semnalul prin care sufletul vă informează că o experiență v-a învățat tot ceea ce se putea învăța de la ea și că timpul a venit să mergeți spre o nouă aventură.** Ascultându-vă sentimentele, veți câștiga libertatea de a deveni instantaneu ceea ce ați decis să deveniți. Si aflați că nu aveți de dat socoteală nici unei legi, nici unui învățământ, nici unei entități. Prezentul cu sentimentele pe care vi le acordă, este tot ceea ce contează.

Fiți fără lege. A fi fără lege nu este sinonim cu imprudența sau nepăsarea, aceasta înseamnă să deznotați frânghia din jurul gâtului și dați-vă voie să respirați. Depărtându-vă de lege, de dogme și de credințe limitate vă dați voie de a fi ca Dumnezeu; liber și nelimitat. Atunci puteți fi puterea ce susține, creați și regenerați la fel de bine dvs înșivă cât și viața. Atunci prezența în această lume nu mai are ca mobil dorința de a corecta comportamentul în ceea ce privește o persoană sau alta, ci singura dorință de a trăi. Este o aventură ce se desfășoară din moment în moment.

Trăiți și fiți fericiți. Aceasta este tot ceea ce Tatăl a cerut de la voi vreodată.

CAPITOLUL 13

OBIECTIVUL UNEI VIETI , SINGURUL LUCRU, PE CARE DUMNEZEU ÎL DORESTE DE LA VOI ESTE SA CUNOASTETI SI SA DEVENITI BUCURIA, CACI NUMAI PRIN BUCURIE VETI AJUNGE SA-L CUNOASTETI PE TATĂL SI SA FITI CA EL

Pentru ce motiv sunteți pe acest plan ?

Unii dintre voi au fost educați în ideea că trebuie să fii așa sau altfel, să ai cutare profesie sau alta; familia și societatea au vegheat scrupulos să fie așa. Iată că e destul de sinistru! Apoi sunt acei care își imaginează că au venit în această lume să devină mari învățători, salvatori, vindecători ai umanității. Iată ceva foarte nobil! Si sunt mulți alții care urmează unul după celălalt pe o cărare cu grijă, trasată, strâmtă și definită, socotită că duce la Dumnezeu. Iată ceea ce este foarte plicticos.

Nimeni nu vine aici cu un obiectiv. Tatăl n-a dat directivă nici dvs, nici altcuiva în ceea ce privește desfășurarea vieții dvs. El așteaptă doar să vă bucurați - orice ar însemna asta pentru dvs. Unica dorință pe care o nutrește pentru dvs constituie finalitatea dvs căci cu

cât bucuria și fericirea sunt mai mari în prețioasa și divină dvs ființă, cu atât veți fi mai conformi cu imaginea lui Dumnezeu sau în armonie cu toată viața.

Să fiți fericit sau bucuros, aceasta este unica dorință a Tatălui pentru dvs.

Fericirea și bucuria sunt desigur cele mai frumoase calități emoționale care există. Sunt împlinirile supreme. Fiecare este destinat să înțeleagă și să devină bucuria, este unicul obiectiv pe care Dumnezeu îl nutrește pentru om, pe orice plan trăiește, orice nivel de cunoaștere ar fi atins. Cel care s-a întors la starea de bucurie și fericire, s-a întors la starea lui Dumnezeu; căci Tatăl este bucurie, El este bucurie în orice moment.

Tatal v-a acordat puterea să creați exact ceea ce voi doriți să fie de-a lungul cercetării bucuriei voastre. Si niciodată nu vă judecă actele, nici prin ce vă realizați bucuriile. Niciodată! Astfel este dragostea Tatălui pentru fiul său. Forța vitală pentru forța de viață. El dorește să faceți toate aceste lucruri care procură bucuria și fericirea; căci numai în acest fel veți ajunge să-l cunoașteți pe Tatăl și să fiți așa cum este El.

Ce este bucuria? Bucuria este libertatea infinită în mișcare. Bucuria este libertatea de exprimare scutită de orice judecată. Ea este libertatea de a fi fără frică sau culpabilitate. Bucuria este prezentă când vă creați viața după propriile voastre criterii. Ea este mișcarea sublimă care vă autorizați să fiți. Iată ce este bucuria.

Și de ce bucuria este starea Ființei Supreme. Prin faptul că ea vă face să vă mișcați cu Dumnezeu; și mișcându-vă cu Dumnezeu nu veți cunoaște nici gelozia, nici mânia, nici amărăciunea, nici războiul. În bucurie nu se urăște, nu se asediază, nici nu se rănește cineva. Fiind fericit și bucuros, veți iubi pe Dumnezeu și îl veți vedea peste tot. În starea de bucurie sunteți în pace cu anturajul dvs; nu veți simți în dvs nici remușcare, nici insecuritate, nici frică, nici lipsă. În starea de bucurie sunteți într-o mulțime completă, astfel încât viața și creativitatea curg asemenea unui fluviu puternic în interiorul dvs. Fiind bucurie, veți fi inspirați, veți atinge înălțimile măreției și profunzimile sensibilității.

În starea de bucurie, viața are focul și intensitatea răsăritului, atunci cerul se îmbracă cu cel mai minunat roz, ca norii se înroșesc și păsărelele încep să cânte. În bucurie corpul se oprește să îmbătrânească și deveniți nemuritori; viața nu mai este o corvoadă ci o minunată aventură. Când bucuria este prezentă, deveniți una cu împărăția voastră. În starea de bucurie, veți descoperi utopia.

Cum găsiți bucuria? Fiecare clipă a vieții poate acorda libertatea de a o exprima, este suficient să aveți dorința. Trebuie să știți că nimic nu merită să părăsiți fericirea și bucuria și pe Dumnezeu. Absolut nimic. În fine, se impune a se iubi total, integral căci astfel îl iubim pe Dumnezeu.

Nici o iubire (dragoste) nu valorează cât iubirea de Sine. Niciuna! Căci iubindu-se pe Sine însuși se naște libertatea. Si grație libertății se naște bucuria. Si când bucuria este prezentă, noi putem să-L deosebim pe Dumnezeu, să-l cunoaștem și să-l îmbrățișăm. Dragostea cea mai mare, cea mai puternică, cea mai încărcată de sens este dragostea de Sine, pură și inocentă, adică dragostea pentru minunata creatură din interiorul zidurilor de carne, care se mișcă și consideră, care crează, permite de a fi și este. Când veți iubi cine sunteți, nu contează ceea ce este, veți putea cunoaște această minunată esență pe care o iubesc, care se ascunde în spatele fiecărui obraz și în toate lucrurile. Atunci veți putea iubi așa cum iubește Dumnezeu. A iubi este ușor. A ierta este ușor. A-l distinge pe Dumnezeu în toată viață este ușor.

Când veți iubi cine sunteți, nimic nu este de netrecut, nimic nu este de neajuns. când vă veți iubi cu adevărat, nu veți mai trăi decât prin lumina răsului vostru și nu veți mai parcurge decât o singură cărare - aceea care are ca nume bucuria. Fiind îndrăgostit de dvs înșivă, această lumină, această bucurie, această stare de fericire și de bucurie se propagă umanității întregi. Si când dragostea este abundentă în minunata voastră ființă, atunci lumea

devine foarte frumoasă, în ciuda tuturor contradicțiilor, viața prinde sens și devine plină de bucurie și bucuria dvs exuberantă exaltă și slăvește orice viață și declară intactă ființa dvs.

Obiectivul suprem al vieții este iubirea și împlinirea de sine. Si nu poate fi realizat decât luând parte la viață, decât ajungând pe cel care dă bucuria - oricine ar fi! Căci cine va spune, „tu ai greșit” sau „nu este ceea ce îți trebuie” cu siguranță nu Dumnezeu, deoarece El este în același timp direcția pe care ați luat-o și produsul experienței voastre. În rest, nu este niciodată indicat să întrebi pe cineva părerea despre acest subiect; căci cum va cunoaște bucuria, cel a cărui viață este copleșită de aceleași limitări ca cele ale dvs ?

Tatăl vă oferă cu zel bucuria. Intotdeauna vă așteaptă să vă deschideți ca să-L primiți. Este ceea ce se înțelege prin acest sfat: „cereți și vi se va da”. Este extrem de ușor de a avea bucuria în orice moment. Este suficient să o cereți și să știți că o meritați.

Bucuria naște bucurie. Într-adevăr, dacă acceptați bucuria pe care Dumnezeu v-o dă, cea de mâine va fi mai mare, receptivitatea dvs la bucurie se intensifică. De asemenea, dragostea de sine este necesară. Căci iubindu-vă, fixați tonalitatea momentelor în fața dvs. Trăind numai pentru iubire și bucurie - întrebându-vă ceea ce poate face bucuria dvs și acționând apoi conform intuiției dvs - veselia vi se imprimă în suflet, ceea ce vă asigură viitoare clipe de fericire și bucurie.

Cu cât veți cunoaște mai multe clipe de fericire și bucurie, de iubire pentru dvs, cu atât mai bine veți putea încarna forța de viață a lui Dumnezeu. Dacă veți trăi având ca singur obiectiv fericirea, în orice întreprindere, veți trăi conform mărețului dvs destin. Veți putea face minuni! Veți fi remarcabila reflexie a dragostei de Sine și deci de Dumnezeu. Veți cunoaște și înțelege admirabila frumusețe și minunata enigmă ce sunteți. Si vedeți, în ultima competență ați văzut fața lui Dumnezeu deoarece ați descoperit că fața Sa este de asemenea și a dvs. Atunci puteți merge spre o eternitate de viață cu o înțelegere nouă și mai mare. Pe vremea mea, Atlanții ne spuneau: „fără suflet” și știți atunci care era preocuparea noastră? Nu de a găsi un „țel” de viață, doream să avem un suflet, acela care ne era refuzat. Am fost un barbar, un nenorocit care uram oamenii. Dar în ziua în care am descoperit bucuria și am înțeles că o meritam, am devenit conștient de mine, de esența care păstrează, care hrănește și este toată viața.

Ceea ce vă duce la Tatăl este ceea ce declarați a fi bucuria voastră. Este unica cale ce duce la Tatăl. Ea vă va readuce la Dumnezeu.

M Este adevărat că am decis să reiau un trup ?

R Cine altul ar fi putut-o face ?

M Si puteți să-mi spuneți de ce am ales această epocă și acest loc ?

R Pentru a cunoaște viața în această epocă și în acest loc.

M Si este un motiv deosebit pentru reîntoarcerea mea aici? Este ceva ce trebuie să împlinesc?

R „Motivul deosebit” al reîntoarcerii dvs aici, maestre, este privilegiul ce vi se acordă pentru a face o nouă experiență de viață.

M În consecință, poate fi indiferent ce?

R Da, nu este ceva specific. Ați revenit pentru a cunoaște viața. Dvs v-ați ales. Si de ce nu v-ați fi ales? Ați ales această epocă. Si de ce nu? Trăim timpuri minunate. Viața este în înflorirea ei și a dvs; sunteți în înflorire.

Viața este puțin apreciată în aceste zile - este neglijată, toată lumea caută de toate, în afară de viață. Dar principala rațiune de a fi în această lume este de a trăi! Împlinirea cea mai măreață în această viață, maestre, constă în a trăi de la un capăt la celalalt. Nu este adevărat? Ce ar fi cel mai glorios rege fără viață ? Fără viață n-ar putea fi rege. Si a fi rege nu a fost obiectivul său. El se gândea pur și simplu că ar fi o experiență teribil de amuzantă. În orice caz, ce constă înainte de toate în viața sa, să fie prezervată suficient timp în așa fel ca

să poată să devină! Totală dvs înflorire nu putea fi trăită decât prin existență, poate nu adevărul vroiați să-l auziți. Dar pot să vă asigur, maestre, că în ziua în care veți vedea moartea apropiindu-se, veți aprecia răspunsul meu.

Toată lumea se gândește că este nevoie de un pretext pentru existență. „Maestre, mi se spune, care este destinul meu în lumea asta, rațiunea vieții mele prezente? Știu că există una”. Eu răspund: „ati venit aici pentru a trăi!”, ceea ce îi face pe oameni perplexi și triști. Ei ar prefera să mă audă vorbind despre un plan foarte elaborat, care să le permită să se ridice deasupra unui munte înalt, îmbrăcați cu aur, cu păsări cântând în jurul lor și astfel să fie salvatorii omenirii.

Dacă sunteți aici, maestre, este pentru a trăi. Ceea ce veți face, va fi ca o prelungire a frumuseții voastre și în orice caz o contribuție a dezvoltării vieții în general. Înțelegând că a trăi este ceea ce contează înainte de toate că acesta este modul în care vă veți câștiga „punctele” ca să spunem așa, ați găsit locul suficient de plăcut pentru a reveni , atunci veți înțelege tot restul.

Toata lumea vine în această existență pentru a trăi și a se exprima. Este prioritatea Tatălui în voi. Dar nu sunt obligații specifice, afară de aceea de a fi în măsura posibilului în fiecare clipă a vieții. Aceasta este „creația”. Si voi nu veți scapa, pentru că Dumnezeu din voi vă împinge.

A trăi, acesta este unicul destin aici. În fiecare clipă a vieții voastre se cuvine **să faceți ceea ce sinele creator, sufletul vostru, vă încântă să faceți**. De aici, totul este posibil. Vă veți putea crea împărății de nedescris și vieți nemaipomenite. Vă veți putea împlini. Veți putea deveni orice ați dori să deveniți, este suficient să acordați explicit această libertate. Si odată ce ați descoperit că sunteți demn de a face pe deplin experiența, puteți proiecta părerile dvs în toate împlinirile care vă plac și în momentul când acestea vă plac.

Știți pentru ce anumite entități foarte luminate și înțelepte din acest plan trăiesc în modul celor extrem de săraci? Pentru că trăiesc doar în moment și nu fac decât strictul necesar, pentru a trăi și a se duce la cea mai apropiată locuință. Ei au o mulțime de locuințe, au văzut o mulțime de lucruri, au întâlnit o mulțime de entități. Ei au foarte mare cunoaștere și înțelegere a spiritului omenesc. Si cunosc starea de mare iluminare - și de mare fericire - căci și ei au acordat libertatea de a pleca și veni după dorința lor. Atunci îmi veți spune: „Dar maestre, ei nu au nici un obiectiv?” Obiectivul lor este de a trăi momente și să se amuze în noi aventuri, de atâtea ori de câte ori le vine pofta.

Această viață, maestre, n-a fost creată să fie o închisoare. Ea fost concepută ca o scenă de teatru, unde vă puteți exprima creativitatea din plin, în mijlocul sfidărilor, făcând să alterneze aventuri, dar întotdeauna în sensul bucuriei procurate.

M Dar, Ramtha, din copilarie am sentimentul de a nu dori să stau aici, că locuința mea nu este în acest loc și există altul.

R Desigur. Viața continuă fără întrerupere și asta pe planuri diferite și în nenumărate locuri. Aceasta este adevărat. Dar este tot atât de adevărat că dacă realmente n-ai fi vrut să revii aici, nu ai fi revenit. Forța de viață în ființa dvs s-a încarnat aici pentru a face experiența acestei existențe și să învețe să-și câștige fericirea prin experiența acestei existențe și să învețe să-și câștige fericirea prin experiența acestei existențe și să învețe să-și câștige fericirea prin ea. Vă gândiți că sunteți o entitate „superioară”, venită în această lume numai pentru a constata că este o locuință fără valoare? Sigur nu, căci entitățile „superioare” găsesc fericirea peste tot.

În timpul perioadelor grele, noi ne consolăm cu ideea existenței altor locuri ca să putem lua viața într-un mod mai suportabil. La sfârșit, observăm totuși că viața poate fi agreabilă sau dezagreabilă, veselă sau tristă, entuziasmantă sau plicticoasă oriunde -

calitatea vieții noastre depinde de alegerea făcută. Prin atitudinile și judecățile noastre se determină experiențele noastre.

Terra este un loc minunat de locuit. Tatăl prosperă ca de altfel peste tot în alte locuri (deoarece El este toate locurile)! Ziua în care veți înțelege, maestre, veți stăpâni înțelepciunea. Acceptați această viață după posibilitățile dvs, faceți-o remarcabilă prin mai multe calități decât faptul de a ști existența altor locuri de viață - faceți experiența tuturor fazelor și iubiți-le. În acest caz veți fi împlinit această viață. Si deci nu veți mai avea nici un motiv să reveniți aici, nici o altă experiență pentru care ar trebui să reveniți.

Cei veniți aici cu o linie de viață de mică amploare, socialmente convenabil, dacă nu și-o măresc vor cunoaște frica și regretul în momentul morții. Ei vor spune: „Ar fi trebuit să fac aceea sau cealaltă, n-ar fi trebuit să iubesc cutare bărbat sau cutare femeie, ci pe un altul sau o alta”. Aceste lipsuri îi vor face să revină aici până în ziua în care le va împlini în întregime clipa prezentă.

M Dacă am revenit este din pricina unei astfel de lipse neîmplinite? Ori nu știu motivul ?

R Maestre, aceasta e viața! Dacă ceea ce spun este prea simplu de înțeles, caută de inventează un alt motiv de a trăi și aplică-l din toată inima. Numai că ce vei face în ziua în care îl vei epuiza? Vei căuta un altul și așa mai departe ?

M Nu este nici un motiv particular pentru reîntoarcerea mea în această lume, un lucru pe care aș risca să nu-l fi împlinit?

R Minunate maestre, înțelepciunea este fructul emoțiilor tale. Emoțiile sunt cele ce fac diferențele între entitățile ce se încarnează pe acest plan. Nu veți mai cunoaște experiențele deja înțelese, căci nu veți mai avea dorință. În schimb veți fi atrasă de cele care au rămas ca să le înțelegeți; ele vă vor tenta, vă vor entuziasma, vă vor intriga, vă vor lasa perplexă. Si aceste aventuri sunt promisiunea împlinirii și a înțelepciunii. Dacă vă veți încuviința să fiți, să ascultați înclinațiile puternice a ființei dvs Eu-l să crească în înțelepciune și să cunoscă perpetua bucurie.

Acum, maestre, permiteți-mi să vă învăț aceasta, care vă va ajuta în perplexitatea dvs: dacă aveți neapărată nevoie de un motiv de a exista, care va fi ce! Ce va acompania din eternitate în eternitate, să știți că este „iubirea de Sine”. Această iubire va dura întotdeauna. Iubirea de Sine va supraviețui mereu, atunci când dorința de una sau alta, odată împlinită, va fi înlocuită cu alta. Faceți în așa fel ca să dezvoltați înțelepciunea în voi și dragostea profundă pentru voi, altfel spus faceți aceste lucruri prin care să creșteți în proprii voștri ochi - ochi extrem de perspicaci. Dvs, maestre, sunteți obiectivul vieții voastre. Cel care trece pragul său nu-și mai spune: „trebuie să fac aceasta sau aceea” sau „destinul este acela sau acesta”, ci se implica în treaba ființării, trăind clar clipa, acela cunoaște o mare fericire și o mare libertate, ele se lasă în voia vieții și o trăiește așa cum ea trebuie cu adevărat trăită.

Obiectivul vieții dvs este de a fi !

CAPITOLUL 14

DIVINITATEA VOASTRĂ UITATA. CEL CE S-AUDE REPETEND CA NU ESTE DIVIN SFÂRSESTE PRIN A LUA ASEMENEA AFIRMATIE DREPT ADEVĂR SOLID, CĂCI OMUL TIMID în CAUTAREA ADEVARULUI, ARE O NEVOIE DISPERATA DE A FI ACCEPTAT, AȘA ÎNCÂT PLEACA URECHEA LA INDIFERENT CE ZVON IRATIONAL

Cândva, omul își cunoștea moștenirea și neamul. Cândva, omul cunoștea pe Dumnezeu, nu ca esență distinctă de a lui, ci ca ființa sublimă și eternă; în ochii săi era ființa forța sa de viață. Cândva omul știa aceasta. El construia gigantice piramide, în scopul ca de-a lungul timpurilor ele să mărturisească omenirii de „focul interior” de Dumnezeu în om. Cu

toate avatarurile de milenii scurse, aceste piramide rămân în picioare ca simbol al măreției și a divinității omului.

La începuturile omului pe acest plan, atunci când își mai amintea încă, că era Dumnezeu, el trăia în același înveliș de mii de ani. Puterea dând corpului imortalitate este gândul nelimitat; or acest gând el îl exprima impecabil în ființa sa.

Omul, Dumnezeu-Omul uita ce era Dumnezeu pe parcursul experienței de viață pe acest plan. Din ce motiv? Pentru că a început să iubească acest teren de joc de materie, atât de mult încât experimentele au luat-o înaintea ființei. Și în eforturile pe care le-a făcut ca să-și exprime creativitatea sa și păstrarea vehicolului ce-i permitea să creeze, omul, minunata creatură dotată cu un spirit nelimitat, începu să cunoască gânduri limitate de supraviețuire, gelozie, posesiune.

Ființa-spiritul și sufletul omului durează veșnic! Nici o lege nu va putea vreodată să schimbe acest fapt. Dimpotrivă, învelișul pe care Dumnezeu l-a creat, făcut din plămadă de lut, el este foarte vulnerabil, foarte sensibil gândurilor celui ce îl ocupă. Gândurile pe care entitatea acceptă să le resimtă se manifestă invariabil în corpul sau.

Atunci când Dumnezeu-omul a început să adopte atitudini dictate de supraviețuire, puterea gândului său a scăzut - ea nu a mai reușit să păstreze în corp forța eternă a vieții. În așa fel încât corpul a început să slăbească. Și cu aceste slăbiciuni omul a pierdut din facultatea sa de a raționa. Si pierzând din puterea cerebrală, frica îl cuprinse. Si când frica a născut atitudini de frică în conștiința sa, efectele acestei frici au stricat învelișul. Omul a început să sufere de indispoziții și boli. Si el a cunoscut moartea.

Dumnezeii au cunoscut limitările materiei din cauza dorinței lor de a experimenta creativitatea în corpurile pe care și le-au conceput. Si prin atitudinile lor de limitare s-au închis fără să-și dea seama în experiența corporală. În cele din urmă, când Dumnezeii au cunoscut moartea corpului pentru prima dată, au intrat în ceea ce se cheamă un vid. Acest vid era un loc, o dimensiune intermediară în care ei nu mai aveau conștiința „Dumnezeului omniștient”. Ei nu se mai puteau întoarce în planul gândirii nelimitate din pricina comportamentului alterat.

Cum experimentarea în materie li s-a părut absolut extraordinară și cum doreau să continue progresiunea în ea, Dumnezeii erau foarte nerăbdători să revină pe pământ. Ei au revenit, de data aceasta luând în stăpânire alte învelișuri - cele rezultate din sămânța descendenților lor - pentru ca să redreseze gândurile limitate ale vieților lor precedente. Dar iată, în timp ce făceau experiența noilor aspecte din acest plan, conștiința lor se altera și mai mult, continuând de a se infunda în limitare. Astfel s-au produs reîncarnările pe planul demonstrațiilor.

Dumnezeii (creatori) au revenit aici ca oameni, încă și încă, pentru a-și urmări aventurile lor. Ei și-au pierdut simțul ascendenței lor, al divinității lor, ei nu mai concepeau să trăiască decât pe acest plan. Ei nu mai înțelegeau pe Dumnezeu ca „totalitate”, ca fiind toată gândirea. Ei au uitat că ar fi putut, dacă ar fi avut dorința, să se reîntoarcă în planul gândirii pure, a ființelor nelimitate - planul conștiinței pe care s-au exprimat la începuturile lor. Rațiunea lor le spunea că nu mai puteau experimenta decât sfere limitate, gânduri limitate. În felul acesta noi planuri de conștiință au aparut, „cerurile limitate”, sferele limitate cum se numeau. Acolo, la moartea învelișurilor, entitățile (care au uitat existența planului în același timp cel mai sublim și cel mai simplu cu putință), cunoșteau viața și în funcțiune după totalul atitudinilor lor.

Atunci când Dumnezeii, ca oameni, au uitat divinitatea și imortalitatea lor, uitând că posedau **atotputernicia, atotștiința, atotprezența** cele 3 atribute fundamentale esențiale ale Supremului Absolut, au început să devină vulnerabili la egourile anturajului lor. N-au întârziat să pară entități care căutau să se ridice deasupra altora, zicând că numai ei, prin puterile lor supranaturale și știința lor infinită puteau să-l înțeleagă pe Dumnezeu. Si cum omului îi era

frică, acești clarvăzători, acești profeți grijulii de a-și mări autoritatea, au prezis timpuri de pericol și ruină. Si dacă-i ascultai mai distrat, aruncau blesteme și amenințări, amenințând toată lumea cu afurisenia. Astfel s-au născut religiile care separă ceva mai mult omul de simțul frumuseții interioare și de eterna sa divinitate. Si preoții au fost foarte abili, căci ei n-au recurs la arme. Ei s-au mulțumit să perpetueze învățătura după care Dumnezeu se găsește în afara posibilității de a fi abordat de om; după care, omul ar poseda o inteligență și o putere limitată.

Ori sufletul păstrează amintirea lucrurilor. El își aminteste experiența fiecărei vieți; în așa fel încât dacă repeți cuiva un lucru precis, oricât ar fi de mincinos, acesta va deveni pentru el un adevăr solid. Căci omul care caută cu timiditate adevărul, are nevoie disperată de a fi acceptat, așa încât va apleca urechea la orice zvon irațional. Așa încât dacă spui cuiva fără încetare că Dumnezeu este în afara lui, că este mizerabil și rău, va veni ziua când aceste declarații devin convingeri în sufletul său, și îi va fi greu să revină asupra lor. Si cu adevărat aceasta s-a produs timp de mii de ani pe acest plan. Entitățile naive, mergând din viață în viața, erau fără încetare victimele acestor prelegeri. În cele din urmă, după ce li s-a repetat de nenumarate ori că erau perversi, că Dumnezeu nu era de fel în ei, condiționarea lor a fost așa puternică, încât au ajuns la convingerea absolută că nu sunt divini și că unicul mod de a-l cunoaște pe Dumnezeu, de a se întoarce la El, era cea propusă de profeții, preoții și organismele religioase.

Când omul a încetat să accepte cunoașterea sa ca adevărată și esențială, el a renunțat la suveranitatea și puterea sa; el a devenit om de turmă - ceea ce a permis autorităților religioase și guvernamentale să-l guverneze colectiv.

În timpul când omul a acceptat să creadă ca era un mizerabil păcătos și că Tatăl nu este în ei, s-a separat în întregime de Dumnezeu. Această credință îl va face să-și reia corpul fără încetare. Căci atâta timp cât el va continua să întrețină gândul după care el nu este divin și va gândi că Tatăl nu este în el, va fi sortit să renască aici. El va renaște aici, atâta timp cât nu va fi conștient de divinitatea lui și nu s-a reintegrat în Ființa Supremă.

Incarnarea n-a fost concepută ca o capcană, nici pentru a dura o veșnicie. Ea a fost concepută ca joc, ca aventură, astfel că Dumnezeu-omul să-și poată exercita facultățile creatoare și să exploreze Viața. Din nefericire, voi v-ați lăsat închiși atât de adânc în materie încât ați devenit oamenii insecurității, oamenii fricii, oamenii vulnerabilității, oamenii sortiți morții. Atât de bine că ați învățat moartea și ați uitat Viața. Ați învățat suferința și uitat bucuria. Ați învățat omul și ați uitat Dumnezeu - sublima inteligență ce permite să creați iluziile pe care le doriți.

Ați cunoscut multe vieți pe acest plan. Unii dintre voi ați cunoscut până la 30.000; alții doar câteva. Si chiar dacă viețile voastre pe acest plan n-au fost decât niște vise, jocuri, ori aventuri iluzorii, ele totuși au alterat conștiința voastră. Familia, societatea, instanțele religioase și guvernamentale v-au amintit cât sunteți de nevoiași și că Dumnezeu este de neajuns, timp atât de îndelungat, încât declarațiile lor au sfârșit prin a constitui un adevăr permanent în spiritul vostru.

În acele zile, marea majoritate a oamenilor nu știau că erau dotați cu puterea de a înțelege și de a fi orice lucru de așa maniera încât au permis instructorilor, religiilor să le conducă viața și să interpreteze pentru ei adevărul. Ei au permis altora să complice și să întunece adevărul curat care le-a fost predat de secole să știe: **Tatăl Si împărăția CERURILOR SUNT în EI**. Poate fi adevăr mai frumos ? Cei care nu știu încă se gândesc că trebuie să treacă prin dogme și mecanisme, dacă putem spune, ca rituri, rugăciuni, cântece, posturi și meditații pentru a intra în contact cu Dumnezeu și a atinge iluminarea. Astfel, cu aceste practici vom convinge întotdeauna mai mult sufletul că noi suntem obiectul căutării

noastre - că suntem departe de dragostea lui Dumnezeu și de înțelegerea pe care căutam să o obținem deoarece suntem obligați să ne chinuim ca să o obținem.

Acestea fiind spuse, religiile nu sunt de vină. Cei care le-au stabilit și propagat sunt frații voștri mult iubiți, care încercând să-și înțeleagă divinitatea, valoarea și puterea lor, au supus pe frații lor; dar supunându-i, ei înșiși s-au redus la o stare de sclavie. Actele lor, atât de păgubitoare cât pot fi, au ca fundament adevărul lor, pe care trebuie să-l trăiască și înțelege. Iubesc pe toată lumea, chiar pe preoți și ghicitori, deoarece și ei de asemenea sunt Dumnezeu.

A practica ritualuri și a adera la dogme nu este un lucru fals (cu toate că se simte că nu este o treabă total adevărată, căci **vocea interioară - Dumnezeu- spune că suntem deja ceea ce ne chinuim să ajungem**).

Eu am revenit în această lume pentru a vă învăța o cale mai bună. Am revenit să vă spun că sunteți deja Dumnezeu. Și de asemenea, că n-ați fost niciodată pe punctul de a greși, ca nu v-ați înșelat niciodată, că nu sunteți creaturi nenorocite și demne de milă. Am venit să vă spun că nu sunteți niște păcătoși și că diavolul, această nemaipomenită invenție, nu există. În ziua în care veți înțelege aceste lucruri, veți putea să vă întrebuițați timpul ca să deveniți fericiți, să fiți fericiți ca Tatăl vostru. Tatăl nu este o ființă mânioasă, gânditoare și pioasă. El este esența bucuriei pline și infinite.

Eu va spun că Dumnezeu este în voi. El a fost tot timpul vieților voastre. Voi sunteți chiar de pe acum Dumnezeu, căci Dumnezeu este inteligență creatoare, care rezidă profund în ființa voastră - esența care v-a iubit până și în experiența limitării.

Limitarea este o aventură, o experiență dar marea majoritate a entităților de pe acest plan, din nenorocire, încă o cunosc. Voi ați uitat că există un mod de viață mai bun! Dacă ați fi știut că este posibil să depășiți starea corporală și toate universurile și toate planurile, voi n-ați mai fi ales limitarea. Dacă ați fi știut că v-ați autorizat să primiți și să îmbrățișați toate gândurile, ați fi avut bucuria și pacea, mai mult decât în cele mai minunate visuri.

Gândul este ultimul creator. Orice gând vă autorizați să-l resimțiți, devine o realitate în viața voastră. Orice gând îmbrățișat, care trece de spectrul limitării, se manifestă ca o lărgire în viața voastră. Este de ajuns deci ca să mergi de la omul limitat la Dumnezeu nelimitat, de a va deschide spiritul și să acceptați gânduri din ce în ce mai nelimitate.

Tot astfel cum ați devenit entități demne de milă în interiorul vostru prin cunoaștere tot astfel puteți redeveni Dumnezeu, veți redeveni în totalitate. Ca să ne întoarcem la al 7-lea nivel de cunoaștere, acela al Gândirii pure, adică ființa ultimă, unde sunteți puterea ultimă a toate lucrurile, nu este nevoie decât de a ști că Tatăl trăiește în voi. Sufletul vostru în profunzimea lui își amintește că este divin. Această cunoaștere așteaptă să fie recunoscută, de a deveni realitate prin experiență. O dată ce ați recunoscut a fi Dumnezeu, aceasta experiență crează experiențele care vă fac să înțelegeți, veridicitatea cunoașterii în sufletul vostru; nimeni nu vă poate da această cunoaștere! Voi singuri o puteți obține și aceasta prin mijlocirea gândurilor voastre și emoțiilor voastre.

Când veți cunoaște că Dumnezeu și voi sunteți unul, atitudinile de separare vor cădea și veți redeveni una cu Dumnezeu. Când veți înțelege că inteligența Tatălui este numai gând, fundamentul tuturor lucrurilor care sunt și care voi vă permiteți de a fi tot gândul, atunci veți fi tot ceea ce Dumnezeu este. Atunci vă veți regăsi libertatea, măreția și slava. Atunci nu va mai fi nevoie să reveniți în acest cer, viață după viață, vă veți putea duce în alte ceruri unde vă vor aștepta aventuri mai mărețe.

Da, nu este nimic ce trebuie împlinit pe acest plan decât de a fi - a fi ceea ce sunteți și ce sunteți; astfel cunoașterea unității voastre cu Dumnezeu se realizează, căci Dumnezeu

este Ființa; El este ființa a toată viața. În ființă - oricare ar fi exprimarea - sunteți total ceea ce Tatăl este. Si aceasta este realizabil într-o clipă, într-o clipă !

Dumnezeu este această clipă. Infinitul este acest moment. A fi Dumnezeu pentru totdeauna, este a trăi total clipa, care este eternă, căci astfel trăiește Dumnezeu. A fi și atât. Atunci sunteți una cu Tatăl, cu Ființa, cu viața și corpul vostru își ridică vibrațiile în sfârșit pentru a deveni viața fără sfârșit. Atunci nu veți mai muri, veți fi atins al 7-lea plan, care este finalizarea tuturor lucrurilor, adica Gândul. Acesta este un adevăr.

Omul începe să se desprindă de limitare, căci numeroși sunt cei din planul vostru care-și pun întrebarea existenței lor, întrebându-se de ce sunt sclavii guvernelor ipocrite, a unei societăți ipocrite. Ei încep să se iubească suficient și să iubească și pe frații lor suficient pentru a reuși să străpungă conștiința limitată și să se ridice deasupra ei. Ei se trezesc, încep să cunoască esența din ei și din ceilalți - despre această esență care este dragoste și înțelepciune. Ei observă că profețiile, legendele și fricile care au dominat umanitatea timp de secole au fost fără consecințe, căci ei au supraviețuit. Ei se întrebau cine sunt ei și de ce trebuie să se teamă de Dumnezeu și în același timp să-l iubească.

Conștiința se schimbă pe acest plan. Vălul inteligenței îngustându-se, care a făcut omul o creatura bestială în generație, începe să se ridice. Timpul a venit ca noua conștiință să răsară; la drept vorbind nu este chiar nouă. Veți cunoaște adevărul profund în voi și aceasta cunoaștere vă va permite să vedeți pe deasupra credințelor și dogmelor ofilite - în eternul cer al Gândirii. Și în timp ce frânghia din jurul gâtului se va dezoda și când bucuria vă va curge în suflet, veți deveni încet-încet acel splendid Dumnezeu care sunteți, iar vârsta actuală , aceea a Cărnii, se sfârșește.

O nouă era este deja la orizont, care va avea ca nume Era Iluminării, de Spirit pur, era lui Dumnezeu. Este Era în timpul căreia omul va cunoaște că toți sunt egali și că împărăția cerurilor a fost întotdeauna în el. Era Iluminării va vedea omul reîntorcându-se la gândirea nelimitată, la sublima împărăție a iubirii, a bucuriei și a libertății. Cei care se vor încarna în noua Împărăție, nu vor mai fi nici stăpânii războaielor, nici tirani în mijlocul oamenilor, ci crainici ai păcii. Ei se vor ridica deasupra limitării și a stagnării pentru a spune: „Eu sunt Dumnezeu și vă iubesc pe toți cei care îi văd căci eu sunt tot ceea ce văd și iubesc ceea ce sunt”. Cei care vor ajunge la această înțelegere, vor ridica fiecare conștiință în general, grație luminii lor solitare. Si unul câte unul vă veți întoarce la starea nelimitată, îmbogății cu perlele înțelepciunii în eternitatea dinaintea voastră.

Viețile voastre pe acest plan au fost o mare iluzie. Ele au fost un vis imens. Dar voi veți ieși din acest vis, înțelegându-l pe Dumnezeu, fiecare din voi. Va veni ziua în care, ridicând ochii veți observa un cer plin de nori și din mijlocul acestora va țâșni strălucitoare lumini, și voi vă veți spune că stelele, ele înșile, au venit să se ascundă în nori. Si ceea ce veți vedea, umanitatea toată va vedea. Acest spectacol va contribui la trezirea voastră. Si veți înțelege atunci că învățăturile mele sunt cu siguranță mari adevăruri, minunate realități.

M Mi-ar plăcea să știu cum ne-am separat noi de Dumnezeu și de elementele ce făceau unitatea noastră la început .

R La început, când fiecare din voi știați că sunteți una cu Tatăl, Eul vostru - identitatea voastră - era Dumnezeu sub o formă ciudată, unică și viața consta în a trăi emoția provocată de fiecare gând - dat fiind că Dumnezeu este toată gândirea. Eul vostru era intact, nealterat, căci voi nu cultivați încă aceste atitudini în voi care limitau acceptarea gândului sau pe Dumnezeu în ființa voastră. Voi trăiați în eternul prezent al ființei și erați nelimitați în receptivitatea Tatălui.

Voi toți erați comparabili cu niște mici copii, căci nu era în voi nici o atitudine care ar fi putut strica puritatea ființei voastre sau să vă limiteze exprimarea. Voi nu

cunoasteți frica. Voi nu judecați. Voi nu știți ceea ce era gelozia. Voi nu cunoșteți moartea. Voi erați comparabili cu copii mici fără experiență despre toate acestea.

În același timp, ca Dumnezeu, voi aveați puternicul impuls creator, ce vă permitea să vă exprimați emoțiile în forme. Și această putere a fost dată fiecăruia în mod egal. Nimeni nu posedă mai mult sau mai puțin decât vecinul sau. Când ați început să creați, spiritul de competiție s-a născut în voi. Atunci ați simțit nevoia să acaparați gândul creator al vecinului spre a-l dezvolta mai bine ca el. De ce credeți că există atatea specii de flori pe planul vostru? S-ar fi putut imagina doar o specie de trandafir ar fi fost de ajuns? Ori există, câte specii? Și câte specii diferite de fluturi?

Pentru ce motiv Dumnezeii s-au pus în competiție unii cu alții ? Pentru că unii s-au gândit că, creativitatea lor nu era atât de „perfectă” ca cea a vecinului. Și au început să-și simtă inferioritatea în ei. Și ca să compenseze acest sentiment, au încercat să-l depășească pe vecin. Și cu cât gândul era mai implicat în procesul de competiție, cu atât se îndepărtau de la concepția propriei lor perfecțiuni, ei s-au separat de Dumnezeu, egalitatea tuturor lucrurilor.

Sentimentul separării este ceea ce se numește „imperfecțiune”; ea se naște în momentul în care începem să vedem anumite lucruri ca „superioare” altora. În realitate, nimic nu este superior, nici inferior, la orice ar fi: toate lucrurile sunt în egalitate, în a fi. De asemenea, ele sunt într-o stare de perfecțiune sau, pentru a folosi un termen mai apropiat, într-o stare de a fi. Nu este decât atitudinea, gândirea greșită că un lucru iese din perfecțiunea de a fi.

Dar separarea cea mai notabilă s-a produs când voi ați luat în posesiune învelișul pe care l-ați creat. Până atunci, cu toate că ați început să vă desprindeți de totalitate, de ceea ce este, voi ați rămas încă conștienți de divinitatea voastră și de imortalitatea voastră. Dar, odată în trup, când ați început să faceți experiența realităților materiei celulare, v-ați lăsat prinși în cursa mecanismelor - foamei, frigului, de exemplu; voi v-ați lăsat prinși în lupta pentru prezervarea a ceea ce ați devenit. Acest miraj al ființei nemuritoare și infinite cu materia celulară a alterat foarte mult egoul original, prin faptul că el era axat pe supraviețuirea învelișului. Aceasta era epoca în care s-a născut ceea ce se cheamă „pomul cunoașterii”, ego-ul alterat. Și a fost experiența emoțiilor precum frica, competiția și gelozia înregistrate de sufletul vostru și programate în celulele voastre, care a mărit mai mult alterarea egoului vostru, altfel spus, cunoașterea de voi înșivă.

M Nu înțeleg de ce Dumnezeii care își cunoșteau nemurirea, au sfârșit prin a crede în moartea lor. Cum de ideea morții a încolțit în spiritul lor?

R Văzând creațiile lor, astfel au cunoscut și acceptat procesul de schimbare ce se cheama „moarte”. Căci vedeti voi, multe lucruri create au fost concepute pentru a servi drept hrană. Este ceea ce se cuprinde în termenul global de „lanțul hranei”. Flora a devenit hrană pentru animale, create de o echipă de Dumnezeu. Și când animalele au mâncat plantele, echipa de Dumnezeu care au creat plantele, au observat cu oroare că creațiile lor erau micșorate de o altă energie. Și ierbivorele constituiau și ele, la rândul lor, hrană pentru animale. Și așa mai departe. Aceasta a fost una din modalitățile de competiție la care au recurs Dumnezeii. Era foarte umilitor pentru un zeu să constate că, creația sa era mâncată și asimilată de creația altui zeu.

Moartea, maestre, a fost de asemenea cunoscută prin învelișul omenesc. În vederea perfecționării creațiunii cu numele de om, Dumnezeii, am spus noi, au luat-o în posesiune. Primele prototipuri nu erau deosebit de agile - animalele n-au întârziat să și le facă hrană pe care le găseau foarte gustoase! Văzând toate acestea, Dumnezeii au luat la cunoștință de ceea ce se cheama „moarte”. Au conceput ideea de a îmbunătăți învelișul, de așa manieră încât el a fost mai puțin vulnerabil animalelor carnivore.

În ceea ce privește idila omului cu un Dumnezeu exterior lui, ea a început în timpurile în care Dumnezeii s-au îndrăgostit de acest plan, când ei au dorit să cunoască lucrurile pe care le-au creat și să interacționeze cu ele; Dumnezeii au fost plante, animale, insecte, etc. Ei au fost toate aceste lucruri. Ceea ce doreau de aici înainte, era să posede o formă, prin care să poată domina toate creațiile lor. A fost ultima lor pasiune și creație.

Când Dumnezeii au luat formă de bărbat și de femeie, grija lor principală a fost să depășească în inteligență animalele creației lor. Dar, făcând aceasta, au cunoscut un mod de viață alterat. Căci, ironia era că, atunci când reușeau să scape animalelor care îi vânau, erau incapabili să scape atitudinilor lor de supraviețuire. Deci, ele au fost cele care au mâncat trupul lor căci cum se spune, **devenim ceea ce ne sperie**.

Din toate creațiile Dumnezeilor nici una n-a fost mai devastatoare decât frica. La umbra sa, într-adevăr expresia vieții era considerabil redusă.

Când Dumnezeii ca oameni au cunoscut moartea, ei nu au mai avut decât o singură dorință: să poată reface experiența paradisiului materiei și să creeze mai mult în această împărăție - așa încât au revenit pe acest plan de viață cu o mare nerăbdare, încă o dată și încă o dată, ca astfel să îmbunătățească cel „puțin” ceea ce au perceput în ființa lor și să exprime „mai mult” grație puterii lor creatoare. Din dorința de îmbunătățire și atitudinea care decurge ca Dumnezeii, s-a închis în lumea materiei, atât de bine încât au sfârșit prin a uita total de divinitatea și imortalitatea lor. De altel, de când cu elaborarea creației, și-au pierdut încetul cu încetul simțul unității cu toată viața - altfel spus - înainte chiar de a se îndrăgosti de acest plan - prin faptul spiritului lor competitiv și de apariția judecății, a conștiinței de „mai mult” și de „mai mare”.

Permiteți-mi să vă spun următoarele, maestre: Unitatea voastră nu este departe de voi decât de o clipă, de o respirație. Când în profunzimea ființei dvs doriți să nu mai fiți separați de orice ar fi, aceasta devine o realitate. Nu sunteți separați de totalitatea Gândirii decât prin atitudinile de gândire, de limitare, decât prin identitatea voastră alterată. Când veți goni gândurile judecării, veți regăsi totalitatea gândirii și nu veți mai cunoaște despărțirea. Atunci veți fi o lumină pentru alte entități în căutarea unei puneri de acord cu Tatăl.

M Eu știu că noi suntem în realitate perfecți, că suntem Dumnezeii și că vom trăi veșnic. Dar această cunoaștere nu pare să micșoreze sentimentul pe care îl am uneori, de a trebui să fiu atentă și să mă protejez. Cum pot să rezolv această iluzie a mea - acest sentiment că trebuie să fiu atentă, care aparent mă împiedică de a exprima liber ceea ce sunt în realitate.

R Animalele sunt dotate cu un minunat instrument de autoconservare; instinctul de supraviețuire care a fost programat în celulele lor, în sfârșit ca să poată trăi, cunoaște și evolua. Cât despre om și el este de asemenea dotat cu instinctul primordial de supraviețuire. Este înscris în genele lui și transmis din generație în generație. El este întipărit în celulele lui, așa fel încât să-i asigure protecția. Omul este într-adevăr gol la nașterea lui. Nu posedă nici colți, nici coarne. El nu este nici foarte agil, nici extrem de suplu. Auzul său nu este extraordinar de fin și vederea lui nu îi este pătrunzătoare. Omul este o realitate extrem de rafinată, remarcabil independent, cu instinctul de conservare care se manifestă cel mai bine prin prudență și izolare. El este dotat cu aceste calități. Dacă n-ar fi fost el, n-ar fi putut supraviețui și deveni minunata mulțime creatoare, capabilă de a gândi și evolua, care este în realitate.

Atunci când ați ales de a vă lua libertatea de spirit, în fine, de a face experiența în materia compactă, dvs v-ați găsit îndeaproape amestecată cu schema instinctelor corporale ceea ce era necesar pentru exprimarea pe acest plan. În consecință, este obligatoriu fricos, nedecis, precaut, el are obligatoriu spiritul de turmă; acesta este un mare adevăr.

Prudența nu este zadarnică, trebuie să fii prudent pentru a trăi ca om. Nu este ceva ce trebuie să-ți ierți, dar ceva ce trebuie să accepți ca necesar la apărarea învelișului. Dar

mergeți mai departe în această cunoaștere. Acum că ați înțeles că corpul v-a protejat, că el a permis inimei dar minunatei scânteii care sunteți, să evoluati în această lume, este timpul de a transcede carnea și să ajungeți la aspectele nemuritoare ale ființei dvs: spiritul și sufletul. Este timpul acum ca, spiritul să pună stăpânire pe trup pentru a-l proteja și aceasta grație inteligenței nelimitate.

Ceea ce s-ar cuveni acum este de a deveni Dumnezeu care ești permanent, infailibil, suveran - EU SUNT. Dar trebuie să treceți peste iluzia care vă spune că nu sunteți apt. Si cum o veți trece? Pur și simplu eliminând-o din spiritul dvs. Ceea ce gândești și simți, devine realitate - chiar dacă nu este în această dimensiune. Când îmbrățișezi gândul după care dvs sunteți Dumnezeu, principiul EU SUNT deveniți imediat.

Iubiți ceea ce sunteți, maestre. iubiți ! Aflați că veți fi pentru totdeauna, că sunteți Dumnezeu. Aflați-o! Simțiți-o ! Imbrățișați acest gând. De fiecare dată când instinctul care vă protejează în decursul timpurilor vine să vă sfideze, recunoașteți-vă imortalitatea și nelimitarea. Sufletul vostru va transmite acest gând celulelor corpului dvs și acestea vor exulta (triumfa); și corpul dvs se va conforma cu bucurie gândurilor nelimitate ale marelui Dumnezeu ce îl ocupă.

Mai înainte el se arată indecis și prudent, de acum înainte el va ști că Dumnezeu nelimitat, rezidă în celulele sale, atât de bine încât vibrațiile sale se vor intensifica și se va uni din nou cu Dumnezeu EU SUNT.

A fi mai mult decât „dvs” maestre, înseamnă a străbate frontierele incertitudinii voastre. Și când dvs care ați beneficiat de protecția învelișului vostru, **cereți să dominați tot ceea ce cunoașteți**, corpul va fi încântat de a vă asculta.

Iubiți-vă maestre, în întregime. iubiți Viața - toată viața! Făcând-o, veți recâștiga unitatea, pot să vă asigur, și aceasta grație unei atitudini și într- o clipă. Nu este nevoie decât de un lucru - a cunoaște.

CAPITOLUL 15

REINCARNAREA. ATI REVENIT ÎN ACEASTA LUME PENTRU A FACE EXPERIENȚA LUI DUMNEZEU, PRINCIPIUL EU SUNT. ACEST PRINCIPIU SE APLICA LA ORICE ATITUDINE, EMOTIE SAU ILUZIE CREATA ÎN ÎMPĂRĂȚIA GÂNDULUI AVÂND CA NUME DUMNEZEU

M Nu am venit cu intenția de a va pune o întrebare specifică căci mă gândeam că răspunsurile pe care le veți da vor fi valabile pentru fiecare din noi.

R Este adevărat. Si ele așa au fost.

M Totusi, v-aș pune două întrebări de ordin general. Ne-ați spus că la plecarea noastră de aici ne vom îndrepta invariabil spre timpuri mai bune.

R Este exact. Părăsind această existență, veți avansa spre un frumos moment de a fi, căci în fiecare clipa viață dvs va deveni mai frumoasă.

M Puteți să ne vorbiți puțin de mecanismele reîncarnării? Intr-adevăr, mă întreb de ce revenim aici după ce am cunoscut o lume mai bună. Este pentru a învăța ceva?

R Mai întâi, ce vă face să credeți că această lume nu vă va oferi o viață mai bună în viitor?

M Aparent este o luptă pentru a trăi; în plus multă tristețe și suferință cărora trebuie să le dai de capăt. Aceasta este o evidență, încât greu se poate închipui o ameliorare notabilă în viitorul apropiat.

R Ultima suferință, maestre a fost foametea. Toată lumea suferea de foame. Miza a fost atunci de a munci din greu și a câștiga un ban, o rupie sau o drahmă care îți permitea să-ți cumperi o pâine, puțină brânză și un vin mediocru. Acum, priviți, ce se petrece; fiecare se

zbate ca să piardă câteva kilograme, toată lumea are ce să mănânce, mulți sunt grăsuți. Peste toate acestea vine cineva și spune: „dar, iată, nu este prea convenabil!” așa încât oamenii se privează de hrană...Viața nu este ca o aventură?

M Foarte bine, dar nu sunt sigură că vă pot urmări. Imi pare că spuneți că această viață ar fi circulară. Acest cerc n-are sfârșit?

R **Viața** nu procedează ca un cerc, nici nu se repetă; ea se schimbă mereu și în același timp evoluează spre neschimbare, ea înțelege toate lucrurile și crează clipe în virtutea existenței sale; se creează pe moment conform atitudinii fiecăruia. Sunt atitudini împotriva vieții care fac să pară circulare schimbările sale.

Reîncarnarea este cu siguranță un adevăr. A se reîncarna înseamnă pur și simplu a-și depune corpul - acesta moare din pricina atitudinii împotriva lui - și ași lua un altul în aceasta lume sau orice altă lume în plan material.

De ce unii revin aici? Pentru că vor. Vă gândiți - a fi făcută pentru a reveni aici ? Că cineva v-ar fi respins din planul în care erați, oricare ar fi planul și v-a constrâns să renașteți pentru singurul scop de a lupta și deveni complet dependentă de egourile din jurul dvs ?

Dacă sunteți aici nu este în virtutea unui decret, maestre, căci nimeni n-a putut să vă constrângă. Dvs ați decis să reveniți în această lume. Dvs ați dorit să vă exprimați pe acest plan din nou. **Dacă vreți să găsiți un responsabil pentru necazurile dvs, atunci întoarceți-vă către dvs înșivă. Purtați întreaga responsabilitate pentru frumusețea dvs, de ființa dvs, de viața dvs, că aceasta ar fi dureroasă sau minunată. Ar fi timpul să înțelegeți !**

Nimeni n-a fost forțat vreodată de a se reîncarna pe acest plan. Din pricină ca omul trăiește aici din vremurile când credea că nu mai sunt alte planuri de existență. De îndată ce și-a pierdut corpul și se simte despărțit de legăturile emotive și de jucăriile sale, se grăbește să revină, căci el nu vede alt cer; și cum el nu vede, efectiv nici nu este.

Singurul motiv al prezenței dvs aici este voința dvs; **sunteți aici din cauza unei nevoi pe care o aveți**. Si acest motiv poate fi sentiment să-l exprimați pe acest plan de iluzii - și aceasta până la saturație. În ziua în care v-ați plictisit și vă este de ajuns, vă veți îndrepta spre o altă emoție. Este simplu! Utopia poate ea atinge necazul și suferința situațiilor infernale? Sigur. Este suficient să ne schimbăm atitudinea.

Ați revenit pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a înțelege Sinele, de a face experiența principiului EU SUNT. Acest principiu se aplică la tot ce omul este - orice atitudine, orice emoție, la orice rol, la orice situație iluzorie creată în împărățiile Gândirii numite Dumnezeu.

Știți pentru care motiv identitatea dvs este cea care este la ora actuală? Pentru că în trecut v-ați asumat un mare număr de alte roluri, acum faceți încă o experiență. Pentru ce nu v-ați născut într-o familie de sărăntoci și mai degrabă într-o familie înstărită? Pentru că ați fost copilul murind de foame și ați dorit să fiți în bogăție. Si ați devenit. Si de ce nu sunteți brutar? Pentru motivul simplu, maestre, că ați fost. În prezent sunteți entitatea care cumpără pâine pentru a hrăni familia sa.

Ceea ce este minunat în această împărăție este că este continuă și schimbătoare și că vă este cu putință să jucați rolul ales de dvs. Si în timp ce evoluați pe scena vieții, întâlniți situații care vă permit să vă jucați iluziile și care sunt cea mai bună ucenicie. Pe această scenă sunteți liberă să deveniți rege ori cerșetor, iubitor ori iubit, sclav sau om liber - orice iluzie care procură sufletului înțelegerea de care are nevoie pentru a se realiza.

Sunt multe experiențe ce vă rămân de făcut, maestre, căci sunt situații pe care încă nu le-ați cunoscut și diverse tipuri de entități ce n-ați fost încă. Există în această lume entități trăind într-o sublimă seninătate și ale căror nevoi sunt foarte simple. Si dacă au nevoie de

ceva, fac să se manifeste obiectul nevoilor și dorințelor lor. Ei cunoașteau fericirea și bucuria, maestre - atitudini de spirit și aventuri spirituale pe care dvs încă nu le-ați ales.

Vă rămâne de trăit pentru multe motive. Dar știți care este cea mai frumoasă dintre ele? Să trăiți pentru viața însăși. Atunci maestre, redeveniți Dumnezeu, în totalitate.

V-ați intimidat și ați acceptat un rol de susținător, care cere muncă și competiție, un rol care implică un ideal, suferință, nevroză. L-ați acceptat ca parte a dvs așa încât a devenit realitate. În același timp, vă puteți da seama că nu reprezintă decât o mică parte din alegerile posibile, este suficient să vă autorizați să distingeți celelalte părți.

Viața aici, abstracție făcând de evenimentele care au marcat povestea dvs, este cu adevărat superbă. Din nenorocire, locuitorii orașelor, care trăiesc în mijlocul stagnării și greutății conștiinței sociale, își închipuie că acest loc este nenorocit și demn de milă. Este suficient să găsiți curajul în voi de a vă depărta de idealurile și intimidările exercitate de către conștiințele înconjuratoare, să mergeți în regiuni încă sălbatice și să trăiți în unitate cu Dumnezeu în voi pentru a observa că viața este o splendoare; că ea este continuă, nelimitată și frumoasă.

Dacă ați revenit pe pământ, maestre, este pentru a trăi. Numai că n-ați rupt cătușele care vă înlănțuie în acest plan, astfel încât nu puteți cunoaște maiestatea lui Dumnezeu și a Vieții. Nu vi s-a întâmplat încă să mergeți pe un ghețar sau pe o cornișă stâncoasă; nu v-ați uitat pe geam iarna să observați priguria de zăpadă strălucitoare. Nici n-ați stat în profunzimile unei grote, nici n-ați mers în deșert și să observați șarpele în căutarea hranei. Și n-ați dormit singur într-o mare piramidă, nici explorat locuri pe care nimeni încă nu le-a vizitat. Există o mulțime de asemenea locuri. N-ați navigat pe imensul ocean și să observați săriturile peștilor enormi, n-ați urmărit cerbul în pădure toamna.

Dvs n-ați făcut mare lucru care să vă poată înflăcăra și entuziasma. Nici una din aceste experiențe nu conține ceva ce s-ar sinchisi de diplomele dvs, de statutul dvs social sau de vârsta trăsorii dvs.

Este vorba aici de fațete de viață despre care vă rămâne să faceți experiența. Experiența lor vă va aduce sfârșitul nevrozelor, temerilor, tracasărilor și întrebărilor dvs. Si uneori vi se va părea că explodați de bucurie, dar dacă ar fi fost cineva, v-ați fi intimidat. Aceasta este natura dvs. Nu este nimic de reproșat în asta. Doar că nu vă dați voie să trăiți toate opțiunile oferite în această lume; v-ați impus cu duritate să atingeți un ideal iluzoriu, complet străin bucuriei și libertății de a trăi.

Dacă nu vreți să reveniți aici, nu reveniți. Nu este o oligafie, eu însumi n-am revenit niciodată. M-am înălțat odată cu vântul, luând cu mine tot ceea ce eram. Făcând-o, am devenit o entitate liberă. O entitate pe de-a-ntregul liberă! Motivul este că am depășit toate lucrurile ce se împlinesc aici, în această viață. **Eu m-am iertat și am îmbrățișat această viață, apoi m-am ocupat de această treabă ce consta în a deveni Dumnezeu.** Ori dacă un bărbat neștiutor și nevoiaș ca mine a reușit, maestre, și dvs sunteți cu siguranță aptă.

Mijlocul de a sfârși cu reîntoarcerile aici este de a vă trăi viața, de a o iubi și de a deveni parte a lucrurilor foarte simple. Astfel vă veți debarasa de idealurile intimidante care limitează și reduc libertatea de viață. Veți trăi în libertatea voastră iubindu-vă și nemaicomparându-vă cu altcineva.

Când veți înceta să mai trăiți după imaginile societății și în schimb trăiți după propriul ideal, propriul adevăr, de felul chiar în care acest ideal și adevăr se prezintă în dvs înșivă; dacă vă iubiți ființa eternă, veți fi una cu vegetația și peștii și de asemenea cu toată viața. Atunci veți putea spune: „Această experiență s-a terminat pentru mine. Am iubit ansamblul de viață de aici, deci eu sunt gata pentru o nouă aventură: sunt gata pentru o împărăție îndepărtată și o nouă inteligență și un fel de a fi în întregime diferit. Atunci veți părăsi acest plan cu slavă - așa ca mine odinioară.

Eu sunt îndrăgostit de acest plan. Parcurg deseori văile sale. Suflu în arborii săi și iau parte la râsul copiilor. Eu cunosc bine viața aici, că am profitat de toate valorile ei. Dar mai presus de orice, cunosc suferințele locuitorilor ei, frații mei mult iubiți. Cunosc de asemenea soluțiile, cu toate că nu vor folosi prea mult dacă nu vor fi aplicate.

Dacă vă exprimați aici, ca și restul locuitorilor acestui plan, este că ați vrut. Aceasta este reîncarnarea.

M Vă mulțumesc. Acum trebuie să mă gândesc la ce ați spus.

R Da, faceți-o, căci, făcând-o, poate vă veți hotărâ să arătați mai multă bunătate ființei dvs și-i veți lăsa mai multă libertate ca să respire mai bine.

M Mă gândeam dacă puteți să ne povestiți puțin ce faceți când nu sunteți comprimat într-un înveliș.

R Sunt ocupat cu dvs să mă exprim; ceea ce ne deosebește este că exprimarea dvs este limitată și a mea nu. În exprimarea mea ating hotarele timpului etern, căci eu nu-mi închipui un sfârșit al ființei mele, un astfel de sfârșit neexistând. Și într-adevăr merg ca vântul, căci asta a fost ultima mea dorință.

Sunt fericit. Si vă observ viața voastră, femeia cu a sa, bărbatul într-a lui. Descopăr iluziile voastre în această lume și râd, în timp ce ele sunt grave în ochii voștri și vă umple de spaimă. Râd pentru că știu că pentru ca să le anulați ar fi suficient să vă măriți perspectiva - căci sunt multe alte lucruri de descoperit.

Sunt fericit, maestre și mulțumit de a fi ceea ce sunt. Si când nu sunt în identitatea pe care o iau aici, sunt Cel Care Este, fundamentul a toate lucrurile. Căci al 7-lea nivel constă în totalitatea gândirii - el este Marele Neant care menține pe orbită planetele, care asigură coeziunea celulelor voastre, care cuprinde toate lucrurile, și aceasta până la hotarele eternității întregi. La drept vorbind pentru o entitate de la al 7-lea nivel, nu mai există nivel; nu mai este decât a fi. Ea a devenit sensibilă la totalitatea lucrurilor, la cunoaștere, la gând.

Vedeți ce vrea să însemne a fi Gândul, până unde un gând poate călători? Puteți depune un gând pe suprafața Soarelui? Sau poate pe fața neluminată a Lunii? Sau pe o mică ori mare stea de pe cerul vostru? Puteți adresa un gând unei entități de pe un plan diferit de al vostru? Da, o puteți face în mai puțin de o secundă. Această capacitate de a fi este în voi. Voi sunteți entitatea care refuză exprimarea; dacă vreți, ea se realizează imediat.

M Este evident că este o turnantă de unde se observă de ce se revine neobosit pe acest plan.

R Da. Si are ca nume fericirea. Si o veți atinge în ziua în care nu veți mai dori să fiți altcineva decât dvs, nici să vă aflați altundeva decât acolo unde sunteți; este turnanta numită realizare. O ultima chestiune, maestre. Spuneți că ceea ce este pentru dvs durere, necaz, nenorocire, este de multe ori bucurie pentru o altă entitate. Fiecare aici este fericit de viața sa. Cu toate că nu știți, întrețineți un ideal comic, ce vă face să fugiți în toate direcțiile pentru a vă schimba obiectele în bleu, în lavand, în roz.

Fiecare este fericit aici, deoarece poate face ceea ce vrea să facă. Dacă cineva vrea să fie bolnav, devine. Dacă cineva vrea să fie nenorocit devine - pentru că aceasta este voința, pentru că aceasta este „fericirea” lui.

Fiecare aici apreciază pe față existența sa, căci altfel ar muri fără întârziere. Devenit bătrân, fiecare va muri oricum, deoarece se gândește că este o obligație. Într-o zi, maestre, când vei avea o stare de bucurie și de pace profundă, vă veți da seama, numai privind în jurul dvs, că toată lumea este foarte fericită în exprimarea ei, oricare ar fi ea.

M Pot să vă mai pun o întrebare. Cum mi-ați spus că am avut diferite identități în viețile anterioare, puteți să-mi revelați ce am fost în aceste vieți?

R Maestre, dacă ar trebui să vă relev în amănunțime „analele” pentru a folosi un termen consacrat, am ajunge în viața viitoare și nu am termina, căci ați cunoscut 22.346 de vieți și o

jumătate. În consecință, dacă doriți să vă vorbesc despre trecutul dvs trebuie să îmi precizați epoca, țara, iluzia pe care doriți să vă dezvăluiți și să îi provoc manifestarea.

Maestre, am observat că numeroși din cei ce văd viața aceasta ca banală și dură, se delectează a trăi în trecut. Poate deslușesc vreo salvare, o stimă le lipsește în prezent. Atât de bine încât povestesc despre trecut cu un romantism exagerat. Căci dacă viața este monotonă și plicticoasă, ei pot totdeauna să tragă concluzia că au fost niște eroi în război, că au lăsat nenumărate femei plângând și la revenirea lor întregul oraș era într-o bucurie timp de nu se mai știe câtă vreme. Sau se pot vedea ca femei remarcabil de frumoase, cea mai frumoasă la timpul respectiv și care avea toți bărbații la picioarele lor.

Lasăți-mă să spun ceva de care fiecare poate profita. Voi toți ați trăit un anume număr de vieți. Si aceste vieți au fost celebre și romantice, mizerabile și barbare, formidabile și infame. Dar în aceste vieți, toți fără excepție, ați fost mai puțin admirabili decât în prezent. În acest prezent voi sunteți mai sublimi ca niciodată, maestre, căci sunteți produsul cunoașterii câștigate prin experiența tuturor vieților voastre. Prezentul, maestre, a fost obiectivul de ceea ce a fost, întotdeauna.

N-ați fost niciodată mai bine decât ceea ce sunteți în prezent, oricare ar fi deghizarea voastră, oricare ar fi iluzia voastră, experiența voastră, căci înțelepciunea și dragostea voastră sunt mai mari ca niciodată. Dacă v-aș duce până la a cincea viață, numărând de la aceasta, nu veți fi capabil să vă recunoașteți în așa măsură elementul numit Sine, s-a rafinat. Dacă entitățile din viețile voastre de atunci v-ar vedea în prezent, ele ar spune despre voi că sunteți cavalești, geniali, eretici; vor spune de dvs că sunteți „posedați”, atât de mult inteligența voastră a evoluat în raport cu acele zile.

Nu este prea recomandabil de a vrea să știți cine ați fost în trecut. Căci fiind în căutarea răspunsurilor în trecut, voi nu veți trăi acum momentul vieții și nici nu veți vedea răspunsurile ce comportă viitorul vostru - sunteți mult prea ocupați să vă uitați în spatele vostru, în felul acesta nu veți putea vedea prezentul care vine. Sunteți curioși să știți cine ați fost, maestre, și în schimb nu știți cine sunteți în prezent.

Este bine de știut că ați mai trăit, această asigurare este ca o speranță pentru viitor. Dar frumusețea fundamentală care a cunoscut toate aceste experiențe rămâne liniștită să reflecteze și să aștepte să fie trezită, să afle care este Dumnezeu suprem, care are puterea de a crea viața ei, cine poate alege să o facă și să se îplinească după chipul său.

Învățați a trăi în acest prezent. Momentele prezentului sunt virgine, ele sunt îngăduitoare. Puteți face din ele ceea ce atitudinile declară ca sunt. Puteți fi nemulțumit, îndurerat, întristat, nenorocit - toate acestea într-o clipă. Apoi în următoarea clipa puteți schimba atitudinea și fii încântător și liber, seducător, debordând de fericire și viață - chiar în această clipă; apoi în clipa următoare, neafectat de cele două clipe precedente, puteți deveni posac, strălucitor, devotat, plin de remușcări - totul după pofta dvs.

Ceea ce are importanță, maestre, este de a ști cine sunteți acum și să faceți în așa fel ca să fiți fericiți în această viață, aici. Dacă doriți să puteți să vă amintiți această viață într-un timp viitor, încercați să faceți memorabilă fiecare clipă, să rămână vie pentru totdeauna în sufletul vostru; dacă doriți să trăiți în infinit trebuie să începeți să învățați să trăiți din plin fiecare clipă.

M Poate îmi puteți spune ce vedeți în viitorul meu?

R Cine veți fi în viitor? Veți rămâne întotdeauna dvs înșivă. Cu toate că ochii, culoarea pielii și masca dvs se vor schimba, veți rămâne dvs înșivă. Veți fi întotdeauna sufletul, spiritul-Dumnezeu, a ființei dvs, ceea ce sunteți acum. În viața dvs viitoare veți fi personajul iluzoriu pe care l-ați hotărât să-l descrieți. Si dacă veți reveni pe acest plan, veți trece prin procesul nașterii și veți crea fructul din matrice conform modelului specific pe care dvs l-ați conceput și veți veghea ca el să meargă până la capatul jocului, al iluziei pe care ați ales-o pentru

aceasta existență. Dar tot atât de bine puteți să vă eliberați de iluzie și să mergeți spre un plan superior de conștiință.

Invățați maestre, să trăiți în prezent. Fiți minunați în această viață și faceți experiența de dvs înșivă. Călăriți vântul, trimiteți un gând pe Lună, cu entuziasm, depuneți un gând minunat pe Soare, ca să știe cine sunteți. Așezați-vă pe o stea. Vorbiți cu apa. Toate acestea sunt dvs, toate acestea sunt Dumnezeu, toate acestea sunt viața.

M Vă mulțumesc. O ultimă întrebare: Puteți să-mi spuneți spre ce plan progrez ?

R Spre Dumnezeu, maestre. dvs progresați spre divinitatea dvs - sunteți pe punctul de a vă cizela divinitatea dvs. ați venit în această lume ca Dumnezeu, v-ați amestecat cu carnea - v-ați expus la foame, la frig, la căldură, la frontiere teritoriale - și v-ați pierdut simțul divinității dvs, puterii dvs, inteligenței dvs, totdeauna pertinenta venind de hac la toate. Aceasta a provocat atașamentul dvs la acest plan, la acest plan care de asemenea progresează spre al șaptelea.

Avansați către al șaptelea plan de conștiință, acela ce constă în cunoașterea lui Dumnezeu în toate lucrurile; dar deasupra acestei cunoașteri stă autorul acestora, adică dvs și nimeni altul - dvs sunteți singurul autor.

M Așa să fie !

R Si așa va fi !

CAPITOLUL 16

STIINTA CUNOASTERII. TOATA CUNOASTEREA VINE DE LA SPIRITUL LUI DUMNEZEU SI SPIRITUL LUI DUMNEZEU PULSEAZA PERMANENT PENTRU CA NOI SA MERGEM LA SURSA CUNOSTINTELOR. VOI SUNTEȚI CAPABILI SA CUNOASTETI TOTUL

O mulțime de oameni pe acest plan binecuvântat se chinuie pentru a obține „iluminarea”, o stare de mare preț. De altfel, puțini știu ce înseamnă acest termen. A fi iluminat înseamnă simplu „a fi în lumină”, a avea cunoștință, adică a avea la dispoziție cunoștințe, în vederea aplicării lor. Si cum se ajunge la iluminare? Nu prin inițiere. Singurul mod de a-l obține este de a permite gândului să pătrundă spiritul și să înțeleagă.

Cunoașterea este importantă căci ea îți dă libertatea de a alege, ea permite de a construi imperii infinite. Având-o, frica dispare, căci nimic și nimeni nu poate constitui pentru noi o amenințare, supunere sau intimidare. Când frica primește lumina cunoașterii, este ceea ce se cheamă „iluminare”.

Pe măsură ce primim cunoștințe, noi putem împinge mai departe observarea și investigarea lucrurilor care sunt. Toată cunoașterea primită servește de trambulină pentru alte cunoașteri. Ea ne împinge să dezvoltăm, să lărgim simțul identității noastre; fiecare cunoaștere face să dea înapoi hotarele limitării.

Mi-ar place să vă introduc în știința cunoașterii, să vă învăț în ce manieră puteți căpăta capacitatea de a cunoaște totul și de a deveni Tot Ceea Ce Este, Dumnezeu, adică cunoaștere, gândire nelimitată.

Pentru început, trebuie să vă reamintesc că totul există grație gândirii, adică Spiritului lui Dumnezeu. Si trebuie să știți că fiecare entitate, fiecare lucru, este înconjurat de un câmp luminos. Grație luminii, imaginea unui gând este păstrată de idealul fizic corespunzător creat în forma fizică. Prin câmpul lor luminos, entitățile și lucrurile emit și primesc gânduri.

Priviți acest covor, această plantă sau mâna voastră sau o altă entitate. Ce au în comun toate acestea? Faptul existenței lor. În virtutea existenței lor, fiecare obiect, fiecare entitate poate emite nu numai propriile lor gânduri, dar și cele captate de la anturajul lor. Covorul etern este conștient atât de culorile sale cât și de persoana așezată pe el - o plantă

este conștiința de încăperea în care se află. Și această conștiință grație câmpului de lumină în care se scaldă, face apoi întoarcerea la fluxul de cunoaștere, la fluxul gândirii. În fiecare clipă, conștiința entităților și lucrurilor se schimbă, în așa fel încât Dumnezeu, fluviul Gândirii prin care totul există, se mișcă sau se dezvoltă continuu.

Fiecare constelație, fiecare particulă de praf, fiecare entitate - atât vizibilă cât și invizibilă, din acest univers, ori din oricare altul - emite gânduri, din ființa sa, care gânduri se reîntorc apoi la Spiritul lui Dumnezeu, adică ala locul lor de origine. Totul se întoarce la gândire și această întoarcere face posibilă cunoașterea.

Mai sus am spus că, corpul fizic este înconjurat de un câmp de lumină; este ceea ce se cheama aură sau câmpul auric. Aura este ceea ce dă coeziune materiei. Grație procedurii Kirlian, oamenii voștri de știință pot fotografia aura înconjurând învelișul, totuși nu este decât aura fizică, aura există de fapt în toate planurile ființei.

Aura fizica este un câmp electromagnetic încărcat pozitiv sau negativ (ceea ce formează ciucuri albaștri împrejurul unui corp). Dar într-un plan superior această împărțire în plus sau în minus dispare, aura devine atunci o sferă de lumină nedivizată, adică energie pură. Este această sferă de lumină neîmpărțită care constituie spiritul ființei voastre - ceea ce numesc eu Dumnezeul ființei voastre. Spiritul ființei voastre este în legătură directă cu Spiritul lui Dumnezeu, fluxul conștiinței care cunoaște toate lucrurile. Prin spiritul vostru pot trece gândurile fluviului Gândirii - al cunoașterii - acest mare și puternic câmp. Valoarea gândurilor pe care le puteți cunoaște depinde de calitatea propriilor voastre gânduri, căci aura voastră atrage la voi gânduri de valori similare cu ale voastre.

Spiritul este într-un fel comparabil cu o sită așezată spre marginea fluviului Gândirii. Lumina este cea care vă permite să mergeți la sursă, la spiritul lui Dumnezeu, care produce toată cunoașterea. Si astfel v-ați oferit aptitudinea de a cunoaște tot ceea ce doriți să cunoașteți, în măsura în care aveți acces la fluxul continuu al conștiinței, al fluviului Cunoașterii.

Conștiința este ca un curent prin care întreaga voastră ființă este alimentată - înțelegând fiecare celulă a corpului dvs - căci gândirea este cea care hrănește orice viață și îi dă existență. Voi trăiți din gândurile ivite din fluxul conștiinței. Cum corpul vostru e hrănit de substanțele nutritive aduse la celule prin sânge, tot așa întreaga voastră ființă este întreținută prin substanța gândirii emanată de fluxul conștiinței.

Fiecare clipă a existenței voastre este creată prin gândire. Voi vă hrăniți continuu cu fluviul Gândirii. Gândurile sunt apoi resimțite în sufletul vostru, ceea ce va hrănește și vă dezvoltă. Si gândurile ființei voastre astfel dezvoltate, se reîntorc la fluviul gândirii și care dezvoltă conștiința a toată viața. Admitem că dvs considerați un gând în această clipă și că îl resimțiți. El este înregistrat în sufletul vostru ca valoare electrică. Si acest gând poate fi captat de către altcineva care îl va utiliza. Toată lumea are acces la gândurile voastre și dvs înșivă vă puteți hrăni în conștiința oricui.

Fluxul conștiinței se compune din suma gândurilor emise de către entități și lucruri. Si aceste gânduri sunt de valori foarte diferite. Unele vibrează cu frecvență joasă - sunt cele aparținând conștiinței sociale. Altele vibrează cu o frecvență ridicată, acestea sunt gândurile supraconștiinței.

Conștiința socială este grea și apăsătoare; în același timp mai ușoară decât aerul. Putem spune că cele mai multe entități pe acest plan sunt în contact cu gândurile acestei conștiințe, este vorba de gânduri reduse, foarte închistate ce conțin judecăți dure, raportându-se la supraviețuire și frică - în special cele ale morții, atât ale corpului cât și ale egoului. Sunt gânduri având legătură cu nevoile fizice, ale securității, ale muncii și la îmbogățirea materială; de gânduri în raport cu adaptarea sau neadaptarea cu binele și răul, preocupări de modă, de frumusețe fizică, de îmbătrânire, de boală, de moarte; într-un cuvânt sunt tot atâtea gânduri

de frecvență joasă. Si cum ele sunt predominante în societățile noastre, ele își fac ușor drum până la câmpul dvs auric. Hrănindu-vă și hrănind, contribuiți la alimentarea și perpetuarea conștiinței limitate și stagnante.

În marile orașe conștiința este deosebit de limitată, din motivul ca un mare număr de locuitori sunt prinși în competiție, foarte conștienți de timp și de modă, speriați și intoleranți, în așa fel încât marile orașe sunt ca înfășurate într-un nor gros de gânduri. Locuitorii altor universuri care vin în această lume, văd orașele voastre prinse ca într-o plasă densă de lumini multicolore - sunt toate gândurile cu frecvență joasă de conștiință foarte limitată.

Frecvențele de gândire superioară, corespund ființelor vieții, armoniei, unității, dragostei, bucuriei, într-un cuvânt, sunt cele ale supraconștiinței. Este mai ușor să le simți în locuri retrase și sălbatice. În aceste locuri viața este simplă, ea nu este împărțită după timp și e în armonie cu ea însăși. În aceste locuri, departe de gândirea stagnantă și de judecățile oamenilor, puteți simți bătaia inimii a propriei dvs conștiințe.

În ce mod gândirea este ea luată de la fluviul conștiinței? Gândirea este întâi coborâtă, devenind astfel lumină. Când un gând vine în contact cu spiritul ființei dvs, sfera nedivizată de lumină, înconjurându-vă, explodează într-o jerbă de lumină. Ea se aprinde, ca să zicem așa, în contact cu lumina. La început ea este invizibilă, apoi ea devine vizibilă ca o jerbă de lumină. Apoi, acest gând lumină pătrunde în creierul vostru și acolo se transformă în lumină electrică, în combustibil de a cărui calitate depinde frecvența gândurilor captate.

În momentul în care luați cunoștință de un lucru, este de fapt gândirea sa pe care o captați; și în momentul în care creierul vostru captează un gând, este de fapt lumina sa pe care o captează. Unii văd uneori ca niște scânteii de lumină în ochii lor (de obicei pe laturile ochilor). În majoritatea cazurilor, această lumină denotă acceptarea unui gând. În clipa în care văd o lumină desfășurându-se în ochii lor, aceasta înseamnă că un gând a pătruns în câmpul lor auric și că se desfășoară în creierul lor. **Miscările sau desenele pe care le percep având ochii închiși, dau o idee de fenomenul de intrare a gândului în creier.**

Creierul este un minunat receptor, conceput pentru a capta, a adăposti și amplifica gânduri de toate frecvențele. Diferite părți ale creierului captează și electrizează gândurile după densitatea lichidului prezent în celulele lor; o anumită parte a creierului primește și amplifică numai gânduri cu frecvența superioară, altele numai gânduri cu o frecvență inferioară.

Contrar a ceea ce se crede în general, nu creierul este cel ce crează gândul. Creierul nu face decât să permită gândului de a fi captat. El a fost conceput de Dumnezeu numai în vederea captării gândurilor venite din spiritul ființei voastre, de a le transforma în electricitate, de a le amplifica și a le propaga prin tot corpul în așa fel pentru a fi înțelese.

Tehnicienii voștri au pus la punct ceea ce se numesc receptoare radio. Acestea sunt prevăzute cu butoane permițând a fi conectate pe diferite frecvențe de unde. Același lucru se petrece și cu creierul vostru, el trebuie să se poată conecta pe diferite frecvențe de gândire. Pentru aceasta creierul este dotat cu o puternică comandă, **glanda pineala**, situată între emisfera dreaptă și stângă a creierului și de asemenea cunoscută sub numele de cea de-a 7-a pecete (chakra). Funcția sa este de a activa diferitele părți ale creierului, ca să poată capta toate frecvențele de gânduri.

Glanda pineală este efectiv uluitoare. Unii o numesc „al treilea ochi”. Ea are înfățișarea unei pere cu o gură la locul cel mai strâmt și cu petale. Această glandă guvernează creierul și aceasta grație unui sistem complex de circulație hormonală. Glanda pineală, care este o glandă endocrină, secretă hormoni care apoi se răspândesc în **glanda pituitară** (o altă glandă endocrină care este situată la partea inferioară a creierului). Glanda pituitară sau a 6-a pecete (chakra) are ca funcție amplificarea gândurilor ca să se poată

propaga în întreg corpul. (de fapt glandele endocrine nu sunt chakrele care sunt vortexuri, roți, vârtejuri energetice în formă de con cu vârful în interiorul corpului și baza circulară spre suprafață. Chakra (în limba sanscrită) se traduce roată și este zona de translație dinspre subtil spre fizic și are un anumit număr de petale - canale energetice, direcții de vibrație specifice. Fiecărui centru energetic subtil îi corespunde o glandă endocrină care este de natură fizică.

Buna funcționare a organelor depinde de circulația hormonală. Glanda pineală este cea care prin hormoni ce-i secretă incită celelalte glande endocrine la o bună secreție, astfel ca să se realizeze ceea ce se numește echilibru hormonal. Ceea ce determină abundența circulației hormonale, sunt gândurile. Cu cât frecvențele captate sunt mai ridicate, cu atât mai mult glanda pineală va activa glanda pituitară astfel creierul va putea capta gânduri cu frecvență și mai superioară.

Dar care este procesul ce permite unui gând de a fi înțeles? În momentul când un gând traversează câmpul auric, el nu este definit, nefiind nici judecat, nici alterat - gândul se poate naște nelimitat. După aceea, când combustibilul unui gând ajunge la creier, trece prin partea superioară a emisferei din stânga, acolo unde rezidă facultățile intelectuale și de judecată, acolo se exprimă egoul alterat. Toate gândurile admise ajung la creier, unde sunt transformate în curent electric, în acea parte a creierului ce a fost activată de glanda pineală. De acolo, curentul este transmis glandei pituitare.

Corpul pineal guvernează sistemul nervos central. El adună gândurile, le amplifică apoi le propulsează în sistemul nervos central - care poate fi comparat cu o cale de gânduri electrificate. Curentul electric fabricat de corpul pineal se răspândește în fluidul sistemului nervos central, el coboară în coloana vertebrală și irigă astfel nervii și ansamblul celulelor din corp.

Fiecare celulă din corpul vostru este hranită prin intermediul sângelui, cu fermentațiile consecutive a acțiunii enzimelor asupra alimentelor. Când un gând, transformat în curent electric, pătrunde în celule este ca o scânteie de lumină. Această scânteie se comunică celulelor, face să se răspândească gazele, provocând astfel sciziunea celulelor. Acest proces care este cunoscut sub numele de clonare permite regenerarea și duplicarea celulelor; în așa fel încât tot corpul este hrănit de un singur gând - de unde putem spune că viața este menținută în celule prin efectul gândurilor ce permiteti să fie captate moment de moment.

În consecință, gândul hrănește continuu fiecare celulă din corp și corpul răspunde în întregime impulsurilor sale electrice. Corpul vostru în întregime! Efectul unui gând este resimțit în fiecare celulă din corp și senzația, sentimentul astfel creat merge în suflet, care îl înregistrează.

Sufletul vostru este comparabil cu un calculator înregistrând într-un mod imparțial, absolut științific, orice senzație resimțită în corpul vostru. Când resimți o emoție, este efectul unui gând care a percutat câmpul vostru de lumină, spiritul ființei voastre, apoi fiind acceptat de creier și trimis sistemului nervos central și în final resimțit de fiecare celulă a corpului vostru. Apoi, sufletul înregistrează această senzație sub formă de emoție, de sentiment. Ea devine astfel o referință, ceea ce numim memorie.

Memoria nu este măsurabilă. Memoria este esență; ea nu poate fi socotită ca imagine ci ca emoție. Este emoția care crează imaginea. Sufletul nu înregistrează nici imagini, nici cuvinte. El nu face decât să înregistreze emoțiile la care este îndemnat. Când sunt senzații în corpul vostru, sufletul și le însușește și caută în banca sa de memorii asemănări. Si aceste asemănări îi sunt furnizate de partea creierului care judecă, ceea ce numim intelect. Ea este cea care poate identifica emoțiile și găsi cuvinte pentru a le descrie.

Toate descrierile pe care le faceți sunt bazate pe impresii, pe sentimente venind dintr-o trăire emotivă. Dacă puteți să recunoașteți o specie de floare, este pentru faptul că ați mai văzut, atins, mirosit. Dacă puteți recunoaște mătasea, este pentru că o asociați cu diferite senzații specifice, la o trăire emotivă specifică. Aceste informații le-a cules sufletul dvs, în trecut. În consecință, atunci când o senzație este resimțită în corp, sufletul o captează și caută în banca sa de date, senzații analoage, izvorate din experiențe anterioare. Apoi informația găsită și retrimisă la creier pentru a-i arăta că gândul a fost înțeles, adică pe deplin înțeles prin corp. Un gând nu este înțeles numai prin creier, ci prin întreg corpul. Si porțiunea din creier care judecă, va găsi cuvinte capabile să descrie emoția resimțită.

Un gând este înțeles grație sensibilității. Cunoașterea relevă în întregime, sensibilitate, senzație. Nici un gând nu poate fi cunoscut și înțeles dacă n-a fost resimțit; senzația este cea care permite identificarea. Așadar, pentru a cunoaște un gând, trebuie să îl resimți, adică să-l trăiești în întreg corpul. Stiința singură nu este suficientă, trebuie de asemenea să simți. Odată cu senzația, sentimentul există, puteți spune: „Stiu, cunosc. Am sentimentul.”

În dvs, maestrul mult iubiți, stă poarta deschisă asupra a toată cunoașterea. Flacăra ce arde în dvs este identică aceleia ce dansează în fiecare atom, în fiecare stea, în fiecare celula - în tot ceea ce este. Cele două flăcări sunt identice. Este principiul luminii care vă permite să înțelegeți unitatea cu toată viața; căci lumina care acordă credit sentimentelor în sufletul vostru, este aceeași care dă viață florilor, stelelor și tuturor lucrurilor care sunt. Este rațiunea pentru care aveți aptitudinea de a cunoaște orice. Dar a cunoaște aici nu vrea să însemne a înțelege cu intelectul - intelectul care la limită știe să discute cu elocință, cu cuvinte lipsite de sens. Cunoașterea unei flori se obține grație ființei profunde, grație sentimentelor.

Este posibil de a înțelege esența unui lucru prin frecvența la care vibreză emoția. Dacă vreți să cunoașteți un lucru, nu este nevoie decât să vă autorizați de a o resimți; cunoașterea pe care o veți avea, va fi cea corectă.

Cum creează gândurile experiențele vieții noastre? Corpul pineal este ceea ce numim pecetea cunoașterii permițând manifestarea. Orice cunoaștere care se sprijină pe captare devine întâi realitate în corpul vostru ca senzație, ca emoție. Si cu cât un gând este mai nelimitat, cu atât frecvența este mai înaltă și senzația resimțită este puternică și ridicată, senzația resimțită este apoi înregistrată în suflet și sentimentul ce rezultă se răspândește în aură ca speranță. Speranța la rândul ei activează undele electromagnetice ale câmpului luminos, încât atrage spre sine, ca un magnet lucrurile în acord cu gândurile sale. În ce scop? Pentru a face experiența gândurilor în realitatea tridimensională și obține prin trăire ceea ce se cheamă înțelepciune.

Sub ce formă se manifestă dorințele noastre? O dorință nu este nimic altceva decât un gând de împlinire văzut printr-un obiect, o entitate sau o experiență. Când vă dați voie să simțiți un gând pe care ați dori să-l vedeți realizându-se, acesta părăsește aura dvs și se întâlnește cu fluxul conștiinței pentru a sustrage sentimentul care corespunde dorinței dvs. Cu cât dorința dvs va fi mai intensă și întreagă, realizarea acesteia va fi împlinită. Cu cât siguranța de împlinire va fi mai mare, cu atât mai repede se va realiza. Cunoașterea absolută vibrează cu o frecvență extrem de ridicată, ceea ce face foarte puternică speranța desfășurată de aură și crește puterea de manifestare.

Aveți aptitudinea să cunoașteți orice. În acest scop a fost creat creierul vostru, în așa fel încât Dumnezeii ce trăiesc într-un plan material și în corp de materie să poată trăi și înțelege orice dimensiune a lui Dumnezeu pe care doresc s-o trăiască și s-o înțeleaga - după perspectiva formei tridimensionale. Orice gând de care vreți să luați cunoștință - grație minunatului vostru receptor - se transformă, devine realitate experimentală, întâi în corpul vostru, apoi în viața voastră.

Aveți darul de a face să apară într-o clipă orice lucru dorit. Aceasta datorită cunoașterii. În acest mod se creează împărăția cerurilor pe pământ.

Stiința cunoașterii este foarte simplă. Este suficient să vă reamintiți: gândul este, apoi este manifestarea luminii, apoi lumina este coborâtă și devine impulsuri electrice. Impulsurile electrice sunt la rândul lor coborâte, până constituie materia brută și apoi forma corespunzătoare cu idealul de gândire avut în vedere. Același proces este valabil pentru corp: creierul captează gândurile sub formă de lumină, de aici ele sunt transformate în electricitate și curentul electric este transmis în tot corpul pentru ca gândurile să fie înțelese ca senzație.

Pentru a vă manifesta dorințele, nu este nevoie decât să resimțiți obiectul dorințelor. Senzațiile dvs se reîntorc la Tatăl și Tatăl va împlinește dorințele. Este cât se poate de simplu.

CAPITOLUL 17

SPIRITUL INCHIS. CREIERUL ARE CAPACITATI IMENSE, DAR, VOI, DIN CAUZA GANDURILOR LIMITATE, NU UTILIZATI decât O TREIEME

Cu toate că creierul vostru a fost conceput pentru a capta toate frecvențele gândurilor, al Spiritului lui Dumnezeu, al întregului câmp al Cunoașterii, el le va capta doar pe cele pe care vă veți permite să le captați. Și cum marea majoritate a oamenilor nu acceptă minunile gândirii nelimitate care bombardează neîncetat structura lor de lumină, creierul lor este departe de a fi pe deplin activ, singurele părți în activitate sunt părțile superioare dreapta și stânga și anumite porțiuni inferioare ale creierului mic. Restul creierului lor dormitează. Ei resping orice gând străin familiei lor, societății, religiei lor. Ei le resping nepermitând decât de a considera pe cele acceptate în comunitate. Gândurile nelimitate ale lui Dumnezeu sunt astfel respinse continuu de spiritul ființei lor în fluviul Gândirii.

Este la voi un termen, acela de „spirit încuiat”. Acesta corespunde strictei realități, căci atunci refuzați să vă aventurați deasupra limitei conștiinței sociale, creierul vostru este literalmente închis gândurilor de înaltă frecvență – ei nu acceptă decât cele de joasă frecvență.

Ceea ce face din unii un geniu este dispoziția sa de a o considera gânduri imposibile. El și-a permis de a exersa deasupra rațiunii sale în timp ce alții pur și simplu le-au respins. A avea un spirit închis implică de asemenea de a fi închis la orice eventualitate de a cunoaște ceea ce nu este experimentabil prin simțurile fizice.

În împărăția lui Dumnezeu nimic nu este imposibil. El este nelimitat, facultatea de a gândi este nelimitată. Si din moment ce un lucru poate fi conceput, el există - orice obiect imaginat ori văzut în vis există deja. Intreaga creație de altfel s-a născut prin imaginație. De fiecare dată când spuneți cuiva: „Oh! Asta nu este decât imaginația ta”, îl programați în stupiditate, într-o creativitate foarte restrânsă. Si este cu siguranță ceea ce se produce pe acest plan cu voi toți ! Eu vă spun acestea: Ceea ce v-ați permis să gândiți, orice ar fi, aceea este. Si tot ceea ce vă permiteți să gândiți, este atras spre voi prin câmpul electromagnetic, aura de care sunteți inconjurat. Aceasta este o certitudine. Ceea ce este regretabil cu spiritul limitat este că vă împiedică să cunoașteți bucuria, și vă face sclavii iluziilor societății, împiedicându-vă să vă cunoașteți gloria ca Dumnezei.

Spiritul încuiat nu îndrăznește să se aventureze în necunoscut și nici nu-și închipuie realități mai frumoase. Îi este frică de schimbare, dar sunt infinit mai multe lucruri de văzut, de înțeles și de trăit în afara celor din lumea asta limpede și ordonată, dar unde viața alternează cu moartea.

De câte ori acceptați un gând în afara normelor obișnuite, părțile adormite ale creierului sunt activate. Gândurile mai cuprinzătoare, care să dezvolte facultățile voastre de a

raționa, sunt trambulina gândurilor mai nelimitate încă. Si dorința nelimitării face să înflorească glanda voastră pineală; valul de hormoni devine atunci mai abundent și creierul mai receptiv la gândurile cu frecvență înaltă.

A deveni un geniu este extrem de ușor - este suficient să gândești prin tine însuși.

Creierul este un mare mister care a scufundat în perplexitate un mare număr de savanți. Aceștia, extrăgându-l pentru a-l examina, ce văd? Fluide, altfel spus apă. De densitatea acestor fluide depinde amplificarea curentului electric în corp; ori în părțile creierului capabile să primească gândurile de înaltă frecvență, aceste fluide sunt mai dense.

Dacă creierul vostru funcționează după întreaga lui capacitate, ați putea să vă transformați corpul în lumină cât ai clipi din ochi, așa încât ar trăi veșnic. Creierul vostru are de asemenea capacitatea de a înlocui un braț sau un picior pierdut. Dacă ar fi în întregime trezit, ar putea să se vindece într-o clipă sau să se transforme în orice ideal dorit. Capacitățile creierului vostru sunt imense. Dar voi, din pricina gândurilor voastre limitate, nu folosiți decât o treime.

Fiecare gând pe care îl lăsați să pătrundă în creierul vostru electricizat hrănește ansamblul celulelor din corpul vostru. În consecință, starea acestuia depinde de frecvența gândurilor voastre. Faptul de a raționa pe gânduri de joasă frecvență, ale conștiinței sociale - acceptarea bătrâneții și a morții - provoacă forța de viață în corpul vostru, deoarece în acest caz încărcăturile electrice trimise în corp sunt foarte slabe.

În schimb, dacă vă permiteți să captați gândurile cu înaltă frecvență, curentul electric trimis prin corp este atât de puternic, încât el îl poate menține în prezent ca să nu mai îmbătrânească niciodată.

Porțiunile din creierul vostru capabile să primească gânduri cu frecvență înaltă, prin simpla cunoaștere, au puterea să redea integritatea la toate părțile stricate ale corpului vostru. Faptul de a cunoaște că corpul vostru se poate vindeca singur, face să izbucnească o puternică scânteie în sistemul nervos central și această electricitate de înalt potențial este apoi transmisă celulelor stricate. Si acestea sunt perfect regenerate. Vă gândiți că este un miracol? Nu este - ci este cursul normal al lucrurilor.

După voi, unicul mijloc de a vă vindeca este de a recurge la medicamente. Si ele sunt într-adevăr eficiente de îndată ce credeți că sunt. Vi s-a mai spus de asemenea - și voi credeți - că voi nu puteți singuri să vă vindecați. Așa încât este exact din cauza acestei cunoașteri. Sunt și din aceia care caută ajutorul vindecătorilor, convinși că ceea ce vor auzi este absolut adevărat, atât de mult încât se vindecă într-o clipă în virtutea cunoașterii lor; acestea sunt efectele cunoașterii, acestea putând modifica corpul vostru exact după dorințele voastre. Veți putea deveni nelimitați, căci astfel ați fost concepuți (și corpul dvs se înțelege).

În fiecare clipă a existenței voastre, fie în stare de veghe, fie în somn, că sunteți constienți ori ba, voi primiți gândul lui Dumnezeu. Si gândurile admise oricare ar fi ele, devin realitate. De asemenea, cel ce se simte nenorocit, neînsemnat, morocănos, fricos, amărât, furios, gelos, neiubit, nedorit, ce frecvență de gânduri s-a autorizat el să recepționeze? Acelea al conștiinței sociale. Unde este bucuria? Se întreabă el. Si dragostea, eternitatea și Dumnezeu? - acestea nu sunt mai departe de el decât cu un gând .

Dacă nu cunoașteți aceste minunate gânduri ce bombardează continuu câmpul vostru luminos, este pentru că refuzați să le cunoașteți. Vă gândiți asemenea tuturor. N-ați vrut să cunoașteți toate aceste minunate gânduri, pentru că a deveni suverani, Dumnezeii, nemuritori, omniscienți, ar însemna să ieșiți din tipar. Ați renunțat la puterea și suveranitatea voastră. Ați uitat prima voastră identitate. V-ați ferecat creierul. Ca să vă învăț să vi-l desferecați din nou acesta este motivul prezenței mele printre voi.

Ce este acest personaj numit Dumnezeu de către religii? Infinitul mister pe care omul îl sondează din toate timpurile? El este un gând și calitatea acestuia este de a se

percepe și prin aceasta a se dezvolta și deveni. Aceasta este ceea ce Dumnezeu este: totalitatea Gândirii. Și voi aveți capacitatea de a deveni Dumnezeu și de a deveni total. Dacă creierul vostru ar utiliza tot spectrul capacităților sale, voi v-ați găsi la hotarele eternității: ați cunoaște toate lucrurile; ați fi Soarele, oceanele profunde, puterea vantului și stelele nopții.

Dar egoul vostru alterat v-a tăiat de Dumnezeu, prin faptul că refuzați să acceptați toate frecvențele de gândurile că Dumnezeu este, că el caută să se protejeze, să-și asigure securitatea. De asemenea egoul alterat este cu adevărat ceea ce se cheamă „anticristul” - prin faptul că neagă natura voastră divină. El nu vă permite să acceptați gândul și să înțelegeți că voi și Tatăl sunteți unul, că sunteți dotați cu puterea de a crea pentru totdeauna .. chiar și moartea.

Antichristul este egoul alterat și împărăția sa, conștiința socială care întreține în voi limitarea prin dogma ce se cheamă frică, judecată, supraviețuire. Christos este viceversa, este omul exprimând puterea, frumusețea, dragostea, viața nelimitată a Tatălui în El. El este omul care înțelege divinitatea Sa peste orice frică și judecăți în vitalitatea nelimitată a Tatălui.

În consecință, Christul și antichristul împart același templu, voi. Totul este în voi, căci Dumnezeu ce sunteți permite a fi și Christ și antichrist. El permite și viața și moartea. El permite și limitarea și nelimitarea. Ați auzit de bătălia Armagedonului? Această bătălie ați trăit-o toată viața voastră. Ea înseamnă bătălia între cunoașterea de Dumnezeu și cunoașterea de anticrist, între Dumnezeu și egoul alterat. Este lupta ce se dă între conștiința socială și cunoașterea nelimitată. Armagedon-ul nu este o bătălie ce se dă într-un loc exterior, ci o bătălie ce se dă în voi: Între Christ care vrea să se nască și egoul alterat care vrea să se mențină. De unde se poate spune că profeția Armagedonului are cu adevărat loc în această epocă.

A fi Dumnezeu este a fi cunoaștere nelimitată, a fi nelimitat. A fi om este a fi o creatură limitată, cel a cărui spirit rămâne închis cunoașterii superioare; care se mulțumește cu teorii și uită să trăiască; care se lasă mai degrabă învățat decât ca el să fie învățător, creatura protejată mai degrabă decât explorator.

Voi aveți aptitudinea de a cunoaște totul. De asemenea, voi aveți aptitudinea de a materializa tot ceea ce vreți să vedeți materializându-se. Mai mult, voi puteți păstra pentru totdeauna corpul vostru, numai dacă doriți. Dar egoul alterat se opune. Voi cunoașteți omul, dar Dumnezeu rămâne pentru voi un mister.

CAPITOLUL 18

A-SI DESCHIDE SPIRITUL. CU CÂT VA IUBIȚI MAI MULT, CU ATÂT CREIERUL VOSTRU VA DEVENI RECEPTIV, ATUNCI VEȚI PUTEA FI MAI MULT DECÂT CORPUL VOSTRU, DEVENITI CEEA CE ASIGURĂ COEZIUNEA VOASTRĂ FIZICA.

Voi cunoașteți bine pe Dumnezeu în forma limitată a materiei. În timpul nenumăratelor voastre vieți pe acest plan, ați făcut experiența elementelor constituind acest paradis pe care voi l-ați creat. Si aceste vieți succesive v-au permis să cunoașteți toate valorile gândului limitat al lui Dumnezeu-om, cele ale conștiinței sociale. Voi ați învățat ceea ce este frica, insecuritatea, suferința, mânia, aviditatea; ați învățat să cunoașteți gelozia, ura, războiul, voi ați cunoscut moartea. Voi cu siguranță știți ce este separarea de Dumnezeu - care totuși continuă să vă iubească și să vă poarte de-a lungul aventurilor voastre întreprinse pentru a vă cunoaște până la ultimul plan spectaculoasa desfășurare.

În sfârșit, pentru a putea face reîntoarcerea la nelimitare, de a cunoaște din nou bucuria și libertatea de a fi, trebuie să redeveniți Dumnezeul care vă asigură coeziunea și nu există decât o singură cale - deoarece iată-vă îngreunați de un trup - ceea ce consistă în a trezi în întregime cea de-a 7-a pecete, adică glanda pineală.

Această trezire vă va acorda cunoașterea nelimitată, Dumnezeu - Cel ce permite de a fi .Cel ce iubește și este totalitatea în Sine, adică Gândire.

Pentru ca această minunată glandă să se deschidă, trebuie doar simplu să vrem să cunoaștem pe Tatăl și să devenim după asemănarea lui Dumnezeu, a dori ca orice gând să devină realitate. Voi să doriți să iubiți în fiecare clipa ceea ce ați devenit. Să doriți să iubiți tot ceea ce sunteți.

Este foarte important să iubiți în totalitate ceea ce sunteți, căci dragostea de voi vă ridică deasupra conștiinței sociale, deasupra criteriilor de acceptare și de judecată. Atunci veți trăi numai pentru împlinirea voastră. Nu veți mai asculta decât vocea interioară. Nu veți mai urma decât cărarea bucuriei - aceea care tănuiește cunoașterea de Tot-Ce-Este.

Aici, îmi puteți răspunde: „Dar Ramtha, este culmea egoismului”. Într-adevăr a iubi egoul, adică pe sine însuși, revine la a-L iubi pe Dumnezeu. Fiecare moment trăit în dragoste de Dumnezeu în voi, fiecare iluzie îmbrățișată, apoi abandonată, fiecare efort făcut pentru a descoperi bucuria și lumina - toate acestea se amestecă în fluviul conștiinței colective, hrănind astfel umanitatea în întregime. Trăind integral pentru iubirea de sine, Dumnezeu, putem spune, se unește cu ființa noastră. Așa încât îi puteți lumina pe frații voștri mult iubiți prinși încă în greutatea conștiinței sociale, astfel că la rândul lor să regăsească drumul mergând la ei înșiși - singurul ce îi poate readuce la lăcașurile Tatălui.

Când vă veți iubi suficient și vă veți simți demni de a primi ceea ce Dumnezeu este, și aveți dorința să înțelegeți că sunteți una cu Tatăl, atunci glanda pineală se poate deschide, asemenea unei minunate flori.

Numai voind să înțelegeți și dorind să resimțiți toată emoția acestei cunoașteri, atunci creierul vostru poate capta toate frecvențele gândurilor Spiritului lui Dumnezeu.

Drumul regal care permite manifestarea unei dorințe, constă în a-l exprima prin Domnul-Dumnezeul ființei voastre. Domnul ființei voastre este sufletul – sufletul care guvernează corpul vostru și prin emoțiile resimțite comandă glanda pineală să elibereze hormoni. Dumnezeu ființei voastre, spiritul vostru, este lumina care vă înconjoară și permite gândurilor să pătrundă liber în spiritul vostru. Ființa voastră este egoul care face experiența realităților materiale prin corp - el este cel ce poate incita la judecată și să altereze gândul – de unde și fenomenul de egou alterat. Deci, vorbind prin Domnul Dumnezeu ființei voastre, voi puneți de acord ceea ce sunteți, ceea ce vă dă o mare putere de a crea și manifesta orice ați dori să creați și manifestați.

Când Domnul Dumnezeu din ființa voastră dorește să capteze gânduri nelimitate, acest gând resimțit în sufletul vostru, activează glanda pineală astfel că ea trimite hormoni la glanda pituitară și astfel părțile adorminde din creier se trezesc; după care puteți capta gânduri cu frecvențe și mai superioare și mai subtile.

Când gânduri cu frecvență superioară sunt captate, glanda pituitară începe să se umple și puteți avea dureri de cap, amețeli, să simțiți o mare ușurare în cap. Gândurile captate sunt transformate în curent electric de tensiune mare și trimis prin sistemul central nervos în fiecare celulă din corp. Veți simți ca o împingere prin corp, furnicături și o impresie de a fi ridicat de pe pământ. Curentul electric aprinde fiecare celulă și îi ridică nivelul vibratoriu, de așa manieră încât, cu cât mai multe gânduri cu frecvență înaltă, adică nelimitată, sunt captate, cu atât vibrațiile din corp se intensifică - până la urmă corpul vostru va deveni înconjurat de lumină (o aură) el pierde din greutate și redevine lumină.

Este imposibil de descris emoțiile resimțite prin gândurile nelimitate. Emoția fiind în întregime nouă, nu este posibil să faceți nici o asociere cu emoțiile anterioare. Se ridică în voi ca o impresie de imensitate, profund emoționantă, în același timp foarte liniștitoare. Cunoașterea vă vine ca o pură senzație ... ca o emoție subită necunoscută, de neidentificat.

Printre cei ce caută iluminarea, mulți se gândesc că ea poate fi dată prin cuvinte. Dar dacă cunoașterea ar putea fi tradusă în cuvinte, ea n-ar fi nouă. Cunoașterea despre care vorbesc eu, este simplu resimțită și ceea ce veți simți are ca nume inteligența supremă; este cu adevărat gândire nelimitată. Veți observa că toate aceste lucruri pe care căutați să le înțelegeți nu pot fi traduse în cuvinte, ele pot fi numai resimțite. Când cunoașterea vine, ea vă va lăsa mut de emoție.

Gândirea limitată se servește de cuvinte. Maestrul, el nu explică nimic - el cunoaște. Pentru a explica, înseamnă a-și impune niște limite. **Când atingeți nivelul Cunoașterii, fără a mai simți nevoia de a justifica sau explica, atunci sunteți stăpânul împărăției voastre; atunci sunteți în cunoașterea absolută.**

Sentimentul de elevare resimțit în fața unui gând de înaltă frecvență, este captat de suflet, care îl păstrează în memorie. Astfel, cunoașterea dvs este menținută și oricând vi-l reamintiți. Apoi, lucru minunat, sentimentul elevării încercat întâlnește fluxul conștiinței colective prin intermediul auzului, căruia îi ușurează greutatea. În sfârșit, el atrage în viața voastră situații de calitate analoagă, ca prin experiență să puteți înțelege complet gândul în chestiune. Odată ce a fost înțeles total, el va fi înregistrat de suflet ca înțelepciune. Stadiul înțelepciunii implică odată cu cunoașterea acestui gând fixat în dvs să devină absolut. Înțelepciunea pe de o parte va ridica calitatea vibratorie a sufletului, pe de alta stimulează în plus glanda pineală.

Când glanda pineală înflorește, viața vi se schimbă deasupra oricărei așteptări. Orice gând va fi ocazia unei puternice emoții. Și veți observa că gândirea dvs se manifestă mai rapid. Dragostea dvs, inteligența și compasiunea se vor mări. Anumite entități vor ieși din existență dvs, în timp ce altele vor intra din cauza schimbărilor intervenite în conștiința dvs.

Inteligența, creativitatea dvs se vor afâna; vă veți da seama că veți înțelege și resimți lucruri absolut noi. Privind altă entitate, veți avea percepția în dvs sau privind gândurile dvs veți observa că ele dezvăluie viitorul dvs.

Credeți că facultățile metafizice sunt rare? Dacă da, atunci judecați după criteriile sociale. Dacă vă permiteți să cunoașteți, veți parveni să cunoașteți totul. Cunoașterea, dezvelită de iluziile colective, ridică voalul din fața ochilor voștri și vă permite să luați cunoștințe de alte dimensiuni; de asemenea desfundă urechile voastre, permițându-vă să auziți Muzica Sferelor, a vieții ce vibrează în armonie cu ea însăși.

Cu cât dorință de nelimitare este mai puternică, cu atât mai mult veți îmbrățișa și resimți gândurile captate și glanda pineală va secreta hormoni și gura sa devine mai mare. Cu cât veți dori să iubiți ceea ce sunteți și să trăiți prin cunoaștere, cu atât creierul devine mai receptiv la Dumnezeu ce înconjoară ființa dvs, atât de bine, încât în cele din urmă dvs nu mai sunteți doar corpul, deveniți ceea ce vă asigură coeziunea. Înflorirea glandei pineale este cu siguranță calea către Dumnezeu.

Din această floare emană un gând, cum de altfel emană unul din acest covor. Din moment ce ați captat aptitudinea de a capta întreg evantaiul de frecvențe a Gândului, sunteți apt să deveniți toate frecvențele dorite. Astfel sunteți liberi de a deveni vântul sau orice altceva.

Odată ce corpul pineal este pe deplin înflorit și creierul în deplină activitate, toate facultățile spirituale sunt acordate spiritului astfel împlinit, astfel încât entitatea nu mai poate cunoaște limita. Odată ce floarea este din plin înflorită, ea nu se va mai închide vreodată. Ea va rămâne deschisă în eternitate.

Când creierul dvs este pe deplin activat, nu mai aveți, la drept vorbind, nici un punct fix în realitate. Vă puteți găsi în această lume și în același timp în al șaptelea cer, fiind al șaptelea nivel, vă puteți tot atât de bine să vă găsiți în Pleiadă; fiind în Pleiadă puteți tot atât de bine să vă găsiți alături de un amic pe acest pământ.

Odată ce glanda pineală este pe deplin înflorită, nu veți mai muri, nu veți mai îmbătrâni. Corpul poate executa orice ordin îi dați. Dacă îi comandați să-și ridice frecvența vibratorie, o face, încât puteți călători cu el în alte dimensiuni. Creierul vostru este puternic până la acest nivel. Puteți chiar să vă înviați corpul. Ajunși în acest punct, puteți purta coroana divină. Dacă ați devenit Dumnezeu, care este viață pură, sunteți în toate lucrurile și nu veți mai avea sfârșit niciodată. Este cerul a șaptelea, cerul cel mai sublim.

Astfel, a șaptea pecete s-a încoronat ea însăși; spiritul vostru în întregime este trezit și cunoașterea poate în întregime fi captată de creier, acest magnific receptor. Atunci, într-o zi, toată viața fiind iubită și îmbrățișată, sufletul având din plin experiența acestei lumi, veți duce corpul vostru invizibil, departe de această planetă. Atunci veți fi degajați de roata vieții pe planul de materie.

Fiecare din voi este spirit, suflet și egou, exprimându-se pe un plan material. Cu aceste 3 dimensiuni împreună se realizează eternitatea.

Când vorbiți, fie în numele Domnului-Dumnezeu al ființei voastre, căci atunci vă exprimați ca maestru, ca Dumnezeu, ca stăpân, dacă vă dați ordin să deveniți, deveniți mai mult. Dacă prin Domnul-Dumnezeu al ființei voastre doriți să aveți o inteligență nelimitată, creierul dvs se va deschide, va capta gânduri cu înaltă frecvență - ceea ce va lărgi câmpul vostru de cunoaștere. Nu este nevoie de a face nimic altceva; creierul, glanda pineală vă va asculta și în momentul în care ființa voastră este ca să zicem așa electricizată de o înțelegere superioară, multumește și slăvește pe Dumnezeu pentru că lucrurile sunt atât de simple.

Pentru a parveni la înțelegerea de tot ceea ce este, trebuie să cunoașteți ce sunteți - nu este chiar atât de complicat. Prin gândurile voastre și prin cuvintele voastre vă autorizați să cunoașteți. Nu spuneți: „Sper să pot cunoaște mai mult”, căci nu în felul acesta veți reuși să cunoașteți mai mult. Spuneți: ”**Prin Domnul-Dumnezeul ființei mele cunosc tot ceea ce se poate cunoaște în acest moment. Așa să fie!**”. Răspunsurile vă vor fi date. Nu contează dacă știți sau nu ceea ce doriți exact să cunoașteți, faptul de a spune „cunosc” este suficient pentru a deschide poarta cunoașterii.

Spunând „eu nu știu” sau punând la îndoială cunoașterea ce vă e dată, puneți limite creativității voastre. Cea mai rea treabă cu putință este conținută în cuvintele „eu nu știu”. Amintiți-vă legea prin gândurile și cuvintele sale. Dacă spuneți „eu nu cunosc”, nu veți cunoaște. Dacă spuneți „eu nu merit dragostea Tatălui”, această dragoste nu vă va fi dată. Cuvintele voastre sunt exact reflectarea gândurilor voastre. Când vă gândiți că nu meritați dragostea Tatălui, sentimentul de nemeritare se înregistrează în sufletul vostru și sufletul împlinește realitatea ce ați vrut-o prin gândirea dvs.

Sunteți comparabili cu niște ordinate. Fiecare zi puneți în memorie „îndoieli”. Dvs memorizați penuria, desigur faptul de „a nu cunoaște”. Hoțul împărăției dvs sunteți dvs, nimeni altul. Necunoscând decât îndoiala și limitarea, voi vă furați forța de viață.

Eu vă spun că aveți posibilitatea să cunoașteți tot ceea ce este și va fi vreodată. Spuneți numai „Eu știu” și ușa cunoașterii se va deschide. Înțelegerea nu va întârzia să se producă mereu. Cuvântul „a cunoaște” este absolut, dorința voastră devine absolută. Gândul prin care cunoașteți, incită glanda pineală să activeze, atât de mult încât creierul dvs va putea culege gânduri nelimitate. Faptul de a cunoaște este ceea ce permite fluviului Gândirii să curgă fără piedici.

A cunoaște nu este a crede. Credința este presupunere, cunoașterea este absolută. Crezând în ceva, sufletul înțelege într-adevăr că cineva e și că acest cineva puteți fi dvs - vă somează ca să vă convingă de un adevăr despre care trebuie să vă convingeți. Pentru a deveni atotștiutor, spuneți numai „Eu cunosc”; nu cultivați nici îndoiala, nici ezitarea. Cunoașteți cu o convingere absolută. De câte ori veți spune „Eu cunosc”, veți emite un gând

de certitudine care va crea spațiul necesar manifestării obiectului spus. Veți deveni genii când veți deschide poarta cunoașterii gândurilor nelimitate.

Dacă spuneți hotărât **„Prin Domnul Dumnezeu ființa mea cunosc acum răspunsul la această întrebare - sunt receptiv. Așa să fie!**, această cunoaștere vă va aduce la soluția căutată. Cu toate că răspunsul se poate să nu se manifeste imediat, ușa este totuși deschisă larg unei prize de conștiință - prin gândire sau prin experiență. Ființa voastră se va acorda foarte repede și astfel va deveni. Este inutil să lucrezi pentru această împlinire. Nu ai ce căuta, lupta sau combate. Nu trebuie să recurgi la cântece și ritualuri pentru a-l obține. Nu este nevoie decât să cunoști! Cunoscând veți deveni receptivi la priza de cunoștință a acestei posibilități de împlinire.

Cum se poate accelera manifestarea unei dorințe? Prin cunoaștere. Prin cunoaștere, împărăția cerurilor se poate din plin desfășura în împărăția voastră. Faptul de a cunoaște că o dorință, oricare ar fi ea, este deja împlinită, amplifică gândul relativ la această dorință, aceasta pătrunde în fluxul conștiinței prin intermediul aerei voastre și astfel va manifesta obiectul dorinței voastre.

Adevărul este că toate lucrurile vă aparțin deja. Știind că ele vă devin disponibile, trebuie să înțelegeți că voi sunteți cei ce împlinesc nevoile, că ceea ce împlinește mai important este dispoziția de a primi.

Pentru a permite realizarea dorințelor voastre, cunoașteți-le, dar aflați de asemenea, că dvs meritați realizarea lor.

Adevărul stă în faptul de a cunoaște. El este ceea ce vă este viitorul. Atunci când vorbiți, aflați că cuvintele voastre sunt! Voi puteți primi tot ceea ce doriți să primiți - e suficient să înțelegeți, să știți că voi sunteți autorul legii, aceea care spune: **obiectul cunoașterii voastre și al cuvintelor trebuie să fie. Aceasta se numește LEGEA LUI UNU.**

Veți ști tot ceea ce se poate ști și veți obține tot ceea ce doriți să obțineți. Voi pur și simplu n-ați înțeles acest adevăr. Pentru a-l înțelege trebuie să-l cunoașteți. Cunoașterea activează părțile încă adormite ale creierului vostru, în așa măsură încât obiectul cunoașterii ajunge la manifestare. Odată ce gândirea nelimitată s-a concretizat, ea imprimă în creierul vostru convingerea eficacității cunoașterii voastre, Si această convingere vă va da curajul să avansați încă mai departe în nelimitare.

Dacă ar trebui să vă reduc vocabularul și să nu vă las decât câteva cuvinte, ele ar fi următoarele: **„Știu acum. Eu sunt absolut. Eu sunt Dumnezeu. Eu sunt”**. Dacă n-ați poseda decât acest vocabular restrâns, veți înceta de a mai fi limitați pe viață în acest plan.

Faptul de a cunoaște, nu cere în plus de la voi decât faptul de a presupune sau a crede? Faptul de a cunoaște sau a nu cunoaște pune în funcțiune aceeași Gândire, aceeași energie, același corp.

Cunoașteți! „Eu știu că acel lucru se va întâmpla”. „Eu știu că sunt Dumnezeu”. „Eu știu că sunt fericit”. „Știu că exist”. A ști, încă și întotdeauna. Nu e nevoie de nimic decât de a ști clipă după clipă. Dacă spuneți „Nu știu, eu nu pot să știu”, nu veți ști. Spuneți că știți și veți ști orice lucru.

Știți ceea ce ne deosebește ? Faptul că eu cunosc că sunt Dumnezeu nelimitat și dvs nu! Este singura diferență dintre noi - eu știu că sunt în timp ce dvs n-aveți conștiința de a fi. Societatea spune că voi nu sunteți nelimitați. Ce știe ea? Ea care în fiecare zi își sapă mormântul.

În ce mod v-ați sustras cunoașterii?

Căutând să cunoașteți; gândul în materie, atât de mult v-ați amestecat cu realitățile sale, încât percepția vieții s-a schimbat. Materia echivalează cu un nivel de viață creat plătind o alterare extremă a Gândului, adică după coborârea în realități succesive: mai întâi în lumină, apoi în electron nedivizat, apoi în electron divizat cu poli de valoare pozitivă sau

negativă. În consecință fiind în relație cu Dumnezeu în materie, veți percepe și înțelege gândirea după împărțire sau polaritate, mai degrabă decât fiind pură și nedivizată. Cu cât suntem mai prinși în materie și orientați spre supraviețuire, cu atât mai mult ne este teamă de viață sub aspectul de dualitate: sus/ jos, aproape/ departe, repede/ încet, luminos/ obscur, mare/ mic, cald/ rece, bun/ rău, pozitiv/ negativ.

Intoarcerea la gândire în puritatea ei necesită stăpânirea egou-lui alterat - porțiunea de creier axat pe viață, pe supraviețuire în materie. Percepțiile egoului alterat se fac în funcție de iluzii, ca timpuri, distanțe, separare, criterii de acceptare, de supraviețuire. El împarte și judecă gândul în puritatea sa.

Gânduri pure vin la fiecare din voi. Dar imediat vă asigurați dacă sunt valabile pentru voi, dacă trebuie sau nu să le rețineți, dacă sunt realizabile ori irealizabile, reale sau imaginare, raționale sau iraționale.

De fiecare dată când judecați un gând, împărțindu-l în contrarii, în pozitiv sau negativ, îl alterați, coborându-i astfel calitatea vibratorie. În schimb, când cunoașteți, nu judecați. Nu vă întrebați dacă gândurile dvs sunt bune sau greșite - toate sunt în același timp bune și greșite. Când cunoașteți, nu cântăriți, nici evaluați, lăsați gândul să existe. Cunoscând, lăsați gândul să fie; nu-i întrerupeți cursul.

Pentru a putea discerne un alt plan, a auzi sunete mai subtile, a deveni mai ușor decât greutatea fizică, este suficient să-i, sau sa le înțelegeți realitatea lor și să lăsați această cunoaștere să fie resimțită în tot corpul. A nu crede în realitatea lor constituie o judecare, ori orice judecare împiedică dezvoltarea creierului. Gândul captat, cunoașterea captată de spiritul ființei voastre este atunci retrimis de creierul vostru și reîntors la Spiritul Tatălui.

Dacă vreți să cunoașteți nelimitat, este necesar să permiteți tuturor gândurilor să pătrundă în creierul vostru, să nu le judecați, ca fiecare din ele să fie din plin resimțite de corpul vostru. Grație acestei permisiuni din partea conștiinței, dorințele primesc credit, glanda pineală poate activa părțile dormitânde ale creierului și să primească astfel cunoașterea nelimitată.

Pentru a putea capta un gând în caz de nevoie, trebuie să-i permiteți să parvină la conștiință. Atâta tot. El există deja, pur și simplu așteptând să-i cereți să se ridice în dvs, că îi autorizați accesul la receptorul dvs. Cu cât mai puțin spiritul este prins în mecanismele gândirii alterate, cu atât mai ușor gândurile supraconștiinței pot fi captate de creier.

Invățați să vedeți voi înșivă și viața voastră prin ochii ființei.

Văzând o floare, nu spuneți că ea este frumoasă sau banală; aceasta este o judecată care alterează gândul florii. Ceea ce este pur este gândul „floare”, ca lumina, viața, ființa, atunci captați gândul în puritatea lui - ceea ce transmite întregului vostru corp o electricitate de înalt potențial. Acesta revine la a gândi ca un Christ, căci făcând-o, percepeți în termeni de egalitate și de ființă. De câte ori vă abțineți să limitați experiențele prin judecată, voi permiteți creierului vostru de a capta gânduri neobișnuite.

Nu vă judecați gândurile. Nu spuneți despre un lucru că el este pozitiv, căci spunând, implică obligatoriu existența negativului. Dacă spuneți: „Acesta este bun”, se subînțelege că un altul este rău. Aclamându-vă, iubindu-vă nu spuneți: „Sunt fermecător, sunt minunat”, spuneți: „Sunt Dumnezeu”. Lucrând cu un vecin, nu spuneți: „E bine”, spuneți „Este divin”; cu alte cuvinte, spuneți că este pur și simplu experiența eficace a Vieții.

Văzând alte entități în exprimarea vieții lor, să nu le vedeți altfel decât fiind. Dacă judecați, spunând că ea este bună sau rea, pozitivă sau negativă, vă veți crea în voi înșivă alternanță și această alternanță percepută o veți deveni. Veți fi astfel propria victimă, deoarece dvs și nu celălalt veți resimți efectele sentinței dvs. Și această percepție va crea un precedent după care veți judeca de acum înainte dvs înșivă actele dvs.

Condamnând pe cineva pentru una ori alta, în realitate aspecte ale persoanei dvs judecați prin altul. Pentru că ele sunt în voi, de aceea le identificați, că atenția dvs este atrasă de ele. **Entitatea din fața dvs nu este decât reflectarea judecății pronunțate împotriva dvs; nu este decât instrumentul prin care vă este posibil să distingeți judecățile emise împotriva voastră și ca voi acceptaserăți alte entități.**

Privind pe ceilalți, vedeți-i numai fiind, dar așa cum sunt. Dacă sunt cruzi sau dușmănoși unii cu alții, faptul de a spune constituie un adevăr căci efectiv este modul lor de a se exprima, experiența lor de ceea ce este. A spune, dimpotrivă, că sunt răi și greșesc în exprimarea lor, constituie o judecată – care devine în întregime experiența dvs, aceea a alternanței.

Nimic nu merită a fi judecat. Nici culoarea pielii, nici acțiunea, nimic din orice ar fi nu merită să vă altereze ca să ieșiți din starea lui Dumnezeu, de ceea ce este. Iubiți orice entitate, oricare ar fi exprimarea ei, iubiți-o pentru Dumnezeu care este ea, și îi permite să fie așa cum este. Orice entitate merită să fie iubită, chiar în virtutea ființei sale. Existența ființei sale merită mai mult decât oricare din actele sale. Iubiți toate entitățile pentru că există, căci atâta timp cât vor exista, puteți fi siguri că veți exista de asemenea. Dacă le iubiți, făcând abstracție de cine sunt și lăsați iubirea voastră să fie pur și simplu, atunci veți fi încontinuu intacti în ființa voastră.

Pentru a înlătura judecarea din spiritul vostru, există un mijloc foarte simplu: luați cunoștință de propriile dvs sentimente și de gândurile de existență a lor. Faptul de a lua la cunoștință este de ajuns ca să va șlefuiască gândurile.

Simțindu-vă triști, nenorociți, mânioși, speriați, rău adaptați - sau percepând o altă emoție neplăcută - observați-vă. Nu veți întârzia să descoperiți legătura între gândurile voastre alterate (judecați asupra perspectivei fragmentând viața) și emoțiile neplăcute. Când vă veți sătura de ea, veți părăsi judecățile, care vă țin separat de viață și gândul vostru se va cizela, resimțind în corp părți nelimitate veți remarca că există o legătură între ele și pacea, bucuria, armonia și ușurătatea fizică. Numai, nu vă mai judecați pentru judecățile purtate. Fiți indulgenți cu voi; lăsați conștiința să vă învețe despre gândurile și sentimentele voastre. Ea o va face, vă asigur.

Din toate cuvintele care au fost vreodată inventate, există unul care convine de minune acestor învățăminte, cuvântul „**A FI**”. A FI! Ce implică el cu adevărat? El implică permisiunea de a fi, în orice formă ar fi și de a vă iubi total în această formă în care sunteți. A fi implică de a resimți orice senzație adică de a le trăi. A fi implicat să trăiești complet în moment, în cunoașterea unică a prezentului. Să fiți implicați de a face tot ceea ce aveți poftă să faceți, adică să trăiți orice aventură va îmbie sufletul.

Fiind, nu vă veți judeca nici pe voi, nici pe alții și nici un gând în spiritul vostru. Atunci când sunteți, nimic nu este nici drept, nici fals, nici posibil, nici imposibil, nici perfect, nici imperfect, nici pozitiv, nici negativ. Fiind iluzie, timpul dispare, și vă împiedică să savurați frumusețea clipei. În ființă, viața este, momentul se perpetuează la nesfârșit. Nu mai este nimic altceva. În ființă spiritul dvs nu trăgănează nici în trecut, nici în viitor, să se preocupe de culpabilități sau remușcări, de datorii sau obligații. În ființă nu vă veți atașa de nici un adevăr dintr-o dată; voi sunteți revizorul a tot adevărul. Trăind în ființă, examinați toate gândurile ce se prezintă spiritului și o resimțiți în corp, ceea ce permite cunoașterii să se nască liber și să crească.

În ființă sunteți de acord cu ființarea tuturor lucrurilor, așa fel încât puteți deveni tot ceea ce doriți să deveniți. Si pentru aceasta nu aveți nevoie de nimic, decât de a fi! Dumnezeu din voi va atrage la voi toate lucrurile ce le aveți în gând și pe care doriți să le experimentați. Fără greș! Cei ce se ocupă de un principiu exterior, biciuiesc principiul în el, căci doresc să obțină prin exterior ceea ce de pe acum le aparține - chiar din ființă.

Fiind, adică permitându-vă să captați orice gânduri, voi puteți auzi vocea lui Dumnezeu, și cât ai clipi să cunoașteți ceea ce ați vrut dintotdeauna să cunoașteți. Nejuducându-vă gândurile, lăsându-le simplu să se desfășoare ca emoție în sufletul vostru, veți trăi ca Dumnezeii nelimitați - deschiși la ființare și la tot ce este. Voi deveniți canale pure ale divinității în voi; voi vă apropiați de totala simplitate a Spiritului lui Dumnezeu.

Învățați să trăiți permițând și cunoscând. Astfel veți deveni stăpânii egoului alterat și veți dobândi stăpânirea celui de-al șaptelea plan sau cer - a șaptea pecete. Al șaptelea plan este într-adevăr scutit de orice judecată. În el nu este decât Viața, care este continuă. Odată obiceiul de a judeca e stăpânit, veți stăpâni acest plan în întregime și veți fi gata pentru plecare. Veți putea să-l părăsiți în orice moment, veți alege.

Atâta timp cât nu aveți aptitudinea să produceți un corp nou, nu fiți atât de grăbiți să-l deteriorați pe cel pe care îl posedați. Iubiți-vă trupul. Fiți bun cu el, hrăniți-l; aveți mare grijă de el. El este instrumentul loial, făcând posibilă viața voastră și exprimarea voastră pe acest plan. Deveniți nelimitați în gândurile voastre și răsfățați vehicolul care face posibilă nelimitarea.

Dacă sunteți femeie, fiți femeie, dacă sunteți bărbat, fiți bărbat. Iubiți ceea ce sunteți. Nu abuzați de corpul vostru. Nu îl deteriorați și nu-l murdăriți. Nu-i cereți lucruri pentru care el nu este făcut.

Considerați toată măreția ființei voastre. Considerați-vă divini. Imbrăcați-vă cu materiale care să fie plăcute pielii voastre, parfumați-vă. Dați-i corpului vostru hrana care îi convine. Dacă-l ascultați, el vă va informa despre aceasta.

Nu folosiți substanțe care vă dăunează - pe care le știți dăunătoare. Tot ceea ce împiedică circulația oxigenului la creier, face să moară celulele. Fiecare celulă nervoasă distrusă micșorează sensibilitatea. Veți continua să considerați gândurile, dar acestea vor deveni sterile, nu veți mai putea face experiența bucuriei deoarece ați devenit incapabili de a vă resimți gândurile.

Nemaifiind capabili de sentimente, nu veți mai putea înregistra cunoașterea. Astfel se manifestă efectele cauzate de „iarba” (tutunul) și droguri. De câte ori veți recurge, va fi o micșorare de oxigen în creierul vostru. Creierul moare și această moarte este resimțită ca euforie. La fiecare absorbție de drog capacitatea voastră de cunoaștere scade. Si va veni timpul în care nu veți mai putea nici râde, nici plânge, căci nimic în voi nu va mai putea suscita emoție.

Experiența a toată cunoașterea, care vă face să plângeți în fața unei flori care înflorește, care vă permite să apreciați toată splendoarea unui răsărit de soare - această experiență cere să puteți transforma gândul în emoție. Ceea ce se numește extaz. Este o euforie care nu face rău.

Acela care vă iubește de la origini, care v-a acompaniat în toată viața pe care ați cunoscut-o, care este unica entitate care va fi la moartea corpului sau la înălțare ... sunteți dvs. Dvs sunteți singura persoană care vă puteți iubi cu toată constanța necesară pentru a consimți să fie cu dvs în toate experiențele. Când vă îmbrățișați și vă iubiți, lăsați ca această iubire să vă servească de model, atunci veți putea merge deasupra conștiinței sociale, în toată conștiința lui Dumnezeu. Ceea ce sunteți este mult (deasupra) superior legilor, dogmelor, normelor societății. Aceasta merge peste frumusețe, peste perfecțiune. Ceea ce sunteți este chiar centrul destinului vostru, realizarea dvs înșivă, adică realizarea lui Dumnezeu. Acesta este unicul lucru care are importanță în ochii vieții Care Este.

Voi sunteți tot ceea ce gândiți a fi și tot ceea ce vă autorizați să cunoașteți. Aflați că Tatăl, care este toate lucrurile, este ceea ce voi sunteți. Prin această cunoaștere, voi veți cunoaște și veți deveni Tot Ceea Ce Este..

Aflați că nimic n-are sfârșit și că nimic nu este absolut. Totul este în moment, ori momente sunt întotdeauna în devenire. A ajunge la gândul nelimitat, revine la a cunoaște că peste un adevăr superior există altul și mai superior. Cunoașteți-le și lucrurile vor veni în consecință.

Nu vă lăsați nici subjugati, nici intimidați. Există întodeauana un drum mai bun decât cel al subjugării ori al intimidării. Înțelegeți-le și lăsați-le să vină în spiritul vostru gânduri care vă vor ilumina și vor face fericită cărarea dvs.

Priviți-vă limitările în față. Imbrățișați-le. Imblânziți-le ! Eliminați din viața voastră tot ceea ce vă împiedică să-L cunoașteți pe Dumnezeu în totalitate. Renunțați la culpabilitate și la judecăți, în așa fel ca să se poată naște în voi cunoașterea și bucuria.

Priviți-vă în față fricile voastre și permiteți-vă să smulgeți masca iluziilor lor. Cunoașteți că sunteți veșnici și că în această veșnicie nimic nu vă poate împiedica vreodată de a fi bucuroși și fericiți. Lichidați frica care vă inhibă și vă împiedică să cunoașteți experiențele cele mai frumoase, ce vi le oferă acest plan.

Pentru ce cei ce vin de dincolo de planul vostru vă sperie ? Ei sunt frații voștri și sunt incredibili de frumoși în navele lor. Renunțați la frica voastră ca să puteți simpatiza cu un alt timp, cu entități venite din altă dimensiune.

Dacă veți căuta ceva pe acest plan, prin care să vă dezvoltați, nu veți putea depăși acest plan. A depăși limitele gândirii omenești, implică să aveți în vedere existența a ceva posedând o înțelegere superioară.

Fiți deschiși la adevăr - oricare ar fi izvorul - lăsați-vă conduși de impresiile voastre. Este înțelept cel care cunoaște în sufletul său ce este potrivit pentru el. Adevărul poate fi și în firul de iarbă de la picioarele voastre, el este în râsul copilului, în privirea cerșetorului - el este în orice loc, în orice lucru, în orice persoană, în orice moment.

Cel care nu știe aceasta, nu-l cunoaște pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este tot ceea ce este - da, nici un fir de iarbă, nici un murmur nu este tăiat de la izvorul Celuia ce Este. Învățați înțelepciunea. Fiți atenți la adevăr și aflați că meritați să-l atingeți.

Cel ce știe că împărăția cerurilor este în el, este plin de înțelepciune. Căci este efectiv în fiecare, în virtutea facultății emoției. Învățați să simțiți. A cunoaște din plin pe Dumnezeu, este a resimți din plin orice gând. Va veni ziua când orice gând ce este Dumnezeu, va fi resimțit de inima chiar și a dvs, adică sufletul vostru.

Feriți-vă de a dori să faceți să înflorească glanda pineală deodată. Procedați gând după gând, experiență după experiență, așa fel încât fiecare gând să aibă timp să se fixeze în dvs.

Dar înainte de toate, permiteți-vă de a fi, deoarece prin ființare voi sunteți toate lucrurile. Fiind ființa de ceea ce sunteți, principiul EU SUNT, sunteți în acord cu viața în întregime. Atunci nu mai sunteți despărțiți de Dumnezeu, ci cu El.

CAPITOLUL 19

VIRTUTILE EXPERIENTEI. SUNTEȚI IUBIȚI MAI PRESUS DE ORICE INCHPUIRE, CĂCI NU SUNTEȚI NICIODATA CONSIDERATI ALTCEVA DECÂT NIȘTE DUMNEZEI CARE SE TRUDESC SA INTELEAGA CINE SUNT SI CE SUNT

Pe parcursul aventurilor voastre în Gândire, voi ați hotărât să vă exprimați în învelișul omenesc pentru a învăța toate lucrurile în raport cu omenescul - în raport cu Dumnezeu în forma limitată numită materie. Această experiență era necesară pentru deplina înțelegere a lui Dumnezeu. Căci nu se poate cunoaște nelimitarea până nu cunoașteți limitarea. Nu se poate înțelege totalitatea Sinelui care este, fără să cunoaștem și îmbrățișa totalitatea care este Dumnezeu - de la întinderea imaculată a gândirii la materia restrânsă.

Nu se poate înțelege bucuria, libertatea și eternitatea fără ca mai înainte să fi cunoscut suferința, piedicile și iluzia morții.

Voi jucați jocurile și iluziile voastre cu o seriozitate teribil de solemnă, cu toate că nu are realmente alt scop decât acela de a învăța, de a vă face să creșteți, de a vă edifica - de a vă ajuta să vă înțelegeți. Această viață nu este decât o mare scenă unde puteți să vă jucați jocurile voastre, să vă trăiți iluziile voastre în vederea obținerii recompensei supreme, adică înțelepciunea.

Ce este înțelepciunea? Ea este comoara extraordinară a sufletului vostru, compusă din toate sentimentele acumulate pe parcursul aventurilor în împărăția Gândului, Împărățiile lui Dumnezeu; este unicul bun pe care îl veți lua cu voi la plecarea de aici. Vă închipuiți că vă veți lua frumoasa lenjerie, minunatele conace, automobilele atât de rapide? Ce va închipuiți că puteți lua la plecarea voastră de aici? Va fi numai ce sunteți - totalul sentimentelor ce le-ați cules de-a lungul călătoriei, în principiul având ca nume Viața; sentimentele sunt vorbele vieții.

Tot ceea ce umanitatea a învățat prin tiranie și restricțiile impuse de religii și guvernări, prin separarea în rase și urâciunea unora, prin separarea în bărbați și femei, în frați și surori, nu a putut fi realizat decât prin mijlocul ce constituie poate cea mai mare înjosire a lui Dumnezeu ce a fost vreodată. Aceasta a fost totuși necesară, fără aceasta n-ați fi putut înțelege ce înseamnă să lovești un adversar într-o bătălie, să iei libertatea cuiva, să cobori bărbați și femei la nivelul animalelor. N-ați fi putut cunoaște toate aceste lucruri, doar dacă ați fi devenit creatorul, cel care prin visul său le-a dat o realitate și apoi a trăit acest vis încărcat de sensuri. Din nenorocire, trăindu-l moment după moment, viață după viața, această realitate s-a întărit în așa măsură încât cei mai mulți dintre voi s-au cufundat în nevroză și insecuritate - pentru că s-au identificat total cu visul lor.

Unde este Dumnezeu, vă veți întreba, care permite oamenilor să fie atât de brutali între ei? Si la urma urmei unde este dragostea lui, dacă a autorizat asemenea atrocități? Ei bine, Dumnezeu a fost prezent tot timpul, căci El era toate iluziile și toate jocurile voastre. Și Dumnezeu v-a iubit căci El v-a permis să vă trăiți visurile voastre după propriile voastre intenții. Vai! Căci voi ați uitat că voi ați creat acest vis, că prin puterea voastră de a alege ați fi putut modifica după placul vostru.

Voi vă țeseați iluziile în legende triste și îngrijorătoare. Voi vă distrugeați corpurile prin comportamentul vostru. Voi vă demolați creierii. Voi adorați idoli. Voi vă criticați unii pe alții. Voi judecați, voi urați, voi erați posesivi, voi erați plini de frică și desigur și aroganți. În ce scop de fapt erați voi astfel? Desigur, pentru a înțelege ceea ce înseamnă să fii așa. Pentru care ultim rezultat? Desigur, pentru a obține imortalitatea, pentru a putea trăi în veșnicie; pentru a înțelege și a îmbrățișa ceea ce se numește împărăția Cerurilor; de a putea contempla fața voastră și a înțelege că este chiar fața lui Dumnezeu.

Voi toți, eminente entități, care sunteți prinși în capcana insecurității, a îngustimii spiritului vostru, valorați mai mult decât jocurile voastre; în spatele lor, dincolo de iluziile voastre, se ascunde sublima frumusețe care sunteți. Dacă ați fi știut numai de toată puterea și toată splendoarea care sunteți, ați înceta să vă mai blestemați, să vă judecați, să vă alterați, așa cum o faceți.

Eu sunt tot ceea ce voi ați fost, tot ce veți deveni și am venit la voi ca să vă ajut să aprindeți din nou în voi lampa cunoașterii, ca să nu vă mai rătăciți din nou și să cădeți în mlaștina culpabilității, a fricii și a renegării de sine.

Voi sunteți cu siguranță mai mari decât sunteți acum.

De ce vă iubesc cu o dragoste atât de profundă? Pentru că ceea ce sunteți, sunt și eu, de asemenea . Tot ceea ce sunteți, în tot spectrul ființei voastre, eu sunt, căci eu sunt spectrul de unde aveți în vedere și vă creați iluziile voastre.

EU SUNT-ul ce sunt, este iubire ce depășește expresia care vă este familiară, căci nu implică nici condiții, nici obligații. Vă iubesc pentru ceea ce sunteți; căci oricine ați fi, oricare ar fi expresia voastră, aceasta este Tatăl pe care-l iubesc foarte mult.

În prezent, aș dori să vorbim despre ceea ce considerați voi a fi greșeli și eșecuri.

Noțiunile de drept sau fals, de perfect și imperfect create de om, sunt chiar acelea care au creat capcanele denumite culpabilitate și remușcare, care dintodeauna a împiedicat progresul omului. Dar eu vă spun următoarele: din tot ceea ce ați făcut în cursul numeroaselor vieți pe acest plan, nimic nu este rău, de altfel nici bun. Acestea au fost doar experiențe de viață, care au contribuit să vă facă așa cum sunteți în prezent - ceea ce, în adevăr, este lucru foarte prețios și minunat.

Și în această clipă a prezentului, voi sunteți mai mari decât ați fost vreodată în cursul remarcabilelor voastre călătorii - căci dvs ați crescut în înțelepciunea de atunci.

Ceea ce ați făcut, oricare ar fi, am făcut-o și eu. Și este același lucru și cu greșelile voastre - ale mele au fost tot atât de numeroase ca ale voastre. Și ca și voi, le-am cunoscut toate acestea pe care le socotiți fără forță, nici virtute. Fiți siguri totuși că n-aș fi putut să-mi cunosc forța dacă nu mi-aș fi cunoscut întâi slăbiciunea. N-aș fi putut să vă îmbrățișez pe toți, dacă n-aș fi disprețuit cruzimea omului. Orice ați fi făcut, cât ar fi de josnic sau de jalnic, după judecata voastră, ați făcut-o ca să învățați. Și prin aceste învățături voi v-ați făcut rău, ați suferit și v-ați umilit; apoi v-ați ridicat din nou - deoarece acum iată-vă gata să cunoașteți și să îmbrățișați frumusețea ce sunteți.

Celor care au impresia unui eșec, că au comis greșeli, îi sfătuiesc să reflecteze la următoarele: în momentul nașterii voastre, voi și frații voștri mult iubiți, întreprindeați o mare aventură aceea constând în a înțelege prin emoție gândul - toate gândurile unul după altul. Sufletul vostru a fost creat ca să păstreze sentimentul fiecărui gând - a fiecărei dimensiuni a lui Dumnezeu - pe care îl acceptați prin Dumnezeu sau spiritul ființei voastre. Pentru fiecare gând acceptat și resimțit, sufletul vostru vă va angaja să faceți experiența. De ce? Pentru a înțelege din plin prin emoție toate aspectele acestui gând, pentru a înțelege virtuțile experienței, adică ale vieții.

Dintotdeauna sufletul vostru vă împingea să faceți să evolueze și să dezvoltați viața, prin creativitate, astfel ca să trăiți toate manifestările datorate creativității - de la gând la lumină, de la lumină la materie, de la materie la formă, apoi de la forma la gând, de la iubire la bucurie, la invidie, la ură și la suferință, de la suferință la bucurie. Sufletul vostru va împinge din nou să faceți experiența, din aventură în aventură, pentru a se împlini, pentru a înțelege din plin orice formă a gândului, orice atitudine, orice emoție - ca să puteți cunoaște și înțelege totalitatea gândirii, altfel spus totalitatea lui Dumnezeu, totalitatea Sinelui.

Sufletul vostru are foame de lucrurile necunoscute. Atunci când sufletului vostru îi e foame de o experiență, înseamnă că are nevoie de informații emotive ce și le poate oferi. Atât încât el crează un sentiment - o nevoie - care va captiva ființa voastră în întregime și vă va lansa într-o aventură, o experiență. Apoi, experiența fiind terminată și sentimentele suscite prin ea fiind potolite, voi ați achiziționat o comoară inestimabilă de mare preț, cât tot aurul din planul vostru. Ea vă va fi făcut să progresați în înțelepciune, în așa fel ca sufletul vostru vă va spune: niciodată nu vei mai avea nevoie să refaci această experiență căci de acum încolo ai cunoașterea. După care sufletul vostru se va încărcă de o altă foame și veți fi aruncat într-o altă aventură pentru că veți avea o altă viață pe care o veți vrea; pentru că focul din voi vă incită să cunoașteți și să înțelegeți toată viața.

Credeți că v-ați lansat vreodată în vreo experiență știind că este o greșeală și că va fi un eșec? Sigur că nu. V-ați întreprins toate aventurile voastre cu mare curiozitate, cu interes, cu încântare. Cu toate că rezultatul lor va părea uneori riscant, le întreprindeați totuși prin faptul noutății lor.

Experiența ce vă aștepta era nouă și palpitantă și aveți dorință să învățați prin ea. Chiar dacă uneori o aventură implică suferință, aceasta este benefic în măsura prin care emoția numită „suferință” voi înțelegeți mai bine viața; atât de bine încât aceasta experiență a fost încărcată de sens. Apoi vă lansați într-o altă aventură, totdeauna din încitările sufletului vostru, și așa mai departe. Toate aceste aventuri au dat sufletului vostru un sentiment de bucurie și de împlinire.

În toate actele, în toate momentele, voi resimțiți în suflet că experiența în curs are un sens. Doar după ce ați trăit o aventură, când sentimentele suscitante în voi sunt asimilate - când s-au stabilit în voi sub formă de înțelepciune - atunci eventual vă spuneți că ați fi putut face mai bine sau altfel. Dar acest „mai bine” nu l-ați fi cunoscut fără aventura în chestiune, care v-a acordat puțin din această comoară numită înțelepciune. Merită cineva să fie judecat pentru aceasta? Sigur nu, căci el este inocent; el este într-un proces de ucenicie.

Eșecul este numai o realitate pentru cei ce cred, căci la drept vorbind, nimeni nu eșuează niciodată. Nimeni! În ciuda celor ce ați fi făcut - de orice act demn de disprețuit, demn de milă, făcut în ascuns (ceea ce în realitate nu era cazul), în ciuda acestor acte, rămâneți în viață. A eșua înseamnă a încremeni, ceea ce este imposibil deoarece viața este continuă - ea se mișcă continuu; în așa fel încât este imposibil de a se imobiliza sau de a reveni înapoi. În fiecare minut viața merge înainte și se dezvoltă, dând fiecăruia o inteligență mereu mărită.

Voi n-ați greșit niciodată, voi n-ați făcut decât să învățați. Cum ați fi putut înțelege bucuria, dacă n-ați fi cunoscut necazul? Cum ați putea recunoaște scopul vostru dacă apropiindu-vă, n-ați fi descoperit că el are o salvare diferită de aceea pe care v-ați închipuit-o înainte?

Voi n-ați comis niciodată erori. Absolut niciodată! Niciodată nu ați făcut rău. Nu este nici un motiv să vă culpabilizați (să vă simțiți vinovați). Toate pretinsele greșeli, toate eșecurile voastre sunt pași făcuți în direcția lui Dumnezeu. Si voi n-ați fi putut aduna toată experiența pe care o aveți acum fără fiecare din acești pași.

Nu vă simțiți niciodată vinovați. Ucenicia voastră, înțelepciunea voastră au ca nume „iluminarea”. Trebuie să înțelegeți că voi ați făcut bine din nevoia că toate actele voastre au fost necesare. Si voi fără încetare ați făcut alegerea corectă. Veți trăi mâine și ziua binecuvântată de poimâine, cu siguranță, și așa mai departe. În aceste zile veți observa că vi s-a mărit cunoașterea dvs. De aceea, zilele precedente n-au fost trăite în greșeală, ele vă conduc în eternitate.

Sunteți dotați cu facultatea de a alege, în virtutea căreia veți putea crea visul vostru după dorință. Ce contează felul în care l-ați creat, va fi întotdeauna în optica unei înțelegeri pentru a vă încarca de simțuri și astfel ajutați la conștiința globală - niciodată nu o veți micșora pe aceasta, este o imposibilitate. Fiecare aventură întreprinsă de bună voie ajută la înflăcărarea și intensitatea Vieții. Fiecare gând îmbrățișat, fiecare iluzie trăită, fiecare descoperire făcută, vă mărește înțelegerea și aceasta mărește și hrănește la rândul ei mărimea conștiinței umanității în întregime, ce dezvoltă Spiritul lui Dumnezeu.

Sentimentul eșecului sau greșelile dăunează la perceperea măreției voastre, atât interioară cât și exterioară; în prezența sa voi nu puteți distinge toată importanța voastră în raport cu totalitatea Vieții. Nu trebuie să doriți vreodată să ștergeți vreun episod din trecutul vostru. Pentru că acel conflict care a dat ocazia unei experiențe nenorocite, a dat naștere în sufletul vostru la frumoase și neprețuite perle de înțelepciune. Altfel spus, nu mai aveți de trecut niciodată prin visele de ieri, să creați jocurile de ieri; voi le-ați trăit și înregistrat în sufletul vostru ca sentimente, cele mai autentice comori ale vieții.

Sunt aici ca să vă învăț că sunteți iubiți deasupra oricărei închipuiri, căci nefiind niciodată considerați altfel decât ca niște Dumnezei muncindu-se pentru a se înțelege.

Fiecare experiență a nenumăratelor voastre vieți v-a adus cunoaștere, înțelepciune, voi ați dat lumii; voi ați ajutat la virtuțile vieții în desfășurarea sa.

Viețile voastre au fost minunate mărturii ale focului viu în voi. Ele trebuie considerate cu respect .Orice ați făcut, rămâneți Dumnezeu. Oricare ar fi masca, rămâneți Dumnezeu .Oricare ar fi viața afectivă, voi rămâneți Dumnezeu.

Sunteți demni de aventurile din această viață, de fiecare din ele. Ei bine, și mai mult încă, sunteți demni de splendidele aventuri care vă așteaptă. **Voi nu puteți deveni EU SUNT și să intrați în eternitate decât după ce ați înțeles că indiferent de experiența făcută, ea a avut ca scop înțelegerea Dumnezeului ce sunteți - manifestându-se aici și acum prin experiențele voastre pe scena Vieții.**

Cei ce-și poartă partea lor de greutate și sunt mulțumiți să o poarte, fie! N-au decât să continue să o facă! Dar cei ce au învățat de la greutățile lor și s-au saturat să le poarte, să se descarce. Cei ce o pot face iubindu-le, îmbrățișându-le și lăsându-le în ei; după care nu vor mai fi niciodată incomodați de ei. Ei vor vedea minunile vieții cu un ochi limpede, vor resimți iubirea liber, fără umbra unei judecăți și bucuria de a fi, puternică trambulină a cunoașterii nelimitate.

Îmbrățișați-vă viața. Dați-vă seama că sunteți divini și că forța ființei voastre provine din lucrurile făcute. Incetați de a vă găsi vinovați. Incetați de a simula tristețea. Incetați de a vă împovăra. Terminați de a face pe altcineva responsabil de viața voastră. Apucați-o! Vouă vă aparține.

După ce veți fi îmbrățișat tot ceea ce ați judecat, iubiți tot ceea ce ați aruncat, trăiți toate iluziile voastre, ce se va mai întâmpla? Veți fi înțelegători și compătitori cu toți cei ce trebuie să mai facă experiențe. Ați putea să-i iubiți cum îi iubește Tatăl. Veți deveni ceea ce se cheama sfinți.

Nu renunțând la viață deveniți un sfânt, retrăgându-vă într-o grotă sau în vârful unui munte sau într-un templu să ardeți tămâie. Trăindu-vă viața voastră, deveniți sfânt - această viață în care Tatăl este - prin entitatea capabilă să îmbrățișeze și să iubească omenirea toată.

Pentru a cunoaște și a deveni Dumnezeu, nu este decât o singură cale, aceea constând în a trăi și îmbrățișa viața integral în orice situație, astfel că sufletul să dobândească știința a toată viața. Nu puteți cunoaște suferințele unui rege, fără a fi fost rege. Și invers, un rege nu poate cunoaște umilința unui servitor fără să fi fost el însuși servitor. Femeia credincioasă nu poate cunoaște frământările concubinei, fără a fi concubină și așa mai departe. Astfel, o viață virtuoză înseamnă o viață cuprinzând toate lucrurile: prostituata și preotul, gurul și fermierul, asasinul și victima sa, cuceritorul și cuceritul, copilul și părintele - orice personaj, orice situație iluzorie creată de aventurile omenești.

Noi nu vom condamna la altul decât ceea ce noi n-am acceptat încă în noi insine. Odată ce ați trăit toate situațiile și v-ați împăcat cu ele, atunci devine ușor de înțeles și la alții și de a-i lăsa să fie, fără a-i judeca - ați fost ceea ce sunt și acum și știți că a-i judeca ar însemna să vă judecați singuri. Atunci aveți virtutea adevăratei compasiuni și sufletul dvs cunoaște profunzimea iubirii; atunci sunteți cu siguranță un Christ, deoarece înțelegând, iubind și iertând pe frații voștri în limitările lor.

A iubi pe Tatăl în totalitatea Sa, a fi totalitatea Sa, implică a iubi tot ceea ce El este. El este frații mult iubiți care vă înconjoară. Oricare ar fi aparența, ei sunt toți Dumnezeii în realitatea lor, așa cum și dvs sunteți Dumnezeii în realitate. Odată ce ați trăit, trăiți și veți trăi experimentând alături de alții, atunci îl puteți îmbrățișa pe Dumnezeu fiecare. Atunci puteți iubi fiecare frate; ceea ce nu înseamnă să mergeți la ei pentru a-i ajuta și învăța. Asta înseamnă a-i lăsa în pace și a le permite să evolueze în funcție de nevoile și intențiile lor. Destinul unora este de a fi stăpânii războaielor, sau preoți, sau să strige în piață - de aceasta au nevoie și doresc să o facă. Cu ce drept vreți voi a-i abate ?

Fiecare în această lume - că este sărac sau diform, că este țaran sau rege - a ales experiența prin care să învețe. Indata ce și-o va însuși, când v-a fi înțeles totul, el va căuta o altă experiență, câștigând treptat o înțelegere lărgită și mai profundă.

Fiind, deveniți Christ, voi puteți merge în noroiul conștiinței limitate și cu toate acestea să vă păstrați integritatea, veți înțelege masele colcăitoare și de ce fiecare este cum este, deoarece cândva ați fost ca ei. Veți lăsa fiecăruia dreptul de a fi limitat, aceasta este iubire în sensul cel mai adevărat. Veți ști că numai limitarea singură poate să-l învețe nelimitarea și iubirea. Privind o figură din mulțime, îl vedeți pe Dumnezeu în el, oricare ar fi aparența lui. Veți iubi precum Tatăl iubește. Veți vedea ceea ce El vede, nu numai în dvs ci în toți. Când veți putea astfel privi pe oricine și să îi vedeți frumusețea, veți fi pe drumul înălțării - gata de a părăsi acest plan pentru un spațiu minunat unde veți avea sumedenie de „locuințe”.

Atunci când redați oamenilor divinitatea lor, când știți că orice ar face trăiesc pentru Dumnezeu în ei - cum și voi înșivă trăiți pentru Dumnezeu în voi - veți parveni să iubiți fără discriminare. Oricare ar fi expresia lor, îi veți iubi cu adevărat, iubirea voastră nu este condamnată sau restrânsă de vreo judecată. Cu siguranță în felul acesta este în sine un Christ - un om trăind în felul lui Dumnezeu.

În viață drumul constă în a se conforma întotdeauna sentimentelor - a da ascultare sentimentelor sufletului său și a întreprinde aventurile pe care aceasta le dictează. Sufletul vostru, dacă sunteți atenți, are limbajul său, vă va spune care sunt nevoile voastre de experiență. Dacă va încerca o plictiseală sau dacă nu vă vine să faceți un lucru, aceasta vrea să însemne că nu aveți nevoie de această experiență, că ați spicuit prin ea toată înțelepciunea posibilă. Dimpotrivă, dacă simțiți să faceți un lucru, acest elan al sufletului indică că experiența din fața voastră este necesară, că virtutea sa este necesară. Dacă îi întoarceți spatele, experiența nu va fi decât reluată mai târziu - în viața aceasta sau în alta.

Trăiți adevărul sentimentelor în voi și iubiți entitatea care le resimte. Înțelegeți că ea trebuie să se exprime și să se împlinească. Dacă doriți un lucru, oricare ar fi, n-ar fi înțelept să mergeți împotriva sentimentului vostru; înseamnă că aveți în fața voastră o splendidă aventură care va îndulci viața voastră. Dacă ascultați sentimentele în voi, veți face alegerea bună în toate ocaziile - acela ce va permite minunatului vostru Sine să progreseze în înțelepciunea profundă. Când vă opuneți sentimentelor, rezultatele sunt boala, nevroza, disperarea.

Faceți după inima voastră, visele voastre, dorințele voastre. Ascultați apelul sufletului vostru, oricare ar fi, până la sfârșit. Nu veți fi judecați decât în măsura în care acceptați judecățile altora în locul vostru. Si dacă le acceptați, este din propria voință - pentru nevoile experienței voastre.

Va veni un timp, în această viață sau într-o viață viitoare, când nu veți mai avea să faceți, decât aceea de a fi. Nu veți mai avea pornirea de a blestema sau judeca prostituata, hoțul, asasinul, țara agresoare. Voi ați cunoscut toate aceste situații și deci știți senzațiile pe care le implică; veți avea completa experiență pe acest plan, încât nimic nu vă mai atrage.

Atunci vor începe pentru voi aventuri noi, pe planuri superioare de ființare.

Considerând povestirea pe care v-am făcut-o, veți percepe o valoare care va fi mărturia elocventă a Dumnezeului puternic de foc de viață ce sunteți. De asemenea, veți înțelege că oricare ar fi direcția dată vieții voastre, ea este aceea care vă duce la iluminare. Și în toată aventura pe parcursul drumului vostru, veți câștiga o percepție mai clară a misterului ce sunteți. Se va întâmpla ca să iubiți ceea ce sunteți, să îndrăgiți mult, să lustruiți (fig). Lumina ființei voastre se va mări până în ziua în care ea va putea rivaliza cu marele Ra de pe cer. Pacea ființei voastre se va intensifica până va rivaliza cu profunzimea nopții. Niciodată nu vă veți mai renega. Niciodată nu vă veți mai altera. Niciodată nu vă veți mai judeca. Va veți lăsa să fii, așa cum sunteți socotiți să fiți.

Iubind ceea ce sunteți, puteți spune cu grație și demnitate, cu forță umilinței: „**Iubesc foarte tare pe Tatăl, căci Tatăl și cu mine suntem Unul. Si iubesc foarte tare ceea ce sunt căci EU SUNTUL, pe care îl simt este esența de TOT CEEA CE ESTE**”. Atunci veți fi în armonie cu fluviul Vieții. Veți fi un maestru. Veți fi Christ reînviat - christ trezit. Veți fi o lumină pentru lume. Dar mai întâi trebuie să ajungeți să iubiți și să îmbrățișați ceea ce ați făcut și să înțelegeți că totul era pentru binele vostru căci v-a permis să deveniți minunata entitate ce sunteți astăzi.

Eu v-am învățat o cale regală, aceea care vă eliberează de cârligul Karmei, de păcat, de judecată, de plată; căci Tatăl este iubire și el nu judecă. Tatăl este lipsit de bine și rău, de aspectele pozitive și negative. Tatăl este simplu ființa care este, și această ființă cuprinde ansamblul de oameni, de acte, de gânduri, de emoții; el cuprinde toate lucrurile! Dacă Tatăl v-ar judeca, pe El însuși s-ar judeca, ca El și voi sunteți unul și același.

De asemenea - iubirea de Dumnezeu, care este Viața, v-a aparținut întotdeauna. oricât ar fi fost de mizerabile experiențele voastre, ele n-au împiedicat Soarele să răsară și să-și facă drumul pe cer, nici n-a împiedicat trecerea anotimpurilor, nici păsările să migreze sau pițigoiul să țipe seara în timp ce lăsați storurile. Prin continuitatea a toate acestor lucruri puteți înțelege că viața vă iartă întotdeauna și că ea este pentru totdeauna.

Părăsiți această adunare cu inima ușoară și plină de dragoste.

Căci greutățile au fost înlăturate de pe umerii voștri și mântuirea este asigurată. Aflați că Dumnezeu vă iubește și că v-a iubit întotdeauna. Aflați că nu sunteți deloc răi, de altfel nici buni. Aflați că nu sunteți nici perfecți, nici imperfecti. Aflați ca voi sunteți pur și simplu. Sperați în prezența Tatălui în viața voastră de mâine, căci niciodată n-a lipsit în trecut. Si de fiecare dată când considerați iubirea, gândiți-vă la mine, și vântul se va ridica ca venind de nicăieri.

CAPITOLUL 20 INTR-O DIMINEATA FRUMOASA

Eu voi fi cu voi în fiecare zi a vieții voastre, în timp ce sufletul vostru va înflori în înțelepciune, compasiune și iubirea îmbrățișând astfel toată viața.

Aceste ore pe care le-am petrecut împreună au fost un deliciu. Căci a veni în viața voastră, măcar și la periferia ei, este cu siguranță o mare fericire. Tot ceea ce am împărțit, au fost în beneficiul meu, deoarece voi sunteți ceea ce sunt - Tatăl pe care-l iubesc cu ardoare. O cât de mică contribuție a mea la evoluția prețioaselor dvs ființe, îl slăvește și mărește pe Tatăl care este împărăția ce sunt.

Eu am venit ca un frate la această omenire din care cândva am aparținut. Am trăit aici și am cunoscut toate experiențele voastre. Ca și voi am cunoscut disperarea și am vărsat lacrimi de mâhnire. Am cunoscut visele și bucuriile voastre. Am trăit atunci aici, în mijlocul vostru ca om, ca Dumnezeu-om, în primejdii, disperări și clipe de glorie efemeră. Am hotărât să revin în această lume pentru că eu vă pot înțelege; și a va înțelege, este de asemenea a vă iubi. Dacă am revenit pe acest plan, nu este pentru a vă ajuta să vedeți că exprimarea în viață poate fi mult mai bogată și să faceți să obțineți cunoașterea prin care ați putea dacă doriți să optați pentru ca această viață să fie mai bogată. Eu v-aș cere doar să aplicați în viața voastră, la timpul potrivit și după mijloacele ce le-ați ales, acele cunoștințe pe care le judecați fertile pentru evoluția în nelimitare, armonie și bucurie.

În timpul existenței mele pe acest plan, intenția mea era să devin Dumnezeul Necunoscut și să merg deasupra oricărei dimensiuni până la aventurile eternității. Am parvenit și acum am revenit să vă învăț că aceleași aventuri vă așteaptă de îndată ce ați îmbrățișat toată viața.

Considerați cu atenție aceste învățături pe care vi le-am dat. Lăsați-le să pătrundă în voi; nu veți întârzia să descoperiți că ele constituie o inestimabilă comoară.

Lucrurile auzite, văzute, învățate - este vorba de a le pune în aplicare cu simplitate. Cu cât veți fi mai simpli, cu atât puterea voastră se va mări. Dacă doriți ceva, cereți ca acel lucru să vi se dea! Nici o ființă pe acest plan nu este obișnuită să vă dea. Cereți Tatălui, prin Domnul-Dumnezeu al ființei voastre, și cunoașteți că v-a fost dat. Faceți cererea în templul interior, în liniștea spiritului vostru; Tatăl vă va auzi negreșit.

Eu știu cine sunteți, cum știu activitățile voastre și visele voastre. Vă gândiți uneori că nimeni nu vă vede, dar înțelegeți că sunteți văzuți; totul așa cum sunt stelele în noaptea profundă. Vă vede cine sunteți și ce faceți în mod special, cei din lumea invizibilă. Să nu vă pese de nimeni. După ce totul a fost spus și făcut numai pe voi puteți conta - și pe prețioasa lumină din voi, Dumnezeu Atotputernicul. Fiți imparțiali cu voi; comportați-vă ca indivizi, iubiți ceea ce sunteți, ca lumina voastră să strălucească în toată frumusețea ei.

Poporul meu mă numea RAMTHA ILUMINATUL- așa a rămas numele meu, îl port încă și acum. Eram mai degrabă o entitate solitară, petrecându-și timpul pe un platou, în timp ce toată lumea se ocupa de ocupațiile curente. De altfel, în acel loc recules și despărțit de ritmul obișnuit al existenței, l-am descoperit pe Dumnezeu Necunoscut.

Lumea nu este piată. Cu toate că aceasta mișună de viață. Viața profundă este în arborele măret pe culmile înzăpezite, acolo unde vântul mușcă aerul curat, în intensitatea deșertului sau pe mare. Acest plan este infinit mai bogat decât ceea ce v-ați permite să vedeți. Vă rămâne să descoperiți adevărata viață și să o investigați. Voi nu o cunoașteți decât prin conștiința opresivă a societăților voastre, prin judecățile și idealurile meschine, prin cursa nestăpânită împotriva iluziei timpului.

Pentru a cunoaște adevărata viață, trebuie să mergeți în locuri izolate, să apreciați pacea unui cer în noapte și luna care luminează până la răsărit. Și prin inspirațiile și visele ce vă vor veni, iată că și voi la rândul vostru veți obține iluminarea. Conștiința acolo vă va accepta, frații mei mult iubiți! Ea va socoti că și a voastră va deveni eternă, de asemenea. În asemenea circumstanțe puteți voi crește și să deveniți Dumnezeu, să deveniți de nezdruncinat în fiecare zi a vieții voastre.

Dumnezeu Necunoscut este liniște, liniște profundă, dar totuși, El vă va vorbi, dacă îi dați posibilitatea. Mergeți și explorați-vă continentul, vizitați-l serios. Fiți parte din el, scoateți-vă mățasurile, bijuteriile, încălțăminte. Fiți copleșiți de simplitatea perimată și faceți experiența de Dumnezeu în cerul pe care voi l-ați creat. Vă rog, faceți-o. Voi n-ați trăit cu adevărat, nici nu veți parveni să înțelegeți pe Dumnezeu ce sunteți, fără a sta în acele locuri și a avea parte de continua și eterna conștiință.

Prin totalitatea ființei mele, prin Tatăl care se consuma în mine, doresc să înțelegeți toată valoarea voastră, toată iubirea pe care Dumnezeu v-o poartă. Vă doresc ca voi să înțelegeți în ce măsură sunteți importanți. Dacă uneori aveți impresia că nimeni nu se sinchisește să știe dacă sunteți vii sau deja morți, aflați că eu nu sunt indiferent. Când pierdeți din vedere că sunteți prețioși și că aveți nevoie de un prieten chemați-mă și voi fi aici.

Voi fi cu voi în fiecare zi a vieții voastre, în timp ce sufletele voastre vor înflori în înțelepciune, în compasiune și iubire îmbrățișând toată viața, atât în vizibil cât și în invizibil.

În chinurile acestei înfloriri, vă veți zice uneori: „îmi doresc să nu fi auzit vreodată vorbindu-se de Ramtha”; totuși, infinit mai numeroase vor fi momentele când veți vedea pe Dumnezeu în voi, când îl veți înțelege, îl veți cunoaște.

V-am repetat pe toate tonurile, cel mai extraordinar adevăr al tuturor timpurilor, să știți că voi sunteți Dumnezeu. Poate în cele din urmă veți începe să înțelegeți adevărul spuselor mele. A cunoaște că voi sunteți Dumnezeu, cu siguranță aceasta nu se poate

întâmpla decât prin desfășurarea momentelor din viața voastră. Totodată, iubii mei maeștrii, mi-ar place să vă spun următoarele:

Intr-o bună dimineață, chiar înaintea răsăritului, în timp ce sunteți încă în pat și când liniștea va fi adâncă, încât va putea fi auzită, vă veți trezi dintr-un vis, dar nu un vis în sens obișnuit; vă veți scula și veți merge spre ferestrele slab luminate. Printre picăturile de rouă veți putea privi dimineața încă întunecată, apoi cerul plin de promisiunea unei lumini strălucitoare. Privind roua ce scânteiază pe catifeaua închisă a eternității, veți observa la orizont Luna care așteaptă răsăritul unui astru mai strălucitor. Singuri, frisonând la contactul unui sentiment indescriptibil, sunteți în picioare, contemplând viața care se trezește încet, în curând, veți auzi un freamăt în crângul apropiat - ca și voi pasărea s-a sculat devreme ca să poată saluta dimineața. Ea cântă speranța și bucuria prin câteva note melodioase. Acolo, în îndepărtatul orizont, munții se conturează în violet ca niște solitare sentimente ale vieții; ele sunt mari, liniștite și puternice, înconjurată de o slabă lumină roz.

Uniți cu această splendoare, care pur și simplu există, voi nu veți distinge nici un zgomot în afară de bătăile inimii în fața admirabilului eveniment, strălucitorul, gloriosul din acea zi, ridicându-se la orizont. Perdeaua întunecoasă încet se destramă, stelele pălesc și Luna magică își dăruiește frumusețea răsăritului ce se desfășoară.

Sunteți cu desăvârșire prinși de clipa încântătoare, când dintr-o dată vă veți spune: nu vor mai continua aceste dimineți, fricile noastre, grijile noastre, visele și iluziile vor fi niște non-lucruri.

După toate acestea, răsare din spatele munților și vedeți o bijuterie de foc ale cărei raze ating valea frumoasă ca niște mesageri ai speranței; superbul Ra se ridică în cer, cerul îmbrățișează toate tonurile de roșu și de roz, pasărea cântă mai tare și lumea întreagă se trezește în această dimineață agrementată și cu o minunată briză.

În timp ce contemplați acest spectacol grandios, adevăr al tuturor acestor clipe, de al căror farmec sunteți cuprinși vă veți lumina, vă veți lua elanul, înțelegând deodată că voi sunteți într-adevăr viața lui Ra; cum sunteți pașnicele dar puternicele sentimente ale vieții din îndepărtate orizonturi, cum sunteți răsăritul, cu foșăitul crengilor, picăturile de rouă, cântecul suav al păsării.

Si la răsăritul următor, vedeți, Dumnezeu EU SUNT, și veți fi cuprins de o stare de conștiință cosmică nelimitată, identificat total și definitiv cu forța SUPREMA A LIBERATII ABSOLUTE, unit cu Lumina, Puterea, Continuitatea nouă a acestei forțe, una este să auzi vorbindu-se despre un adevăr, alta este să-l realizezi. Cu toate acestea, la momentul cel mai puțin așteptat, vă veți scula și contempla o asemenea frumusețe pe cer, și conștiința aceluia adevăr, prin pacea ființei va deveni realitate ... într-o bună dimineață. Atunci, cuvintele, confuziile, mâniile, renegarea de sine, cercetările, cărțile, instructorii, toate complexitățile relative la înțelegerea lui Dumnezeu vor lua sfârșit; în locul lor va fi o profundă cunoaștere ... imposibil de descris.

Dimineața voastră va veni, cum a venit și pentru mine cândva !

SFÂRȘIT

NT.

Materialul după care am copiat era șters și ..... reprezintă ceva ce nu am înțeles sau nu era xeroxat deloc. Iertați-mi greșelile, n-am vrut să schimb exprimarea textului pe care l-am primit, dar sunt convinsă că esența vă va pătrunde în suflet.

Vă mulțumesc pentru înțelegere,
Daniela